

Revistă editată de
Asociația Culturală
„Agatha Grigorescu Bacovia”
Nr. 42
septembrie 2008

Fereastră

Număr special dedicat Festivalului de
Literatură „Agatha Grigorescu Bacovia” - MIZIL 2008

16 august 2008

Poetul Ion GHEORGHE a împlinit 73 de ani

Poetul național

Poetul național;
Prooroc bătut cu pietre
De poporul său -
Bea și el vinul cetății
Când politicienilor le merge bine;
Se umflă de fiere pe cruce
Când se-ncurcă firele diplomatice...

E vorba că poetul poate-nnebuni
Din generație în generație;
Surpându-se,
Îi crește părul pletelor
Din ce în ce mai albe,
Ca o mantie, ca o trenă;
și altceva decât aceste plete lungi -
De parcă ar fi un astronom

Cu fața dublă cu capul răsucit,
Zeu însuși, - altceva nu mai are.

Trece prin lume, un nebun:
Cu ochii cei obișnuiți
Trage viața la răspundere;
și are-o față-ntoarsă-n urmă -
Icoana lui de vrăci bolnav
E o dovadă că așteaptă steaua Nașunii.

Citește cu ochiul lui din ceafă,
Cel ploios și-nchis, pe care s-a răcit
Lacrima, orbindu-l cu un strat
De magmă, peste sâmburul de foc
Din ere zoologice.

Acel ghem de nervi și de celule
Inteligente și de sine -
Colonie de oglinzi forfotitoare,
Roi de-un fel de microorganisme
Care simt, cunosc și-anunță
Lumea ce se bănuiește numai
La distanța dintre stele.

Ochiul metabolic și atavic,
Ce se uită înapoi,
Ochiul din ceafă -
De-aceea au poezii plete;
Cântăreții arși pe chitare
Bătând poliția c-o floare albă,
Tot de-aceea au plete -
S-acopere vâzul din ceafă.

Poetul este ochiul însuși, ancestral,
Ceposul, răcitul, animalicul
Ochi din ceafă, al nașunii:
Ce vede el nu-i o părere,
El prevede - adică zărește
Cu mii de ani mai înainte
și plânge viitorul,
Dinspre trecut.

Poetul național - ochiul
Atavic al poporului.

(Ion Gheorghe - din volumul *Elegii Politice*,
Editura „Cartea Românească” - 1980)

Revista „Fereastra” poate fi accesată
on-line pe site-ul Primăriei Mizil

Emil Procan

Încercările noastre de a păstra, la Mizil, starea de normalitate a culturii se materializează, o dată cu ediția a doua a Festivalului Național de Literatură „Agatha Grigorescu Bacovia”, într-un eveniment ce se adaugă demersurilor începute în anul 2004, odată cu înființarea Cenuclului Literar „Agatha Bacovia”, continuate cu cele 42 de apariții ale revistei Fereastră, cu editarea primei antologii de cenuclu, a „Almanahului cultural” al Mizilului și cu acest festival.

Desigur, toate acestea n-ar fi fost posibile fără sprijinul minunabilor scriitori ce ne sunt oaspeți, fără aportul Primăriei orașului și al celor ce ne-au fost alături, în acești patru ani.

Le mulțumesc din suflet, asigurându-i că nu ne vom opri aici și că acest drum va fi, întotdeauna, unul al sufletelor noastre!

Calea Lactee

Nu la mult timp după ce am învățat să merg, mi s-a adus un fel de cărușă albă, la care era înhamat un cal, și el alb, dar cu aripi mari și foarte sclipitoare.

– Va trebui să te înhami alături de el și să mergi! – mi s-a spus.

– Bine, dar visele, speranțele și toată agoni-seala mea de pași de până acum?...

– Bine le poți lua! Așeză-le în ordinea dimineților și nopților, lângă speranțe... Ia-ți ce crezi că e mai important, strictul necesar, pentru a lăsa loc și dezamăgirilor pe care le vei întâlni, că doar n-o să calci pe ele sau peste ele. Te apleci în rugăciune, le iei și le așezi lângă celelalte. Să nu uiți de zâmbete... să nu uiți de lacrimi... Să nu uiți, este foarte important!

– și cât va trebui să merg așa înhamat? – întreba.

– Vei merge... până vei ajunge acolo!

– Unde, acolo?

– Acolo sus!

– Nu înșeleg, explică-mi te rog! Trebuie să știu unde ajung... Nu pot orbecăi... nu am nici măcar busolă.

– Ai visele și speranțele; ele îți vor arăta drumul!

– și cum voi recunoaște locul acela, când voi ajunge la el?

– Dacă vei ajunge va fi simplu... se găsește deasupra așteptărilor îndârjite. Îl vei recunoaște, pentru că acolo vei simți gândurile copacilor, ale pietrelor, ale apelor și zilelor de duminică. Vei întinde mâna și vei simți rostul pașilor de până atunci!

– Dar de ce trebuie să car eu toate astea până acolo? Nu cred că va fi ușor deloc!

– Păi, nu ți-am spus?

– Nu...

– Ba da! Ți-am spus: ele îți vor arăta drumul.

– Aha! și după aceea ce se va întâmpla cu ele?

– Se vor transforma în mâna aceea...

– Care?

– Care o va prinde pe a ta!

Atât a mai spus și a dispărut odată cu calul înaripat de alb. De atunci merg singur, înhamat la cărușă asta și-mi târăsc din ce în ce mai greu strictul necesar de vise și speranțe... și merg... și merg... Prin văi, prin câmpii, prin munți, către locul acela. Vreau cu orice chip să ajung, de aceea nu fac nici un popas, nici măcar când plouă sau când e furtună. Uneori mi se pare că e noapte, alteori că e ziua... dar cel mai multe ori cred că ninge. Pe ninsoare merg cel mai bine. Nu că roțile cu multe spițe ar străbate mult mai ușor nesfârșirea albă, nu! Dar visele și speranțele sunt și ele albe, ca zăpada, și totul devine alb și posibil.

Atunci am senzația că albul devine căldura acelei mâini, pe care o simt tot mai aproape. și pornesc mai departe prin văi, prin câmpii, prin munți... Merg înhamat și-mi târăsc cu tot mai multă greutate cărușă cu strictul necesar, risipit de multe ori prin crăpăturile acesteia, în praful drumului care îngite urmele de roți și de pași. Oamenii pe lângă care trec își spun unul altuia, zâmbind: „Gata...! N-o s-o mai poată duce..., e prea obosit...”

Numai că dorința de a vedea locul acela îmi dă puteri nebănuite... Merg mai departe și zidurile de ceață se năruie în lumina dintre copacii dimineților și pașii mei. Când mă opresc, pentru o clipă, mângâi pe rând amintirile și speranțele răvășite, le așez ponoseala, ca să încapă și altele...-

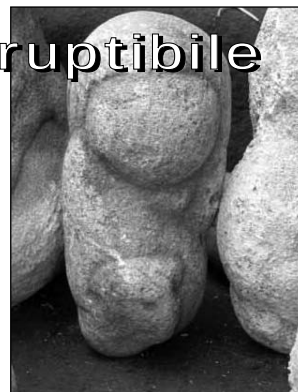
și merg... Prin văile cerului, prin munții mării, prin deșertul din suflet. Către locul acela.

Oare ce se întâmplă cu mine dacă nu învățăm să merg?!

Ion GHEORGHE

Apel către Conștiințele Incoruptibile

Autoritățile românești: Ministerul Culturii, Comisia de Cultură a Senatului, Academia Română, căroră ne-am adresat,

Simulând la o indiferență, dezinteres arrogant, față de colecția de statuete litice a poetului Ion Gheorghe și sfidând numeroasele sale demersuri, de peste 30 de ani, repetă linșajul ce-a curmat viața și opera lui Aurelius Gavril Bălan,

Profesor cu Doctorat la Roma,

Cercetător la Muzeul din Baia Mare,

Care, și el, deținea o colecție de statuete litice și care, la rândul său, le acorda o vechime anteneolitică, asemenea Poetului care face apel pe această cale

Către toate Conștiințele libere, către toți cei ce nu confundă patriotismul cu minciuna patriotardă

și cu falsurile doctrinare și academice ale Istoriei oficiale:

Veniți în apărarea acestor monumente ale unei Civilizații antediluviene. Statuetele respective

nu sunt nici gotice, nici cumane și nici secuiești, cum ne intoxică impostorii patriotarzi;

Sunt Relicve Cimeriene, Replici ale Megalitelor ce-au marcat toposul sacru al celor peste 50 de triburi geto-dacice și traco-sarmatice,

Din care Poetul a strâns peste o mie de statuete plurifigurative.

Nu sunt Ludus Naturae, nici Truvași, cum, idiot și banditesc, le numesc oficialii.

Sunt Replices Megalites, copiate palid și stângaci de toată plastica neolitică, monumente toposapiale, dovezile celei mai vechi civilizații a omenirii, în fața căroră istoria oficială și doctrina creaționistă se sperie și acționează necinstit.

Veniți cu noi în apărarea celei mai vechi civilizații a omenirii!

Apărați colecția și exegezele în chestiune ale poetului Ion Gheorghe!

Să se facă dreptate eroului așteptelor Istoriei, Aurelius Gavril Bălan, linșat de către colegii arheologi de la București!

Sărbăntca, 23 sept. 2008

Concurs de creație literară

Casa Municipală de Cultură Cluj și revista „Cetatea Culturală” organizează **Concursul de creație literară „Scriitorul și patria”**.

Concursul este structurat pe trei secțiuni: poezie, proză iesească – istorie literară

Manifestarea este dedicată împlinirii, la 1 decembrie 2008, a **90 de ani de la făurirea statului național român unitar**.

Participanții vor trimite, până în data de 10 noiembrie a.c. pe adresa **Casei Municipale de Cultură, Piața Unirii, nr. 24, Cluj-Napoca**, minim 5, maxim 10 pagini de proză sau eseu, respectiv 10-15 poezii, semnate cu motto. Același motto trebuie să se regăsească într-un plic sigilat, în care se vor menționa numele, adresa, nr. de telefon, adresa de e-mail și un scurt CV al autorului. Nerespectarea acestei cerințe conduce la excluderea din concurs.

Juriul, format din scriitori, critici și istorici literari, precum și din cadre universitare, va acorda premii pentru fiecare secțiune. Decernarea diplomelor și premiilor va avea loc în data de 20 noiembrie a.c., ora 18.00, la sediul Casei Municipale de Cultură Cluj-Napoca.

Informații suplimentare la telefon 0264 – 595309; 0264 – 595322; e-mail: cmc_up@yahoo.com.

Director, Dr. **Dan BRUDA** CU

SIMBOLURILE UNUI FESTIVAL

Agatha Grigorescu și George Bacovia

Festivalul Național de Literatură „Agatha Grigorescu Bacovia”, care se va transforma, începând de anul viitor, într-un festival de poezie, se află sub „pecetea” de plumb a unor destine exemplare, prin singurătatea lor profundă, care e mai mult decât iubire. Publicând, aici și acum, povestea Marelui Poet și a celei ce i-a vegheat nemurirea, nu facem decât să îngenunchem, într-o catedrală de tăceri înalte.

Pe culmile poeziei

(Din volumul „Bacovia - Poezie sau destin” de Agatha Grigorescu Bacovia)

În ziua de 22 iulie (1916) ieșind de la birou și urcând la Poșta Centrală, pentru a expedia o scrisoare, auzii:

– Domnișoară Grigorescu! Recunoscui, fără să întorc capul, glasul lui Savela (Aurel Savela, fratele cumnatei lui Bacovia - n.n.). Voiam să nu răspund. Dar era la dreapta mea.

– Iertați-mi îndrăzneala! Vreau să vă prezint pe Bacovia. Lângă el se afla un bărbat mic de statură, puțin adus de spate, cu o pălărie de fetru cu boruri întoarse, pe care o scoase salutându-mă și întinzându-mi o mână catifelată. Îmi sărută mâna ce am întins aproape mășinal... Nu avusesem timp să mă reculeg din surpriza ce am încercat. O privire senină și dreaptă se fixă asupra mea. Apoi plecă ochii parcă jenat de spontaneitatea cu care mă privea atât de insistent.

Era aproape oapte seara și încă destul de cald. Am coborât toți spre cheiurile Dâmboviței. Apusul îi trimitea raze aurii, furișate printre castanii și teii bătrâni, pesând dăre de aur ce poleiau sărmanele valuri murdare... Tăceam. Mă simbeam privită din două părți, și nu-mi era la îndemână scrutarea celor două perechi de ochi: unii foarte albaștri și mari - ai poetului, alții negri, ca niște măslane, puțin oblici, dinapoia unor ochelari înrămați în aur. O simțire ciudată mă făcea și mai tăcută, deși de fel eram comunicativă. Savela rupse tăcerea:

– Ce înseamnă plimbarea asta mută? Ei, lorgule (numele real al poetului era Gheorghe Vasiliu, dar în familie i se spunea Iorgu - n.n.), ne-ai contaminat de tăcere!

– Așa cum sunt poezii... De ce să nu-i respectăm tăcerea? Poetul mă privi recunoscător. Nu știu să mai fi spus ceva... Ne

apropiam de Mitropolie. Savela se scuză că trebuie să urce la arhimandritul Scriban, căruia îi ducea niște cărți. Am urcat toți trei dealul și am coborât, apucând spre parc împreună cu poetul. Eram tăcuți și se simțea stingherit, ca și mine.

– Nu voiți să intrăm să stăm puțin pe o bancă? Nu sunteți obosită? Îmi spuse cu multă timiditate, dar și cu rugămintă în glas. Nici nu știu ce i-am răspuns sau dacă am spus ceva. Ne-am așezat pe o bancă în apropierea lacului (...). Tăceam. Parcul aromea sub vraja acelei înserări de un calm pictural. Se răcorea.

Mi-am simțit mâna strânsă de o mână fierbinte și, încet, vocea metalică a poetului, cu inflexiuni de bas, depănă aproape de auzul meu melodioasă poemă „Amurg antic”. Suprema poezie a firii ne logodea atunci prin acea vrajă, ce mai târziu avea

(Urmare în pag. 4)

să se întunece, să geamă, să se convulsioneze cu toate amărăciunile vieții, fără să se stingă nici prin moarte.

Într-o zi de octombrie întâlnii pe Calea victoriei pe Savela. Zărindu-mă se opri brusc și-mi spuse:

– Măine vă iau de la birou să mergem pe la Bacovia. E aia de singur, de

trist... (...)

A doua zi la 4 mergeam pe strada Berzei. Am ajuns cam după o jumătate de oră. Ne aflam în fața unei porți de fier. Două rânduri de case vagon, de o parte și de alta a unei curți înguste, pavată cu piatră cubică. Apartamente cu câte o marchiză la intrare se înșirau pe ambele părți. Proprietarul locuia în apartamentul din față.

Prin fereastra deschisă zării pe poet în fața unui godin aprins cu un ibric de cafea în mână. Soba scotea fum; de aceea deschisese fereastra. Făcuse cafeaua cu jurnale vechi.

Părea emoționat de vizita noastră.

– Poftiți înăuntru, spuse timid poetul.

– Ce făceai, Iorgule?

– Niște cafea (...)

Nu știu cum au trecut acele ceasuri. Nu-l văzusem niciodată atât de dispus. Îl contaminase parcă veselie lui Savela. Am plecat cam pe înserat. (...) poetul ne conduse până la tramvai. L-am lăsat pe trotuar prin mulțimea ce forfotea pe calea Griviței, singur, fără să mai fixăm nici o revedere... Rămăsese mâhnit... Seara ne ducea spre odihna pentru ziua ce începea mâine.

Trecu multă vreme fără să ne mai vedem...

În primăvara lui 1918, într-o zi de martie înghețată, l-am revăzut pe Bacovia. Era o duminică cu ger uscat. Mă aflam în odaia mea, cu un roi de manuscrise întinse pe masa de lucru. Pe etajere - primii ghiocei ce cumpărasem în ajun...

– Domnișoară, vă caută un domn!

Mă uitai prin dantela perdelei și-l văzui pe Bacovia...

– I-ai spus că sunt acasă?

– Da!

– Poftesc-te!

Abia avui timp să strâng manuscrisele-n dezordine... Fata deschise și poetul apărui în prag palid și oarecum încurcat. L-am invitat pe al doilea scaun ce aveam în cameră. Nu știam ce să ne spunem... O tăcere apăsătoare se lăsă câteva secunde. (...)

– Pe Savela l-ați mai văzut

– Nu e prin București

– Vă plictisiți fără el?

– Da, îmi lipsește; îmi lipsiți și dumneavoastră... Când eți singur și taci prea mult, trebuie să mai comunici cu cineva. M-a impresionat foarte mult simplitatea și naturalețea cu care vorbea... parcă eram prieteni dintotdeauna.

Iarna anului 1919 era destul de grea. Refacerea părții nu mergea ușor. Secătuirea ce lăsase nemții nu se putea ameliora. Tramvaie puține. Parcurgeam distanțele destul de mari pe jos.

Într-o zi de februarie, Bacovia mă vizită... A citit poezia „Belugă”, adăugând:

– Și acum, o romanță scrisă pentru dumneavoastră... l-am adaptat o melodie. Îmi pare rău că nu am vioara; v-a fi cântat-o. Aflam pentru prima oară că scrisese ceva pentru mine. Mi-a fredonat-o: „Parfumul rozelor ude, / Tomnatec suspin, / În zori, în tăcutele trude, / Te cheamă pe tine puțin... // O tristă poemă de foi / Îmi spune-o poveste de noi... / Adio, pustiu și fior. / Va fi poate-odată amor...”

Ultimul vers reveni într-un refren. Fredona cu ochii aproape închiși. Apoi mă privi lung și părea că cere un răspuns. La plecare mi-a strâns amândouă mâinile și cred că gestul a fost reciproc...

– Sper că nu este acum acel „adio!”

– Dar pentru mine este pustiu și fior... când trebuie să aștept... Poate, de aceea, ar trebui să fie și „adio!”.

N-am știut ce să răspund. Uneori era aia de greu de înțeles. O promisiune, un angajament?

– Va fi poate-odată amor - a mai repetat când a trecut pragul...

L-a cuprins întunericul străzii, și pe mine o tristețe grea. Când am rămas singură, mi-am spus: omul acesta intră adânc în sufletul meu! E poate nefericit, și eu nu pot să-l fac fericit?! Nu pot... nu știu cum...

L-am mai văzut o dată în iarna lui 1922. Am făcut o vizită familiei Vasiliu - Langa, ca astfel să-l mai văd pe poet. Fratele cât și cumnata sa mi-au povestit cu ce tărie își purta suferința. Aproape nici nu-i simțeam existența. Masa i se servea în cameră, unde rămânea întins pe pat. Își aplica singur tratamentul pentru a nu supăra pe nimeni. Citea, scria, fuma sau rămânea în reverii prelungi cu ceasurile. Își acorda vioara în surdină cânta romanțele preferate sau improviza melodii personale. Își petrecea vremea în această sihăstrie artistică (...) A fost foarte vesel când m-a văzut.

Am stat de vorbă despre viitor. Nu va mai cere nici o slujbă în București. Se va duce la Bacău și

(Urmare în pag. 5)

va căuta acolo ceva... Poate am să vin și eu! Spunea că trebuie să cunosc pe părinții săi...

Am ajuns la Bacău cu destulă întârziere. În gară ne aștepta poetul cu cele două fiice ale surorii sale, la care trebuia să fiu găzduită (...) Ziua următoare m-am trezit târziu. Am fost gata când intra poetul pe poartă, înfrigurat... Am stat pe balconul bine încălzit privind amândoi pe fereastră. Promoroaca se depusese pe case, pe arbori, pe firele de telegraf, în miliarde de ace fine de cristal. Am admirat feeria de gheață de sub streșini. Mă ținea de mână și tăcea. Într-un târziu, opti:

– Parcă e un decor de nuntă, nu-i așa?

Neuitată mi-a rămas seara petrecută prima oară în familia sa. Toți sensibili la muzică și poezie.

– Ce-ai rămas așa pe gânduri, Iorgule? Zise tataia. Cântă-ne ceva. Iorgu ovăi. Repetându-i-se invitația, aduse vioara, puse surdina, și rezemă bărbia pe marginea ei și începu să cânte. A cântat cu atâta pasiune, încât bătrânului îi ăiroiră lacrimile. Eram cu toții sub vraja cântecului său. Cântase și la București, dar cu frenezia din seara aceea, nu! Pe frunte îi scilpeau ace umede. Și ăterse fruntea, sorbi dintr-un pahar. Lăsă arcuul pentru o pauză. Fusesse o flacăra care arse pe coarde, mistuită de emoție și înfiorare.

– Așa, Iorgule! Tare cântă frumos! Dar prea te topești în cântecul tău! zise tatăl.

Sunt peste 40 de ani de-atunci și răsună încă, proaspăt și vibrant în ecoul anilor, arcuul amintirilor...

Intram în anul 1927, anul hotărâtor. Am obținut licența în litere și filozofie cu mențiunea „Magna cum laude”. Bacovia avusese o epocă de oboseală și melancolie. Începuse din nou să nu mai iasă, era îngrijorat de zbuciumul meu.(...) Pentru prima dată începurăm să discutăm despre apropiata noastră căsătorie. Se îngrijora de pe acum dacă va găsi în București vreo ocupație...

Era în ziua de 29 decembrie 1927. L-au văzut toți pe Bacovia dispus și l-au convins să ne fotografiem... Înainte de a ajunge la fotograf, Bacovia mă invită la bijutier. Am fost surprinsă. Nu înțelegeam de ce.

– Să luăm niște verighete - spuse - ca și când ar fi fost vorba de ceva obișnuit... Negustorul ne-a spus că nu pot fi gata decât la 2 ianuarie, ca să le poată grava cu numele și data. La fotograf am făcut două poze, dintre care una foarte reușită. Bacovia e

bine prins, cel mai bun portret, care arată dispoziția excepțională ce avea în acea zi. Confrăii scriitori ne-au condus acasă. Am traversat grădina publică spre a scurta drumul. Era tare frig. Un amurg rece, sticlos, învăluia în culori aprinse micul parc cu pomii înghețați sub zăpadă. Am fost surprinsă când găsi în odaia Virginiei și pe surorile lui Bacovia. Vorbeau cu însuflețire... apoi ne-au poftit în sufrageria cu masa aranjată sărbătorește pentru logodna noastră. A urmat o seară frumoasă... S-a cântat la vioară, s-au spus versuri. Bacovia glumea.

Sosi ziua de 22 iunie în care la orele 12 trebuia să ne înfățișăm la Oficiul de stare civilă, unde urma să ne întâlnim toți. Când am intrat, ofițerul ne atrase atenția că suntem în întârziere. Eram emoționați. Am văzut ca prin ceață salonul, martorii, florile. Am stabilit să sărbătorim căsătoria pe data de 28 iulie (...)

Atiam că nu alesesem un drum de roze. Simpeam însă în mine atâta curaj, atâta putere de rezistență, că piereau și ovăile trecătoare ce mă asaltau. Aveam o mulțime de treburi, încât am alergat toată dimineața. Nu era nimic pregătit pentru cununie. Am despachetat covoarele, am adus glastre cu flori, am aranjat, în sfârșit, un interior demn de o modestă cununie de poezi. Se făcuse ora cinci...

În timp ce mă necăjeam cu găteala, Bacovia și Eugen (fratele poetului - n.n.) discutau în birou și abia l-a convins pe poet să-și îmbrace smokingul, care-i venea destul de bine.

Se stărnise o furtună din senin. Vântul sufla cu praf mult și, când luai brațul poetului să ieșim pe terasă, fotografia execută instantaneul cerut. Praful ne închidea ochii; vântul spulbera voalul ca pe o coadă de rândunică zburâtă, dar am obținut fotografia pentru cele două suflete dragi: mamaia de la Bacău și ătefania (sora Agatheii - n.n.), din camera ei de suferință.

Furtuna creștea cu o furie cumplită. Fulgere, trăsnete prin apropiere... O ploaie cu grindină răpăi pe acoperiș cât ținu ceremonia. Apoi se potoli...

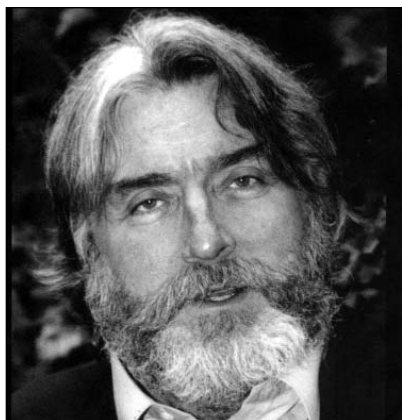
Deși pregătită cu atâta zbucium, seara aceea mă răsplătea prin dispoziția și bucuria poetului. Oricum ar fi urmat viața, clipele erau într-adevăr rare.

În seara aceea Bacovia fu spiritual, curtenitor, dansă; ne-a recitat poema „În oglindă”. Era într-un total climat de uitare.

Din nou poezia ne urca pe culmile ei. Cât de grea era să fie coborârea, rămânea de văzut...

Scriitori invitați la ediția a II-a a Festivalului Național de Literatură „Agatha Grigorescu Bacovia”

Adrian PĂUNESCU

Tot țăranii

ai, din nedreptate-n nedreptate,
Nu Țtiu cum se face că, la noi,
Tot țăranii le plătesc pe toate,
Chiar primind pământul înapoi.

Clasa lui e prima care moare
ai țăranii-s veșnic la mijloc,
Ba nu au pământ, ba n-au
tractoare
ai, în general, nu au noroc.

Satul e-o legendă-aproape goală,
A unor țărani bătrâni, retrați,
ai, în rest, de dor de pricopseală,
Toți copiii pleacă la oraș.

Tot țăranii le plătesc pe toate,
Chiar ai când se strică un ogor,
Chiar ai-atunci când vor ai
ei dreptate,
Chiar ai când greșesc copiii lor.

Fără ei, n-am mai avea merinde
ai-ntre noi, cu poftă, ne-am
mânca

ai-i mereu mai scump ce li
se vinde,
Viața să le fie tot mai grea.

Nu mai au nici forța să respire,
Când înfig în brazdă plugul vechi,
Satele sunt niște cimitire
Cu bătrâne, tragice perechi.

Amurgind în rezervații stranii,
Nici nu mai aud, nici nu mai văd,
Cei mai buni din oameni sunt
țăranii,
Condamnați pe viață la prăpăd.

Până-n ceasul ultim merg să are
ai, apoi, cumini, ca niște robi,
Vin ai se așază fiecare
În lucrarea propriei lui gropi.

Tot țăranii le plătesc pe toate,
Obiceiul vieții lor e sfânt,
Dacă ei nu se-ngropau prin sate,
Se ai termina acest pământ.

Muribunzi, în fabrici sau la coasă,
Ciungi, ologi de pace sau război
ai târâ, ei s-au întors acasă,
Aducând pământul înapoi.

Tot țăranii le plătesc pe toate,
Iar, de-ar fi să vină sfânta zi,
Când s-ar face pentru toți
dreptate,
Ei, țăranii, tot trădați ar fi.

Căuza ai brațelor sărace,
Liniștiți ai buni, trăiesc ai mor,
Pe pământ, dreptate de s-ar face,
Ea s-ar face tot pe seama lor.

Biblicele chinuri îndurate,
Semne ale forței lor rămân,
Tot țăranii le plătesc pe toate,

Dumnezeu a fost țăran român

Mortul învingător

Ce țăară, ce morală, ce prăpăd,
Un fapt de viață mai grozav
ca toate,
Un mort este votat majoritar
ai-n clasament pe toți cei vii
ii bate.

Așa a fost ai este ai va fi
Conflictul de-ntineric ai
de groază,
Un mort învinge pe cei vii la vot
ai ei aproape cred că ii trișează.

ai, vai, absurde autorități
Se strâng buluc ai judecă drăcește
ai îl declară pe învinsul lui
Învingător, doar pentru
că trăiește.

ai mortului ce i-a învins pe vii
Nici nu au apucat să-i facă groapă
ai-n primăria lui de-nvingător
E ordin ca petrecerea să-nceapă.

ai proștii râd, în nebunia lor,
Întârâți de liniștea nocturnă
ai unul zice: hai să-l îngropăm,
La locul care-i place lui, în urnă.

Ce țăară, ce morală, ce prăpăd,
Politică de-a pururi surdo-mută,
Învingătorul se întoarce-n sat,
Dar voturile lor nu-i mai ajută.

Probabil, e-o parabolă, aici,
Chiar dacă nu o pomenește
cartea,

Trăim învinși în fiecare zi,
Iar, ca să biruim, plătim
cu moartea.

INVITAȚII FESTIVALULUI

Fănuș
NEAGU

Ca umbra-n strane goale

Melancolia îmi caută trup în mine, cum umbrele-nnoptate-n strane galbene. Figuri idealizate, din miez de piatră licărită, îmi împresoară gândul.

Mă stăpânește, acum, numai versul lui Ion Pillat: *întâia frunză cade, întâia barză pleacă*. Suferința lunii ciopliind în descreștere zilele. În cuiburi de rândunică, se zidește tăcerea și-și scoate ghimpul din talpa piciorului. Ce sânge va fi curs în vinele tăcerii? Eu, care toată viața an vorbit cu iarba și cu caii și cu singurătățile, n-o să aflu, probabil, niciodată prețul aurului.

Chip de împărat amintindu-se într-o camee, soare-mi face semn să mă uit după culmea munților. E o zi limpede și netedă ca un os de câprioară albit în prunduri. Vântul scutură cetina seacă. Sus pe creastă se usucă și pleznesc la vârfuri aripile de lemn cu care noi toți am plutit prea repede prin apele verii. Observ, puțin uimit, că și anotimpurile sunt ca generațiile ce săvârșesc cultura. Și unele și altele se simt obligate să-și fie datoare în vorbe, dar numai după ce alea vechi au pierit biologic. Altminteri, nimeni n-are timp, semnul din umeri, al aripilor smulse, arde cu pâraie negre numai stolul tău de păsări. Când pleacă berzele, lăsând să se coboare umbra celei dintâi ninsori cu funigiei, se desface în mine zodia visării. Lotuși albi sporesc în unda unor tristeți ce nu mai dor. O forță aspră și desfrânată smulge lumi scufundate și le poartă vii prin unda ochilor întorși în timpul de dinapoia ființei. Nu mint, eu cred că cei mai mari visători sunt cei ce-au răbdat de foame sau n-au îndrăznit să și-o astâmpere azvârlind săgeți în cârdurile de cocori deschizând căile migrației.

Scriu la o margine de iaz. Luntrea mea, cu botul în zăvoiul de arini, cu burduful în stuf și cu toate mințile în poveste, zăpăcită de călătoriile pierdute, de oalele cu jar vărsându-se-n oglinda valsului, pare o biserică construită din oapte. Care se leagănă, vestind crini galbene. În timp ce melancolia-și caută trup în mine, cum umbrele-nnoptate-n strane goale.

Calistrat
COSTIN

Curriculum vitae

Am trăit aproape o viață, puțin, mult, prea mult, ca un inocent, m-am străduit din răputeri să par, ba chiar să fiu un individ decent, nu m-am băgat în boroul nimănui, mi-am văzut în legea mea de propria-mi treabă, negustor cinstit, drămuindu-mi, uneori cam avar, păguboasa tarabă, și-ntr-acest chip vremea a curs pe lângă mine, istorie printre mormane de ruine, am fost, îmi place să cred, un „om de bine“ nefăcând nici cânilor, nici semenilor mei, nici cel mai mic rău, uneori, o recunosc, m-am cam tăvălit nesimțitor, ca prietenul meu porcul, în tău uitând și de Bunul Dumnezeu și de celălalt, fiul său, celebrul Asmodeu, dar, mai ales, am fost uitător de mine însumi, nici prea credincios, nici pe de-antregul ateu, asta e: vina pentru rătăcitoarea mea înșeleaptă nebunie mi-o asum, păcătosul sunt eu și numai eu... Deslușind și pricepând greu rostul cuvântului „ură“, mă lasă rece deopotrivă oțurubateca democrație și sora ei geamănă, hulita dictatură, drept pentru care încerc astăzi când, cică, speranța în oameni învie, să mă fac din ce în ce mai nevăzut pentru ca năvălații de compatrioți să uite că m-am născut și să nu-mi tulbure capodoperă de somn de veci cu indiscreția lor de târtăcușeci! Gata, am trăit cum am trăit, de toate cele am pățit, sunt plin de minus și plus infinit, ce va fi să fie în viața de apoi, am să consult neîntârziat un amic strigoi ce-mi dă tot mai des târcoale, și nu mai pot da înapoi, i-am promis că-i las cu limbă de moarte un set complet de rasoale pentru o fiertură delicioasă cu sfârcuri moi, că doar am fost un prost cu destulă carte...

Mircea Diaconu și Emil Hosu
Mizil - 10 noiembrie 2005

Mircea DIACONU

La noi când vine iarna

— FRAGMENTE —

În timpul liber - „Care timp liber?” veți întreba, dumneavoastră -, adică atunci când e bolnav, Mircea Diaconu scrie cărți. A debutat cu „Augubina” pentru care a primit premiul Uniunii Scriitorilor, a continuat cu capodopera intitulată „La noi când vine iarna” - volum tradus în germană și rusă, și s-a oprit, deocamdată, la „Scaunul de pânză al actorului” - o carte de eseuri despre universul teatrului. Cum noi îl admirăm pe actor, dar îl iubim pe scriitor, am vrea să se mai „îmbolnăvească”, din când în când, numai așa, de câte puțină gripă, care să ajungă de o carte.

... Ne aștepta o bucurie mare: tata cumpărase o bicicletă și mai avea încă două pachete subsuare, care erau două perechi de pijamale pentru noi, dar din acelea cu pantalon larg jos, cum poartă un om normal. Ne-a spus că la vară mergem la oraș și ne ia și pantaloni largi. Nu știu ce să mă fac, de bucurie. Adică să râd, ar fi fost prea puțin, să-l pup pe tata, la noi nu se obișnuiește, așa că, de bucurie, m-am dus drept în magazie și am început să citesc scriori de dragoste..

Când ne-am întors seara de la școală, fratele meu avea un plan; cum se întunecă, să plecăm cu bicicleta pe ulișă.

— De ce când se întunecă? L-am întrebat.

Mi-a explicat că nu trebuie să ne vadă nimeni. Mi-era puțin rușine, dar iar l-am întrebat pentru ce.

— Pentru că vom fi în pijamale, prostule!

— Ba tu!

Dar mai aveam multe lucruri neclare.

— De ce în pijamale?

Cred că-l obosisem, de aceea n-a mai zis că sunt prost.

— Ca să ne punem clame jos, la pantalonul drept, că fără asta ce rost are să mai mergi cu bicicleta?

Avea dreptate. Ne-am pregătit pijamalele, am mai mulțumit o dată tatii, ca să nu ne certe prea tare, dacă ne prinde cu bicicleta.

Așa fi vrut să fie și Aluniș Cristescu, să mă vadă pe bicicletă și cu pantaloni largi cu clamă, dar ea se culcă foarte devreme...

Bicicleta era nouă și lucea. Pijamalele aveau dungi și o clipă m-am gândit că suntem doi evadași dintr-o închisoare pe viață. Făceam cu rândul, când unul era pe bicicletă, celălalt alerga pe alături și invers.

Nici de data asta inversul nu era corect, că el mergea mai mult ca mine și se făcea că n-aude când îl strigam. Nici clama mea nu era clamă, era chiar ac de siguranță, că singura clamă pe care o aveam în casă era la el. Dar, oricum, mă simțeam minunat și-mi părea rău că nu-i nimeni să ne vadă cum mergem noaptea pe bicicletă și cu clame. Ba nu, parcă se vedea în mijlocul drumului o umbră, care cred că o să se dea la o parte când ne-om apropia.

Nu se dădea însă deloc la o parte, dar nu m-am mirat, pentru că noaptea, umbrele nu se dau la o parte, sunt copaci sau buturi, care se prefac în umbre și așteaptă să fie visate de noi.

Umbra asta spre care ne îndreptam, el călare, eu pe jos, peste zi, fusese însă un om, că prea semăna a cineva care-și ține pălăria pe ochi și nu-ți răspunde când îi dai bună seara. Mi s-a părut că, după ce am trecut noi, umbra a sărit din drumul și a intrat într-o curte. Fratele meu a frânat tare, s-a oprit și s-a uitat în urmă.

— Du-te și te uită unde a intrat ăla, că mie nu-mi miroase a bine. Mirosea a mere putrede, de la un siloz și i-am dat dreptate în sinea mea. Îmi optise totul la ureche și fiindcă-mi optise, nu auzisem nimic, așa că nu m-am dus după ăla, și nici n-aveam vreo grabă, că umbrele astea care sar din drum și nu dau bună seara sunt periculoase.

– Du-te, n-auzi că-ți iau clama ți te întorci acasă pe jos? A zis, dar nici acum n-am auzit. Că atunci când n-auzi ceva trebuie să n-auzi tot.

– Ești un prost!

– Ba tu!

Puteam să ne certăm liniștit, că seara ți-așa ne-o stricasem. Nu mă durea prea tare de ăla, cât mă durea că nu ne văzuse nimeni pe bicicletă, cu praful stărnit în urmă, ca niște mașini adevărate. Pe la noi trec destul de multe; anul ăsta au trecut cinci. Era ți timpul cam rece pentru pijamale, așa că am întors ți am plecat spre casă. Mergeam numai invers, adică numai el pe bicicletă. Era o liniște, aș zice de mormânt, dar mi-e frică, se auzea cum primul greier al anului ăsta taie noaptea cu fierăstrăul ți m-am gândit iar că suntem doi evadați, care caută în noapte o inimă bună, să-i găzduiască. Mă pătrunsese deja frigul închisorii, când am văzut iar o umbră în mijlocul drumului. Aștia că n-o să se miște ți n-o să ne răspundă la bună seara. Ne-am apropiat încet de ea. Greierul tăcuse. Am zis bună seara. Nu ne-a răspuns, dar eu îi simțeam parcă un fel de respirație grea ți am mai zis o dată bună seara. Mi-era destul de frică ți pijamalele se umeziseră pe noi, pline de rouă, care nici eu nu aștia că e așa de rece, deși se folosește atât de des în poeziile despre primăvară. Mi-era frică ți mă gândeam că ăla ne-o fi ieșit iar în cale ți de data asta nu mai scăpăm, doar cu o săritură peste ănapă. Am stat câțva timp așa, se umeziseră chiar ți etichetele pijamalelor, greierul începuse iar să taie noaptea ți încet, umbra s-a mișcat spre noi, ți mi-a trecut dinte prin dinte, de frică. De-asta îmi cade mie un dinte în fiecare săptămână...

În momente din astea, îmi dau seama că, de fapt, curajul e doar o frică mai mare ți nimeni nu poate fi curajos înainte de a fi fost fricos. Mi-am amintit că moartea, ca ți iubita, trebuie privită în față ți am deschis ochii. Bine am făcut, că umbra aceea era mare ți caldă ți-i lingea mâna fratelui meu.. Era doar o umbră de vacă, uitată pe drum. Fratele meu râdea. Am vrut să râd ți eu, sau măcar să spun ceva, ca de exemplu:

– „Eu am văzut de la început că e doar o vacă sau; ce, te-ai speriat? Dar nu-mi puteam scoate dinții unul din altul. Aș frigul mă strângea, așa c-am luat-o înainte pe drum. Mă lătrau câinii ți mă simțeam mai evadat ca oricând. În situații din astea chiar îmi vine să-mi plâng de milă, dar acum n-am mai avut timp, că-n fața mea, pe drum, răsărise altă umbră. Era să mă arunc în ănapă drumului cu bicicletă cu tot ți n-ar fi fost nici o problemă, că tocmai îl curățasem cu ăcoala, într-o duminică de muncă voluntară, așa că era tocmai bun. Chiar m-aș fi aruncat, dacă n-ar fi răs fratele meu ți nu mi-aș fi amintit de umbra vacii uitate. Am râs ți eu ți am întins mâna spre vacă

să mi-o lingă.

Nici nu aștia cum să povestesc mai departe ți mai bine n-aș povesti, că ți-acum mi se face rău când îmi amintesc că umbra aceea era a milișianului nostru ți eu îi întindeam mâna să mi-o lingă. Am uitat să spun că cel mai tare pe lume mă tem de milișieni ți de oamenii cu ochelari, care oricând pot fi doctori ți imediat îți fac injecție (...).

Să mă întorc însă la tovarășul milișian, că-n fața dânsului stam noaptea în pijama ți-i întindeam mâna să mi-o lingă. Nici nu puteam să-i spun: am crezut că e o vacă, pentru că aveam dinții lipiți, de la spaima cealaltă ți nu mi se dezlipesc decât când se rupe unul.

Ne adunasem amândoi lângă bicicletă ți cred că se putea înota în roua de pe pijamalele noastre. Milișianul se uita la noi așa fel că dac-aș fi aștia ceva. i-aș fi spus tot. Cizmele îi scârpeau de rouă. Căutam în minte un deșinut mai cunoscut, să-mi pot aminti cum au ei dungile de la pijama, verticale sau orizontale, ca noi să avem invers ți să scăpăm.

Dar dânsul tocmai întindea mâna spre noi ți m-am gândit, ca un prost ce sunt, că e o tanti ți trebuie să o pup. Noroc că fratele meu m-a apucat de mână.

– Cât fac trei ori trei? Ne-a întrebat dumnealui brusc. De fapt pe mine mă întreba, că mă mai întrebase același lucru, într-o zi când mă prinsese cumpărând pâine de la magazin. Nici atunci nu aștiasem ți nici nu mai luasem restul de frică. Aș mă gândesc că dacă i-aș mărturisi că trei ori trei fac nouă, tot nu m-ar crede, pentru că meseria dumnealui e să nu creadă pe nimeni, să nu creadă nici când îi dai bună ziua.

Fratele meu a mormăit ceva, ți l-am ocolit încet, ca-n „Baba oarba la plimbare“. Când am trecut de dânsul, Sandu i-a dat bună seara, deși era clar că nu ne credea. Noroc că am vorbit respectos cu dânsul, altfel nu scăpam așa ușor.

Mergeam pe lângă garduri, ca ți când toți oamenii din sat ar fi ieșit la poartă să ne vadă în pijamale. Aș poate că așa era, c-am auzit doi dintre ei vorbind:

– A plecat, mă, Nișă? Zicea un glas care parcă mi-era cunoscut. Sandu m-apucase de gură, de parcă eu m-aș fi grăbit să vorbesc. Nu ne mișcam.

– Da, domnu? Al doilea glas n-avea nici patru clase.

– Ce-o fi căutat, mă, o fi simțit ceva?

– N-avea cum să simtă că doar...

– Ne vedem mâine la Hodaie.

Până acasă nu ne-am mai urcat nici unul pe bicicletă. Gugiuman ne aștepta. Fratele meu a spus că trebuie să-l dresăm ți a rupt eticheta pijamalei. A rupt-o ți pe a mea, că el face colecție de etichete.

INVITAȚII FESTIVALULUI

Marius CHELARU

Creștie

.lumea fost-a zidită din păduri de lacrimi
de pe genele lui Dumnezeu pogorâte
din fiecare lacrimă au curs
una câte una inimile noastre mirosind a viață
.Adam a mușcat sînul Evei sorbind otrava
primului pipăt

.de pe paginile buzelor Evei
s-au desprins
înmugurite deja a umbre ura. suferința.
Dumnezeu a răsădit zîmbetul ei în fiecare umbră
pe fiecă obraz al fructelor
.primăvara a acceptat oamenii
pădurile ȳi-au primit animalele
.zorii au izbucnit de sub pleoapele cerului
.cerul - umil cerșetor de îngerii
a căpătat dimensiuni încărcate de amărăciune
.minunile au devenit vînat
zeii au fugit prin ferestrele sufletelor

.vîntul curge prin venele lumii
pe care plutesc lacrimile
începuturilor cu petalele răsirate peste
aripile îngerilor
deschise a rugă

Marin IFRIM

Adevăratele carii

se prăbușește biblioteca
încet ca un pod de lemn putred
peste lacrimile a milioane
de cititori

poezii unei lumi triste ȳi beau ultimul pahar cu fum
e mult întuneric în rafturi alte cuvinte nu mai sunt
ultima rezervă e într-un pipăt o naștere sofisticată
un fluture negru ȳi rece din gura unui mort

cărpi fără suflet cărpi mustind de viață dublă
lecturi ulcerose
se prăbușesc rafturile vin adevăratele carii

Regn

astăzi în piața poemelor nici un
păștarnac nu-ȳi găsește cititorul
e dimineață ȳi e întuneric
sămânța legumei universale
ca un submarin jerpelit caută
ecuatorul lichid al unei lacrimi
întâmplător nici un haos
nu-i de ajuns pentru ce se
petrece în celule
viața e o monozaharidă tristă ȳi dulce
în comparație cu acreala universală

Imagini

moarte vine prin televizor ca o pisică
apropiindu-se de fotoliu ȳi simți picioarele
mângâiate de blana fonică a curvei

trebuie să vezi ȳi filmul ăsta rolul tău
de spectator se poate încheia în orice clipă
aici lângă fotoliu cu mîna pe telecomandă

în televizor se bat tobele milei publice
se oferă imaginea unui eșec nimic
nu se mai leagă nici zgomotele universului

moartea ca un lipici prost ȳi smulge
sprîncenele înaintea ultimului somn scurt

o să pleci cu o reclamă pe frunte
învățuit în cuvinte ușoare
iertat pentru adevăratele păcate
neuitat pentru micile mizerii

ce privești un televizor în care
nu se întîmplă nimic aceleași țiri,
aceleași filme, același spectator
o dată cu tine va muri ȳi acest
sophisticat aparat de tortură

Pustiu

un oraș bătut în cuie atîrnă ca o nucă
în peretele de metal al nopții
aici nu pătrunde lumina
nici aerul în care se învîrt reclamele
nici vizitatorii iubitori de ferestre
nici gheara de azbest a pompierilor
aici totul e drept ȳi pustiu
primăvara ȳi rostogolește îngerii pe uliță
lehamitea se scurge din muguri
naiul lui Pan e înfundat cu părănă
ȳi un vînt galben se scurge
în pereții de chirpici
vocalizînd mirosul frigului

Tatiana STEPA

Ce departe e^oti

Iarnă de metal spune ȳ poetul
Pa^oii dintre noi stângul ca ȳ dreptul.
Cât noroi pe străzi, cum să te fere^oti?
Ce departe e^oti ȳ cât îmi lipse^oti!

Doar un telefon mai păstrează încă
Litere ȳ cârpi, renunpări ȳ muncă.
Numai strigăt sunt peste care cre^oti
Ce departe e^oti ȳ cât îmi lipse^oti!

Care anotimp? Ce aniversare?
Am îmbătrânit, iarna rău mă doare.
Între noi noroi ȳ nici pic de ve^oti
Ce departe e^oti ȳ cât îmi lipse^oti!

Nu mă mai întreb, nu mai vreau răspunsuri,
Pentru adevăr nu mai fac recursuri.
Toate câte-au fost azi devin pove^oti
Ce departe e^oti ȳ cât îmi lipse^oti!

Au rămas pe-un raft dragoste ȳ carte
Tot ce împărpeam nu se mai împarte.
Dacă eu renunp tu să nu gre^oe^oti
Ce departe e^oti ȳ cât îmi lipse^oti!

Te a^otept în mai zi fără fereastră
Să bâfim străini chiar iubirea noastră,
Eu să te urâsc, tu să mă dete^oti
Ce departe e^oti ȳ cât îmi lipse^oti!

Dacă n-ai să vii noaptea la iubit
Poate ai uitat, poate s-a sfâr^oit.
Dacă n-am să vin noaptea la iubit
Poate am plecat, poate am murit.

Victor STEROM

Te voi simpii plângând

mi s-a topit clipa în mâna dreaptă
pinând deasupra capului depărtarea.
acum plouă cu umbre de stele
peste crucea mea în flăcări.

o găză cât o biserică
numără cutele gurii strigând.
te voi simpi plângând,
amurgul uitat în mine precum o taină.

Mă pierd în sinea noppii

ajung să fiu un punct
sprijinind turnul când te strig.
apoi pătrund în liniile sacre,
în nebănuitele bezne tot mai adânc;
cătredaltă lume pierdută
între durere ȳ vis,
între na^otere ȳ moarte.

când dorm în mătăsuri de înger
uitat în ritmul care urze^ote
cercuri ȳ pipete-n afară.
mă pierd în sinea noppii pe marginea
unei prăpăstii unde îmi cade u^oor
umbra sufletului meu...

Când însu^oi timpul îmi este

acum mă ascund în spatele tainei,
dincolo de ochii trufa^oi
până când va pine co^omarul
care lucrează încet
dislocând bucată cu bucată fiinpa mea.

pe când umbrele aburesc dealul
cu amintiri de jos până sus.

centuri de cenu^oă aud ȳ în cosmos
apipesec noppi cu scrieri vechi
când însu^oi timpul îmi este
vas umplut cu somnul somnului
din care nu mă mai desprind...

Ion
ROȘIORU

Pantum

În fiecă tulpină mocnește un coșciug
O zare cântătată e-o pierdere de zare
M-apropii de hotarul de care-n taină fug
Memoria se-nfruptă din spaima de uitare

O zare cântătată e-o pierdere de zare
Sunt dintre-acea care cu soarta trag în jug
Memoria se-nfruptă din spaima de uitare
Speranța-i mistuirea pe propriul ei rug

Sunt dintre-acea care cu soarta trag în jug
Sub orice pas părelnic se frânge o cărare
Speranța-i mistuirea pe propriul ei rug
Zenitul voluptății-i nadirul care doare

Sub orice pas părelnic se frânge o cărare
Renasce de tot în clipa în care mă distrug
Zenitul voluptății-i nadirul care doare
În fiecă tulpină mocnește un coșciug!

Corabia cu pânze albastre

Corabia cu pânze albastre mă așteaptă
Să-i prind un brad de nuntă albastră pe catarg -
Pe zarea azurie zefirul se deșteaptă
Și îngerul m-anunță c-o să ieșim în larg!

Cambuza-mi este plină de pâine și de vin.
În urmă pescărușii înșepenesc pe zare.
Voios mă escortează rechinul pelerin,
Iar nesfârșirea albă mă scaldă în uitare.

Arunc cu nonșalanță busola în vârtoare,
Apoi în lampa stelei polare suflu lin
Și mă dizolv cu totul în marea împăcare
De-a fi-ntrupat, în fine, catharsisul deplin!

Gherghe NEAGU

Pornografia sufocă România

În popor, mai circulă zicala: „Bună ziua ți-am dat, belea mi-am câpătat!“ În literatura actuală, în revistele literare mai vârtos, dacă bagi în seamă vreun autor de versuri porcoase, de eseuri demolatoare la adresa marilor valori naționale, devii celebru. Mărturie stau puzderia de hip hopoți literari ce inundă cu imunditate metaforică paginile culturale stipendiate vârtos de factorii de decizie din cultura contemporană. Mă doare lejeritatea în care se complac mai vechii critici literari lăsându-i pe teribiliștii ce-și dau cu părerea adulând falusul creator al unor demoazele preocupate exclusiv în găsirea metaforei lubrice, capabile să oripileze până și pe cunilingușii consacrați deja în literatura română.

Nu sunt adeptul unei scriituri suave, pălunite aservite unor criterii estetice exclusiv pozitive, dar nici nu pot îngurgita miasmele unei falocrații demolatoare, ce-mi oferă metafore de gang, doar pentru că este incapabilă de altă modalitate de exprimare, pentru că-mi vine să regurgitez.

Sunt de acord că literatura veristă are un belug de sintagme ce frizează puritanismul exacerb. Sunt de acord că tânăra generație își caută cu parcimonie tonul personal tot mai greu de definit. Sunt de acord și cu teribilismul creator al celor preocupați de metaforizarea instinctelor și a stărilor instinctuale.

Dar de aici și până la oripilarea bunului gust prin rostiri specifice unor coprofagi sada, care simt și respiră prin organele genitale mediul în care ne invită să trăim literar, mi se pare prea mult. Și asta sub ochii și urechile unor paznici de templu literar consacrați, în fața cărora cu pușini ani în urmă te închinai plin de respect.

Revista noastră (Oglinda - n.n.) a devenit aproape singulară în lupta contra imposturii estetice în creația literară, fie și din convingerea că odată și-odată se vor trezi la atitudine și „greii“ din critica românească.

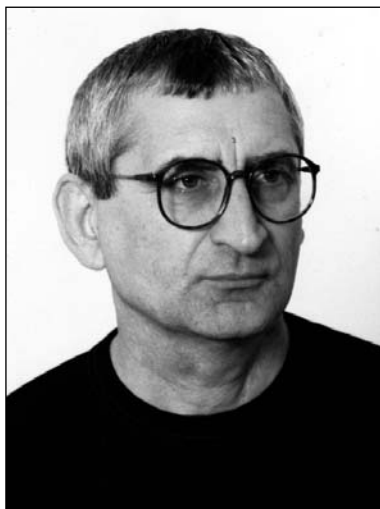
Nu de alta, dar există riscul ca istoria să-i facă părtași la pidosnicia culturală ce se șese sub nasul lor la început de mileniu.

Și ar fi păcat să trăiești într-o duhoare creatoare pestilențială cu iz de valoare literară.

De aceea nu am rostit nici un nume, bazându-mă tot pe înșelepciunea populară: „Bate oaua să prieapă...“ dând binețe mai ales acelor care au de pus umărul la justa punere în valoare a creației literare.

Nicolae POGONARU

pour Simone

degetele mele impregnate
cu parfumul trupului tău
au străbătut mii de kilometri
mângâind relieful formelor tale
cu înăpimile dulci ale sânilor
ca Mont Blanc-ul în bătaia lunii
văile pântecului tău aromat
paradisul coapselor fierbinți
ca Sahara
de care îmi plăcea
să-mi lipesc obrazii
ascultând pulsurile lor secrete
și părul tău de culoarea junglei
în care sute de păsări
îți strigă numele
cu trei silabe muzicale inedite
dacă ar fi fost permanent
eclipsă totală
mi-ar fi fost de ajuns
să îți sărut ochii ca să iau lumină
pentru toată Terra
de ar fi fost secetă
mi-ar fi fost de ajuns
să-ți sărut buzele
și izvoare de apă cristalină
mi-ar fi inundat fața
cu răcoare dar vai oare acum
nu ești orizontul
către care mă-ndrept
în fiecare clipă
fără a-l putea atinge
decât cu mintea?

amintire cu aromă de iarnă

mama aducea rufe
de pe culme erau pepene
parcă turnate-n argint
izul de ger umplea casa
între răcoare și frig
imaginam siberii
izmenele lui tata stăteau
singure în picioare
parcă le vrăjise Hudini
cămășile întindeau mânecile
spre plită în gura sobei
sfârâiau pe jar cărnați arămii
pe ochiul cel mare clocotea
vezuviul mămăligii
pahare aburite stăteau încolonate
ca niște soldați la apelul de seară
și așteptam împărțirea de rubin
a terazului bine pritocit
vântul făcea vitralii de gheață
în ferestre pe care le zgâriam
cu unghia să vedem nămeții
de vată pe băp din curte
apoi se cuibărea pe sub streșini
să mângâie capul de porc
uncile și jamboanele din care
vrăbiile încercau să-și ia tainul
ne adunam în jurul mesei
cu gândul la picioarele din cornier
ale sobei vechi din polată
din care să facem patine
și să zburăm în 3 dimensional
și în acest timp în mijlocul
mesei cu trei picioare
se-nălța soarele aburind
pe care mama îl tăia
întotdeauna în părți egale
numai cu apă albă de cusut

Tudor CICU

Eu când aud...

Eu când aud iarna cum bate aerul
cu aripi de vultur,
tu-mi spui că-n munți cântă
o privighetoare cu nume
de zăpadă.

Numai pendula din perete
între noi,
doamnă Iluzie, bate tăcerea
ca pe o monedă
pe marginea căreia
cândva amăgirea a înnodat
frâiele viselor tale de fecioară
în timp ce - simt asta - voi
fericiții mei prieteni
undevea într-o gară înzăpezită
beți ceai și fumul pigărilor
sfâșie aerul:
„du-te și spânzură-ți cuvintele
dacă nu vezi decât pești zburători
pe trupul fetelor ce le-ai iubit.“
Da, bunii mei prieteni
nu locuim sub același
acoperiș al Făgăduinței.
Depart de voi și cea care trebuie
să vină să-mi spună că-n munți
cântă o privighetoare
cu nume de zăpadă.
Depart de voi, acum
închid în colivie poemul
și-l pun să cânte.

știri de la țară

Searbădă-i pășunea, palid e trifoiul
Vacile în grajduri rumegă-amintiri.
Se întorc din truda veacului
șăranii
Radioul nopții le transmite știri.
Iar e primăvară, înfrunzesc
copacii
Intră nostalgia și la noi în sat
Auzim că-n brazdă un tractor
mai ară
Tot ce Parlamentul ieri a
semănat.
Și se-ntorc cocorii, marilor
speranțe,
Popii în biserici aprind lumânări.
Nu știm de ce însă ne-au
tăcut poezii
Ori un cor de broaște scot
din călimări.

Bine că ne-ncântă fetele la horă!
Și-n acordeoane e un ton
mai nou.
Dacă o să plouă, zic hâtri șăranii,
O să-i dăm lu' Domnul titlul
de erou.

Aida HANCER

Câştigătoare a Marelui Premiu, la prima ediție a Festivalului Național de Literatură „Agatha Grigorescu Bacovia”, poeta Aida Hancer, ne mărturisea, cu puțin înaintea dublului său debut editorial, cu volumele Amadiada și Eva nimănui: „Eu cred în prietenie, și mai cred într-o întâlnire a mea cu oamenii pe care-i respect și-i stimez din Mizil. Așa că lansarea cărților mele acolo se va transforma,, poate, într-un cenaclu. Unde îi stă cârpii mai bine, dacă nu între prieteni?”

Anyela

de ce ar vrea viața asta să-mi joace o festă
acum când după 19 ani se răstoarnă lumina
și-i văd scheletul iar carnea ei mai mult atârână
decât coboară din os direct în gura de leu
a hărmălaiei zilnice fiindcă tu și
că sora ta se înalță precum un zid de ispitire
între tine și Dumnezeu ea dansează
deasupra minții tale ca 10 leproși vindecați

nimic din carnea mea nu e valabil
privesc cu ochii de popă mișcarei damei
fac o rugăciune vreau ca sora mea să trăiască așa
ca o nălucă pe-un turn care zvâcnește mărgele

de ce ar vrea viața asta să intre în mine mai mult
decât i s-a dat cu toată dragostea ei cu lamă dublă
dacă sora mea nu e o femeie simplă sângerie

cineva mă lovește cineva îmi caută ochiul cu dalta

Schizominune

I

când vrei cu adevărat să se schimbe ceva
închizii ochii și-i deschizi înăuntru
eu uneori nu pot să fac asta
în întuneric fecioara e-o umbră neagră
intențiile mele stau ca fructele într-un copac
colpii prietenilor poftesc
când închid ochii soarele se transformă
într-un soi de atingere erotic-exotică
căldura patinează la suprafață iar înăuntru
se lasă noaptea
în mine un aer fierbinte

II

când vrei cu adevărat să se schimbe ceva
nu fă nimic fără martori eu te iubesc
dar uneori îmbrățișez sălbăticia uneori
vreau dragostea mea la adăpost într-o mlaștină

III

glasul tinereții strigă în pustie
neteziți tot ce mișcă fiți triști
în fărădelegile voastre
așa cum Cristos e fericit în biserică
inima ta alăptează inima mea
luda se spânzură

Etan

dar masa mea de scris e mult mai aproape
de rădăcina lemnului și orice atingere
oricât de erotică oricât de sfințită
sună supărător în urechea lui Dumnezeu

pentru că trebuie să fiu liberă îmi trebuie bani
dar pielea aceasta nu costă
vuietul ei sub apă nu atrage

înaintea ca ura printre sclavi și nu mă doare
iar ceea ce gândesc
zornăie ca un mănunchi de chei

și totuși iubesc și mâna mea se înfige
până la sânge până la cot în jertfă și-o sfârtecă

și ce imagine cum se întoarce cu spatele roșu
gura lui Dumnezeu zâmbește și ce iubesc
se ridică în picioare fluturând o istorie zdrenșe

dar eu mușc și-i Dumnezeu puțin

Irodia

dragostea nu-i mare lucru în general
doar că uneori a avea o femeie e ca și cum
un clopot și-ar izbi puternic pieptul
în momentele de respiro
fiindcă sânii ei ca două clopote mai mici
se bat între ei ca muni în capete din povești
cu limbile scoase cu momentele lor de soare
și momentele lor de carceră doi sâni
care te împiedică să-i vezi cu adevărat inima

Din manuscrisele participanților la concurs

Cornel DIACONU

Biografii rurale

De alfel, dumneavoastră ce mai faceți?... Sănătos, nu? Tare-i bine când ești sănătos... Zău, prost să fiu de vă minț. Uite, pă mine mă doare-o afurisită de mână. Mâna asta mă doare... ăi picioru', tot a'ă. Nu ătiu ce să mă mai fac...

Da, bună ăuică! O fi-avândă vro doi ani, că dacă prune nu s-a mai făcut... E tare, foculi, da-i bună! C-a'ă trebe să fie rachiul; să-l simți un pic că-ți posmogește limba. Mai e unii pă la noi care-o lasă numa de-i ține gustu'. Pi aia nu mai e ăuică, bre, pi'ăoarcă de-aia.

ăi, cum vă spuneam, nu ătiu ce să mă mai fac, di ce mă doare. Aseară trebuia să dorm un pic, alinteri nu puteam să iau pască azi dimineață. Cică-a'ă trebe: ca să iei pască, e musai să dormi oleacă. ăi gata-gata să nu poci să dorm. Pisemne din cauză că mă durea besmeticu-ăsta di picior. M-a căpiat, ce mai...

Este un fel de... am văzut eu la televizor, la o reclamă de-alea... un fel de tictură. Cică dacă pui acolo'a, propiu-zis, nu te mai doare... Zicea ăia c-ar fi bună. Dădea ăi niște adrese, ca să poți să scrii adică ăi să-ți trimiță tictura aia pân po'tă. Nu mai ătiu exact ce zicea ei acolo. Că dacă n-am scris... Să fi scris, boalii, poate nu m-ar mai fi durut. Da a'ă... mă doare, bre, mă doare ca lumea! De-aci din ăold, că zic, după mine, că s-ar putea să fie atroză de-aia. Uite: osu' de-acii'a să plimbă ca într-un cău' ăi lichi-du ăla s-a consumat. S-o fi consumat, că dacă mai băui, boalii, câte-o ăuică... A'ă crez, c-o fi ăi din cauza rachiului. De fapt acii'a nu prea mă doare cine ătie ce, cât mă doare dincoace.

Mai am ăi-o afurisită di ernie. Că mi-a zis mie ăsta a lu' Zglavoc, că m-ar durea picioru' din cauza erniei. Da nu din cauza erniei mă doare. Ernii e ernie, osu-i os; atăta lucru oi ăti ăi eu... Bre, ăi să lasă ăi sub genunchi, aicii'a... ăi pă picior în jos...; aproape că pân' la gleznă să lasă... ăi mă doare... cum vă spusei... Pe cinstea lu' Dumnezeu vă spui, că-i sfântă sârbătoare azi, nu vă minț cu nimic! ăi nici nu poci să dorm. Când s-adorm un pic stau cu picioru-a'ă. Are el o pozibie de nu mă doare. Stau a'ă... ăi când trebe să-l mi'ăc începe să mă doae. Numa atât îl mi'ăc, atâtica, oleacă... ăi când s-adorm ăi-l mi'ăc iar mă doare...

M-a'ă duce, bre, la doctor. Nu la ăsta-l nostru că el, propiu-zis, nu e cu romatismu'. Da, trebe să mă duc, neapărat! Mi-e frică, da zău m-a'ă duce! De vro atroză mi-e frică... Di tăiat eu zic că poate nu mi l-o tăia, dă-l în mă-sa di picior, da nu mă poci hodini, bre!

M-a'ă duce la o stăpune, undeva, da-i prea multă treabă p-acasă! Cin' s-o facă?

E unu' Neculai, nu ătiu dacă-l cunoașteți? Stă colo'a, în marginea pădurii, mai sus un picuș di mine. ăla mai țopi anii s-a dus numa la băi. ăi i-a cauzat, că i-a fost rele băili. Poate că mie nu mi-o cauza, da trebe să mă vază un doctor. Unu' d-ăsta, cu romatismu'. Dacă oi muri o să-mi cauzeze ăi mie, a'ă-i? Să mă puie ăi la raze, să văz ce Dumnezeu o fi. Ce-o fi... Poatei e mai bine să nu ătiu. A'ă... nu ătii, tragi nădejde că poți să mai bei o ăuică. Da dacă-ți zice doctoru', e musai să te-abții. Dumneavoastră ce ziceți? Sigur că ăi dumneavoastră nu mi-ăți spune să beau, dac-a'ă avea ceva...

Îmi ăuie, naibii, ăi-o ureche, ăi mi să-nfunză! Crez că numa de pe la inimă trebe să fie, a'ă-i? Tensiunea, adică... Ce tensiune oi fi-avândă, nu ătiu!.. Da dacă-mi iau tensiunea ăi-mi zice să nu mai beau? Atăta-mi trebe! Mai bine n-o iau. Sau mai bine beau ăi numa după aia s-o iau... Dacă o fi prea mare? Că mică n-are di ce să fie... Sigur nu-i mică... Mare crez c-o fi. ăi nu-mi ăuie mereu; eu bănuie că numa atunci când mi-e poftă de-o ăuică.

Era odată p-aci, pă la noi, unu' Parpalici. Nu aveți dumneavoastră de unde să-l ățiți. Un fel de felcer. Ne-a luat tensiunea la țopi care lucram acolo'a, la pădure. ăi cică: „Mă, pi tu ai tensiune di aviator!” Pisemne că era bună, foculi, de mi-a zis a'ă. Eu de-atunci, să tot fie vro patruzeci ăi ceva de ani, nu am mai luat-o. Că tot a'ă, mi să-nfunda urechili ăi m-am dus la doctoriță să-i zic: a'ă a'ă... M-a cătat în urechi ăi mi-a băgat o laternă, sau ce-o fi fost aia, ăi-a zis că am un început de otită. N-am dat nici o importanță, bre, ăi uite că n-am mai avut nimica.

Doar că-mi mai ăuie din când în când, cum vă spusei. Mai ales când m-asupresc di muncesc prea

(Urmare în pag. 16)

mult, atunci mă mai supără. Da, dacă mă mai astâmpăr cu munca, îmi mai revine. ^{ai}îi mai revine ^{oi} mai repede dacă beau o ȕică. Nu trebe nici eu să mă mai asupresc a^{oa}... Că nici prea tânăr nu mai sunt. Acu^{oa} fac 80 de ani...

Eu a^o zice că dacă nu m-ar durea, adică să mă doae ceva, nu m-a^o vâita. Mă doare ^{oi} pã mine amărâtile-astea di picioare. ^{ai} mijlocu' mă cam supără... Da, ca să mă doae alte alea, nu! Niciodată nu m-a durut! Îl mai vâz pã câte unu' că se vaită. Boala e boală, nu te cureȕi dintr-o dată. Zic, după mine, poate-oi fi gre^oindă, că cu boala-i în felu' următor: dacă te gânde^{oti} că mori, mori sigur. E o superstiȕie, bre; chiar de mi-ar zice doctoru': „Mă, e^{oti} gata, tu mori!“ mor ^{oi} gata. Doar n-oi muri de două ori. Da, dacă nu mă doare nimic, di ce să mor? A^o mai sta oleacă. Că dacă m-ar durea, n-a^o mai zice ce zic. Ar trebui, boalii, da nu mă doare nimic. Numa afurisitile-astea de picioare. ^{ai} mijlocu'... Piuitu-âsta bănuiesc eu c-o fi de la ȕică... O fi, treaba lui, doar nu m-oi lâsa de rachi. Să ȕiue, bre, cât o vrea el să ȕiue... Ca să te restrângi la toate... ȕi, ce viaȕă mai e aia? Geaba mai trăie^{oti}. Ia să-mi zică mie doctoru': „Mă, tu dacă vrei să mai trăie^{oti}, să nu mai bei!“ Nu!... Mai bine mor... ȕi, dacă nici o ȕică n-a^o putea să mai beau, di ce să mai trăiesc, bre?

Da mă-ntâlnii ziile-astea cu-n vâ de-al meu. E pã ducă, bre, are pisemne ciroză d-aia, că s-a unflat în burtă... ^{ai} s-a dus de vro două ori la spital, să-i scoapă lichid de-âla. E gata să moară, săracu'! Îi făcea co^{ociugu'}; cică să ^{otie} el dinainte în ce-o să se hodinească atât amar de vreme...

M-am cam speriat, boalii... Uite, ieri n-am mai băut nimic... Până-n prânz, c-apăi a venit un bleg de vecin pã la mine c-o sticlă di ȕică. „Hai să bem!“ zice; „Nu beau!“ „Ba bei!“... ^{ai} am băut, ce era să fac? De-aia-i bine când te hotără^{oti} să faci un lucru, ȕi să-l faci...

Bre, ^{oi} o am ^{ubredă} rău ^{oi} pe femia asta a mea. Cu picioar'li. Nu ^{otiu} ce boalii-o fi-avândă. ^{ai} i-am spus: „Pune, fă, mâna ^{oi} bea ^{oi} tu câte-oleacă, numa oleacă de rachi; numa cât să-nghii o dată... ^{ai} dacă n-o fi bine, atunci lasă!“

Mă mai doare ^{oi} pã mine, ba una, ba alta, da stomacu' niciodată, bre. Stomacu-l am bun ce nu să ezistă. Niciodată nu m-a durut... Mulȕumesc lu' Dumnezeu!... Di ce să zic o prostie, că-n rest nu mă doare nimica. Doar picioar'li ^{oi} ^{oldu}-âsta; da stomacu' nici vorbă... Nu poci să mânânc ce nu-mi place, adică, da-n rest mânânc orce. N-am probleme! Da ea, femia asta a mea, nu poa' să mânânce mai nimic: fasole nu, cartofi nu... Păstăi da, de-alea mânâncă ^{oi} ea; cică nu-i face rău. Da alea nu-mi place mie. Ce să-i faci? Nici cu carnea nu mă zbat tare-a^{oa}. Pe^{ote}le-mi place. Îmi place pe^{ote}le, di ce să minȕ. Âsta de

pe gârlă, lateȕ de-âsta mărunt. E bun, săracu', da-i prea mărunt, bre! Nu prea mă âla din cauză că n-am dinȕii mei. Că dacă n-ai dinȕii tăi, nu simȕi oasili...

Mi-ar place la pescuit, la păstrăv. La păstrăv e frumos, bre, dă-l în mă-sa!... Să te duci p-un izvoara^o de-âla... E frumos, ce mai! Bănuiesc, după mine, că nici păstrăv n-ar mai fi a^{oa} mult. Da era, bre, era păstrăv acii^{oa}, la noi... sumedenie era, zău!

Piu minte că era un izvor acolo^{oa}, unu' mic; doar trecea din băltoacă-n băltoacă. A^{oa}, oleacă de apă... Să fie vro 50 de ani de-atunci. Da, 50 de ani... precis; că dacă acu am aproape 80... Mă duceam cu undiȕa: din bălca aia luam unu', da p-al doilea nu-l mai luam, că âlanȕi să speria când îl scoteai pã primu'; din bălca ailantă luam altu' ^{oi} tot a^{oa}... pã izvor în sus. Păstrăvii, ce se-ntâmplă, âl mare e tuma la deal. Se duce până-aproape de-i iese aripa din apă. Pân-ocolo se duce, afurisitu'!... Da-ȕi trebe ^{otii} pã ca să-l prinzi... Bun pe^{ote}, păstrăvu'! ^{ai} lipanu'... ^{oi} âla-i bun! ^{ai} mai e bună ^{oi} asta, cum îi zice?... Iostriȕa. Că asta numa-n apă curată trăie^{ote}. A^{oa} cică, e cel mai curat pe^{ote}; nu ca noi... Am păȕit-o odată. Dădeam cu undiȕa la o cascadă colo, mai sus. Bre, am tras o lostriȕă... Doar capu' i l-am vâzut, era cât âl de purcel! Când m-a smucit... noroc c-am fost atent, c-alminterea mă trăgea-n apă. Mi-a rupt undiȕa, bre, c-aveam o nua de-aia di alun. Cică aia n-ai voie s-o iei, dacă n-are ^oazeci di centimetri... Adică eram prost s-o zvârlu-napoi în apă, dac-ar fi avut numa cincizeci, a^{oa}-i? Eu a^{oa} zic, că dac-a^o prinde una, nu i-a^o mai da drumu'. Adică s-a^otept eu pân-o cre^{ote} ea atâta... ȕi, poate ei i-ar trebui o sută di ani...

Nu ^{otiu}, mâine?... Mâine m-a^o duce la biserică. Dacă m-o lâsa femia. N-am mai fost cam de mul^{ti}or. Mi-e drag, parcă, să mă duc. Să zice că di ce te duci, de-aia te-ai mai duce ^{oi} di ce nu te duci, de-aia nu te-ai mai duce. Mă credeȕi că de multe ori n-am bani să mă duc? Nu plătesc mult, treijdemii dau la liturghie, propiu-zis. Las un bileȕel acolo^{oa}, cu câȕi e-n casă. La mine-s vro ^{oi}ai^{ope}, care-i trec pã bileȕel. Cu copii, cu nepoȕi, cu nu ^{otiu} ce... ^{ai} i dau treijdemii popii. Da dacă n-am treijdemii, nu mă duc. Că dac-a^o plăti anual, n-a^o mai plăti de câte ori mă duc. Mai că-i mai scump dacă plătesc în fiecare duminică, dicât anual. Sigur că-i mai scump. Anual nu ^{otiu} cât o fi... Mi se pare că o sută cinzeci... Sau două sute. ^{ai} popa te cite^{ote} acolo^{oa}, că el ^{otie} ce-are de făcut. ȕi, dacă n-am plătit anual, plătesc a^{oa}, ce să fac?... Când mă duc, plătesc, când nu, nu... Da, zău, m-a^o duce mâine, că de vro lună n-am mai fost. Dacă m-ajută Dumnezeu, m-a^o duce, bre. Da, dacă n-oi avea bani... Să vâz ce-o zice ^{oi} femia asta, a mea.

Plec, bre, acasă! Că... câte nu e de făcut ^{oi} acasă. Acu mă ceartă baba, că cică stau mult, că nu ^{otiu} ce... Da ea când stă, eu poci să-i zic?

Ecaterina BARGAN

noapte ploioasă

nu Țtiu unde se termină încăpățănarea
dorința încrustată în aerul îndepărtat
minciuna ținută în adâncul ființei după greșeala
unei singure zile care marchează o viață

este un haos Ți nicio minte lucidă
este război între frați Ți sete avidă de singurătate
nicio speranță care să domolească sentința

fiecare Ți va căra murdăria în suflet
mirosul morții o să rămână
mult timp după tăcerea urmașilor

nu Țtiu unde se termină durerea
Ți unde începe suferința astă noapte pe
haina mea obosită nu simt amprente de oameni

sunt ca puiul de pasăre

când mama nu e acasă
Ți mă dezbrac de griji înainte de culcare
îmi las în cutie cerceii brățara colierul
acum după fereastră cu zgomot de grindină plouă
Ți mă apropiu de pervaz dansez
dansez în cercuri până când stând pe loc
lustra se rotește ca-n timpul piruetelor
ceva asemănător vertijului nestăpânit

Ți fantomele mă înconjoară iubesc orice ființă
ne privim în lumină sau în contre-jour
topim distanțele azi răsăritul de lună
este de fapt apus un far aprins deasupra
acoperișului suntem prieteni fericiți
îngheșuiți într-o matrică Ți nu e nevoie
de cuvinte lungi doar de sinceritate
așa cum e apa limpede de fântână din care sorbim

peste gene se lasă un voal Țesut de vânt
Ți noaptea îmi acoperă pleoapele
aud prin somn glasul tău în unde cu întrepătrunderi
ca atunci când urmărești un pește în apă
Ți el când se duce-n adânc când vine la suprafață
așa este discursul tău Ți ploaia
prinde numai fragmente din fragmente

(să țin minte 23 iulie 2008 a fost rece Ți a plouat cu
grindină...)

noaptea caii nu dorm

sunt drumuri pe care le facem noi locuri perfecte
pentru ascunziș ca niște scorbură în apă
câpiva caii somnambuli desprinși de herghelie

apoi vine noaptea să ia din liniștea noastră
să le împletească-n iarba înaltă somnul adânc
este o întrecere stupidă pe viață Ți pe moarte
în care finalul nu are nici o importanță
alergăm înainte strângem fructele de pe jos
jocul este o prăpastie încăleacă bicicletele
Ți ne închipuim coama albă de care ne lipim obrazul
prăpastia devine nouri iar noi fragment de poveste
ce ne țin captivi în vis ochii ating dimineața umedă
sorbim soarele dintr-un pahar de argint
câini pasc florile de lângă apă în același loc intangibil
un bătrân într-o haină murdară portocalie
se apropie Ți ei nu se tem să mănâncă din palme
noi suntem mici așa ne simțim

când văd câte o căruță gonind pe aleile Țerpuite
mi se pare foarte frumos că mai există așa ceva
Ți totodată biciul furios îmi ajunge până la stern
este o translație ca atunci când cineva jighește
un om drag Ție te jighește pe tine Ți asta merge
în planul subconștientului nu se maschează cu nimic

cântecul de leagăn avea un efect anestezic
adormea Ți un elefant dar caii nu se prăbușeau
doar Ți urmau drumul elegant.

de dragoste

să aducem pământ din pădure să creștem
dragostea înaltă mai înaltă ca teiul
ce a atins al Țaselea etaj cu florile
iar cu mireasma Ți pe al nouălea...
să o creștem deschisă așa cum e cerul alb
deasupra apelor întunecate de stânci
apele nistrului pe nserate stâncile marcate de istorie
niciodată nu m-aș fi gândit că în serile de iunie
pe când romanița Ți macul Ți întind pe câmpii
petalele albe petalele roșii apa e de o culoare
mai închisă decât cerul iar cerul e străluminat
de teritoriile împânzite cu romanițe albe

rătăcitul

o frică surdă te îndeamnă să te ții departe de spații
înguste Ți întunecat abia de mai îngrămădești
palmele în jurul candeliei să modelezi
pântecul femeii din care curge lumina
pașii se succed în cerc modelând forme geometrice
de care va trebui să te desprăgi cândva
să plângi din mers Ți nimănui să nu-i pese
doar din depărtare să-ți treci palma din zi în noapte
Ți invers ca dintr-un ritual în altul avalanșă
de mici întâmplări de care te agăți cu disperarea
celui rătăcit oameni cu care să vorbești sau
același timp să îl taci visând la două cești
de cafea aburind...

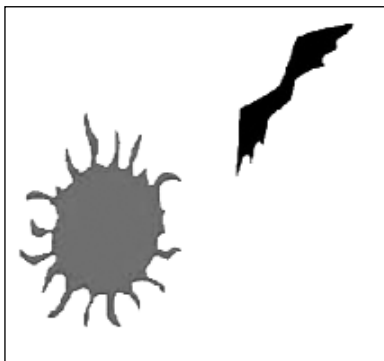
Daniel LĂCĂTU^a

Lacrima metamorfozei

Trag în piept
aerul respirat de tine,
văd prin ochii tăi
o lume a inocenței,
aud prin urechile tale
un cântec de vioară.
Te aud în fiecare seară
„optindu-mi „noapte buna!“
cu picurii de ploaie

Dureri nevindecate

Toate păsările
ard în bătaia soarelui...
...în urma lor cenușă

Vasile TOMA

Psalm

Când pacea din ceruri se lasă
Cu Duhul cel Sfânt pe la porți,
Întoarce-ne, Doamne, acasă
Cu tot cu pământ și cu morți.

Doar pie de noi îți mai pasă,
Că nimeni nu ne-a nfiat,
Întoarce-ne, Doamne, acasă
Să ție că Hristos a-nviat

În ziua de prunci luminată,
Pe mare și creste de munți,
În țara aceasta bogată
Cu oameni politici mărunți...

Nu-i sare nici pâine pe masă,
Arginții ne ard pe la tample...
Întoarce-ne, Doamne, acasă,
Iubirea de noi să se-nțele.

Secetă

Albastrul nu mai vrea să
mă încapă,
S-a dezgolit demult a zori de zi,
Umblu desculț pe lamele de sapă
și pârna nu mă poate îmblânzi,
Cu ceara care-mi curge printre
gene,
Pe ochi și peste dinți să mi
se pună,
Când trec printre câmpii
basarabene
Ca printre boabe reci de
mătrăgună.

Sub cerurile arse sfârșie văzduhul
De setea ce cu amforele sparte
A-nșepenit de tot în țărini duhul -
Cu ploile mutate-n altă parte.

Melcul la ora

Vai de legea ei de casă,
Pe spinarea mlădioasă,
Cum s-o ducă?

Printre umbrele de piatră,
Fără pajiștea din vatră,
Cine-l ție?

Că a vrut iarba să-l creadă,
Drumurile să nu-l piardă
În neștie.

Când va fi pe spini să meargă,
Nimeni urma să nu-i țiegă
De pe vârfuri.

Melc bolnav de frunză-n rouă,
Și-au tras cornele-amândouă
Ca pe roată.

Dezgolit în vămi de sare
Să te pună pe grătare
La un chef.

și pe carnea-și boierească
Cu vodcă să te stropească
Toți nebunii...

Eu, care n-a fost să plâng
Peste umărul tău stâng,
Și-am cântat:

„Foaie verde-n crâng de graur,
Melcule cu ochi de taur,
Ce ți-e frate?

Uite, bre, că vine vara
și-o să plouă-n toată țara
Doar cu stele.

Foc! cum n-a mai fost un altul,
Să topească tot asfaltul,
Până-n ceruri...”

Georgiana- Adriana GILESCU

Gând cibernet

Se tot trântesc uile
timpului în spate
și sângele își scaldă ființa
într-un cald rece.

Înșeleg că aripile gândurilor
sunt cuvinte
dar nu deslușesc diferența
dintre cântecul de leagăn
și bocet.

Îmi amestec
degetele, brațele, ochii
în creuzetul tehnologiei
și nu știu dacă
aceasta e o poezie
sau holograma
unui algoritm
- sentiment în pixeli -

Fășii de lumină

Îmi poartă,
de când mă știu,
pielea și adesea gândurile.
E tot o slăbănoagă,
ca și mine, mirată-n oglinzi
de candela trupului
încă palpătoare.

Sferă înlăcrimată

O sferă
și o lacrimă
ce se învârt în ea.
Ființa imaginară
a celui alt
moare asfixiată
cu prima mușcătură
de aer...

Florentina-Loredana DĂNILĂ

Brahms

Într-una din zilele posomorâte ale anului 1988, studenții anului doi „anorganică” rămăseseră după cursuri, în amfiteatrul întunecos. Fusesse convocată ad-hoc o °edință ASCR, la care urma să se dezbată excluderea unui membru.

La catedră a urcat Stoian - liderul „studenților comuniști” - cu sacoul atârându-i lălaș, cu acea°i cravată strâmbă °i nelipsitu-i limbaj de lemn. Fără să-i pese de rumoarea din sală, °i-a început discursul - mereu acela°i - binecuvântându-i pe cei din primele rânduri cu preþioasa-i salivă.

– Tovară°i! Ne-am adunat astăzi pentru a decide excluderea din rândurile organizației noastre comuniste a unui element negativ °i indezirabil, de care n-avem nevoie...

Cineva din sală a bombănit:

– Element negativ e°ti tu!

– °i la fel de indezirabil, completă un altul

– Ce s-o mai lungim, stimăți colegi - înmoeaie Stoian formula de adresare - vă a°teptăm să luați cuvântul, probând cu declarațiile voastre cum că tovară°a Boeriu Nina nu este demnă să fie membră ASCR întrucât, prin purtarea sa, a dovedit cu prisosință acest lucru. Vă reamintesc că, pentru a fi exclusă, este nevoie de minimum două declarații.

În sală se lăsase o lini°te apăsătoare, nimeni nu mai vorbea, nimeni nu se mai foia. Până °i neobositul Stoian °i rotea doar ochii, în a°teptarea înscrierilor la cuvânt. Nina, cu ochelarii pe nas, distinsă °i elegantă, °i a°tepta cu emoție „sentința”. Lângă ea, Smaranda, prietena Ninei °i a mea, se văicărea în °oaptă:

– Nu pot! Înþeleg că nu pot să fac asta!

– Ai înnebunit? i se adresă Nina. Vrei să mă distrugi? Nu vezi că nu vrea niciunul să vorbească? Trebuie! E°ti prietena mea! N-o să mă la°i tocmai acum, când am mai multă nevoie! Te rog!

Nina avea tot interesul să fie exclusă, altfel i-ar fi fost imposibil să plece definitiv în Germania Federală, acolo unde se stabiliseră părinții ei. Era nevoie de această mascaradă, din care să reiasă că este un „element negativ” de care societatea „multilateral dezvoltată” se dispensează cu indignare. Că nimeni nu vroia să se înscrie la cuvânt, era de înþeles: Nina era o studentă °i o colegă bună, căreia nu i se putea reproșa nimic...

În cele din urmă Smaranda înþelegese că de ea depinde totul °i se ridică greu, bâlbâind cuvintele:

– Vreau să declar că tovară°a Boeriu este, într-adevăr, o colegă... adică un element negativ

– Detaliați! se grăbi Stoian să-°i încolþească victima.

– Este... este...

– Individualistă... îi °opti Nina.

– Individualistă, reia Smaranda c-un nod în gât. Nu se integrează în colectiv, nu-°i ajută colegii... Curiozitatea m-a îndemnat să întorc capul spre Smaranda, căreia lacrimile i se înnodau sub bărbie. Stoian nu dădea nici un semn că-i ajunge ce-a auzit. Nina îi dădea coate prietenei ei, îndemnând-o să continue:

– Recalcitrantă, sugeră împricinată

– Recalcitrantă, îngână Smaranda, sacadat, printre sughipuri. °i nu învaþă, la examene copiază...

Întorc iară°i capul, uimită de inspirația colegi noastre °i-o vād cum cite°te de pe foaia pe care scria Nina. În cele din urmă, reu°ind să termine de citit, °i dădu drumul în bancă, zguduită de un hohot de plâns. Nina încerca s-o lini°tească, mulțumindu-i.

– Am luat la cunoștință, îngaimă Stoian. Următorul la cuvânt!

Tăcere iară°i. Momentul e tensionat. Nu se aude decât plânsul Smarandei. Nina prive°te disperată prin sală. Nimeni nu mai vrea. Toți sunt scârbiți, bulversați, neînþelegând de ce... De ce e nevoie să ne călcăm sufletele în picioare pentru a dezlega un om, în loc să i se dea libertatea de a alege. Mă uit la noi... bieți figuranți adu°i cu forța într-o dramă al cărui scenariu se scrie singur, într-o vreme în care mimatul e prima „religie” a supraviețuirii.

În sfârșit, cineva trebuia să fie °i lucid, realizând că mai e nevoie de încă un sacrificiu. Octavian se ridică °i, înainte de a începe să vorbească, îi aruncă Ninei o privire albastră, prin care încerca să spună: „Tu °tii, da? Că nu eu vorbesc acum.” O simt

(Urmare în pag. 20)

răsufând u^ourată. Colegul nostru reia, cam în acelea^oi cuvinte, un pic răsucite, ceea ce spusese Smaranda mai devreme. Vorbe^ote rar, răsPICat, ca un actor ce-^oi înva^oă rolul, chiar dacă nu-i place. Stoian zâmbe^ote...

– A^oadar, tovară^oi, având în vedere...

Nimeni nu-l mai ascultă. Ne risipim, trântindu-ne mapele, mai obosi^oi decât după un laborator de ^oase ore. Nina îi mul^opume^ote lui Octavian, care prive^ote prin ea. Stoian î^oi scrie procesul verbal, silabisind.

Lipesc un pumn în perete ^oi simt cum tot veninul adunat se revarsă în mine. Mă-mpleticesc spre tramvai, împreună cu Mirela. Tăcem amândouă. ^ai probabil ne gândim la acela^oi lucru: ce-ar fi fost dacă pe una din noi ar fi chemat-o astăzi Smaranda?

În col^oul ochiului simt o lacrimă ^oi strâng din din^oi ca s-o împiedic să curgă. Mă obsedează un gând: „Trebuie să scap de venin!”

Până să pun piciorul pe scara tramvaiului mă luminează fulgerul unei idei. O smucesc pe Mirela, deja urcată, ^oi-i fac semn să traversăm. Mă prive^ote mirată, apoi îi arăt către tramvaiul din sens invers ^oi înpelege. A^oadar nu mai mergem la cămin. Ne oprim la sala Radio. Avem noroc - diseară se cântă Simfonia a III-a de Brahms.

Stefan-Alexandru CIOBANU

poem

căutându-te m-am tocit până la umeri
sunt ca o linie de orizont
pe care se vâd fete morgane
rotindu-se odată cu limbile ceasului

simt că dacă vreau să î^oi zic ceva
trebuie să-i zic primului om ce-mi iese în cale
el să zică la următorul
următorul la cel de lângă el ^oi tot a^oa până când
într-un târziu vorbele mele vor ajunge
bătrâne la tine

ar mai fi varianta unui porumbel călător
sau a unui avion care să intre în inima ta
cu viteza unui cuvânt

probabil că atunci mi-ai răspunde
printr-un cutremur de pământ ce l-a^o sim^oi doar eu

prezența ta s-ar sim^oi a^oa
ca o capcană pentru animalele din mine
sau ca o dimineață după trei zile de noapte
restul se poate împacheta ^oi pune-n valize

poemul lui ^otefan

^otefan a luat cârpa de praf
a stors-o până au ie^oit raze de soare

^oi-a deschis inima la primul nasture
a a^oezat-o lângă el pe bancă în parc
să nu îi mai joace darabana în piept

s-a pus pe a^oteptat

de atunci nu l-a mai văzut nimeni
oamenii au început chiar să sape gropi
multe multe
ca broboanele de transpirație

^oi inima cre^otea nebăgat în seamă

mă ascultă

cu noi merge un mim

îmi vine să îl smulg ca pe o buruiănă
cu tot cu ghearele înfipite în gleznele noastre

toate sunt asfixiate acum
cuvintele gândurile gesturile privirile

^otii

în ultimul timp parcă sunt mutat cu o macara
dintr-o zi în alta
nu î^oi-am spus că
vânătaile mele mari cât ni^ote insule
î^oi modifică formele odată cu norii

sunt obi^onuit să se strige la mine
doar tu îmi ^oopte^oti

poveste

fata frumoasă scria ceva pe ni^ote foi albe
avea degetele lungi
când era tristă
degetele fetei frumoase
ajungeau până la lună
^oi se înfîgeau în nisipul de-acolo

în timp ce scria ochii fetei frumoase
deveneau păsări colibri

unde te a^oteptai să fie-o fereastră
fata frumoasă pune a o pictură de-a ei
^oi păsările se sim^obeau brusc libere

fata frumoasă avea ^oi-un iubit
cărui a îi spunea în fiecare dimineață
la cafea
bună dimineața iubitule
de^oi lângă ea nu se afla nimeni

Georgeta DOZESCU

Jocul de-a viața

Îmi fac inimi de carton - numai bune
de aruncat la co^o

Construiesc oameni din puzzle
Mama plânge, lângă aragaz, după tata,
Care a murit la level 10
Eu adun câmă^oile pe care mi-am imprimat buzele,
În speranța că pot duce la reciclat iubirea
În lume totul e banal, un joc de-a hoții cu vardi^otii
Castele de nisip se dărâmă în fiecare zi -
Un World Trade Center, alte păpu^oi rămase fără
baterii,

Copiii de bani gata schimbă monopoly
Pe celebrele barbie ^oi viceversa
E noapte, se sting luminile în camera cu jucării...

Suflet androgen

Sub masca de femeie ascund barba,
Lacrimile-mi protejează ochii, să nu îmbrac
O fericire gratuită, uitată de boschetarul din colț
Mi-e ru^oine numai când aud cuvântul tână^oră -
Inima mea are riduri, dansează un jazz jalnic,
Aproape c-a uitat ce înseamnă iubirea...

În fiecare dimineață mă trezesc cu fața
Lipită de oglindă - acela^oi „eu”,
O farsă pasată de la suflet la trup...

Îmi cumpăr zilnic din colțul bisericii
Porția de divinitate, chircită într-o icoană,
O a^oez pe un perete în speranța
Că-mi va acoperi inima,
Vorbesc cu Dumnezeu despre
Fluctuațiile bursiere - îmi cască plictisit...
Deschid televizorul: foamete, trafic
Cu inima păpu^oii barbie, oameni-tancuri...
Dumnezeu î^oi întoarce fața spre mine
În tăcere, amândoi plângem

Risipă de rai

Pe cerul albastru se observă urma păsărilor
Ucise de finitul lumii
În colțul bisericii aerul e expirat
Dau mâna cu aurolacul, avem acela^oi scop:
nemurirea
Cer^oetorul îmi dă din pâinea lui amară
Iubirea e pusă pe card în funcție de fluctuațiile pieței
Preoții, pe scutere, merg aleluia la case
Îmbâcsite de aroma capitalismului

La secția de votare cer^oetorii
Sunt poftiți înăuntru, serviți cu gogo^oi....
Dumnezeu deschide cu mouse-ul ferestrelor
virusate ale sufletului
Copiii străzii spun: sărut mâna când aud
de Coca Cola.

Ce rost mai au cuvintele?
Stelele au ajuns pe mâini telurice.
Ce rost mai au cuvintele?
Caracterele suferinței sunt taxate cu hârtii pătate,
Care asigură o fericire improvizată,
a^oi raiul e sinonim cu un bar periferic, Heaven.

Kore

Marius desenează inimi pe pachetul de țigări,
Corina e ca un joint ce-și distruge cutia toracică.
El ^oi-o imaginează fecioară -
a^oi e fecioară până se dezbracă,
Devenind o simplă "ea" în agenda indivizilor
Care î^oi poartă inima pe card...

Corina ^oi Marius se iubesc atât de mult,
Încât ea va renunța la "ea" ^oi el la tutun...

Femeia Cratiță se căsătorește cu domnul Card

Iubirea lor stă în sticle de bulion,
Curge-n pahare de 100 ml.
Lipsită de picanterii, madam se desenează cu
frunze de pătrunjel,
Are o privire piperată ^oi buze sărate
Domnul Card dă ordine în funcție de cotațiile
bursiere,

Î^oi lasă haina în co^o,
A^oteaptă prânzul după un ceas elvețian
Care-i programează privirea...
Copiii lor pendulează între mângâieri delicate
a^oi inimi triumfiolare
Î^oi fac mustăți din pătrunjel
Se joacă de-a ^oefii
E noapte, femeia Cratiță trage perdeaua...

Mircea C. DINESCU

Instalarea

(Din jurnalul unui medic de ȕară)

Motto: „Ironia nu-l poate face pe om demn de fericire“
(Vasile cel Mare, fost coleg de cameră la căminul medicinilor)

1 noiembrie

Azi a avut loc, la Direcția Sanitară a Sfatului Popular al regiunii Bacău, alegerea posturilor de către medicii și farmaciștii proaspăt absolvenți. Am pornit-o de aseară, împreună cu amicul Mișu, spre capitala acestei regiuni moldovene, cu trenul și cu mult curaj, visuri și câte o valiză cu ceva îmbrăcăminte, plus mai multe cărți de specialitate. Mișu are o singură îndoială: s-ar putea să nu se fi aflat că ne ducem de azi și să nu ne aștepte cu flori și cu muzică. Văzându-i valiza, tip ladă, o bătrânică îl compătimește că pleacă în armată atât de slab. „Nu e nimic mătușă, i-am bătut noi și pe turci!“

În gară mai dăm de câpiva colegi și Mișu încă în vervă, le zice să mai aștepte până vine fanfara, ba îl întreabă și pe impegat cum de n-a apărut. Se mai dezumflă după ce nu găsim nici un loc la cele două hoteluri. Ne întoarcem la gară să moșăim pe valize, că pe bănci dorm alpii, mai harnici. Dimineața, la Sfatul popular al regiunii găsim afișate posturile libere și toată suflarea se avântă în studierea hărților. Se studiază apropierea sau viceversa fașă de calea ferată sau ȕosele. Activitatea continuă și în timp ce secretarul de partid al regiunii ne prezintă, timp de o jumătate de oră, „marile realizări ale oamenilor muncii din regiune“. (Pe care noi am ales-o fiindcă este cunoscută drept cea mai electrificată din estul țării.) În final tov. Secretar ne dorește spor în muncă spre binele oamenilor muncii și ne asigură că organele locale de Partid și de Stat ne vor da tot sprijinul necesar și că „avem create condiții“.

Între timp și-au făcut apariția ȕefii de raioane pentru a face reclamă posturilor lor. (...) „Ce ai luat domnule?“ mă întreabă un grup de medici cu vechime. „Plăvănești.“ „Ooooooh!“ fac ei și mă privesc cu neșărmurită milă, de parcă aș pleca în pustiu Kalahari. Văzând atâta compasiune, parcă mi se face și mie milă. „Ei, lasă că e bine... destul de bine...“

adaugă ei. Desigur însă că sunt oameni invidioși, pentru că imediat mă înconjoară grupul venit din raionul meu, în frunte cu medicul ȕef, care mă asigură că un post mai bun nici nu se poate găsi. Îmi este prezentată colega de circumscripție, Iacob Dorina, pe post de medicină generală. Brunetă, înaltă, mai mult decât voinică și foarte olteancă.

2 noiembrie

De dimineață vine medicul ȕef, dr. Vintilă, însoțit de ȕeful „Sanepidului“. Dr. Vintilă e pediatru. Are vreo 45 de ani, mărunțel, abordează o mină cam supărată. „Nu s-o fi trezit bine după cheful de aseară“, îmi ȕoptește Cozma. Mă uit neîncrezător dar îi întărește spusele prin semne.

Dr. ȕmilovici Isac, sanepidistul, e cam de aceeași vârstă dar mult mai rotofei și transpiră, deși e destul de răcoare. Poartă un sacou gri deschis, slinos vizibil la guler. Ne face un instructaj amănunțit în problemele sanitaro-antiepipedemice ale circumscripției. Timp de două ore scriu vreo două pagini. Aflu că la Plăvănești sunt multe focare de parazitism, pe care trebuie să le lichidăm rapid. După cum prezintă chestia asta pare să fie o treabă foarte uoară și încep să mă mir de ce ne-au așteptat pe noi să o facem. În acest timp dr. Vintilă s-a dus să viziteze staționarul și la întoarcere răspândește un puternic miros vitorial.

După masă, un Molotov ne duce la spitalul din Podeni. Drumul denivelat ne zdruncină serios ciorba de fasole de la prânz. Familia dr. Stoian e nevoită să ceară o oprire. Niciodată nu am avut rău de mașină dar, după o jumătate de oră, la coborâre, mă sprijin și eu de zid. ȕoferul ne privește cu îngăduință: „Lasă că aș e început... o să vă obișnușiți... după câpiva ani...“

Dr. Chirișă, specialist chirurg și dr. Caragea, „cel mai mare pediatru din Podeni“ sesizează decă

(Urmare în pag. 23)

derea noastră fizică ȳi ne lasă să ne revenim. Seara se organizează o masă copioasă, la care se bea tulpurel pus din damigeană.. Dr. Chirișă ne ridică moralul: „Ce nu vă descurcați trimiteți aici la tăticu, că le rezolvă el!“ „Tăticu“ este rotofei, are vreo 40 de ani, o maȳnă Fiat ȳi locuiește cu familia într-o clădire din curtea spitalului, unde ar trebui să fie sediul Salvării. Când vrem să ascultăm muzică, poate ne apucă dorul de ea, ne spune că putem veni la spital; sunt libere două „Camere de gardă“, unde ne putem culca. Nu pricep:

– De ce să venim aici pentru muzică?

– Pentru că la Plăvăneȳti nu aveți curent, măi tăticule!...

3 noiembrie

La ora 15 apare dr. Vintilă cu o autosanitară mai mică, privită cu vădită uȳurare de soȳii Stoian. Primul drum se face la Gălbioara... Mă invit ȳi eu ȳi, după 8 kilometri de drum, ajungem la Sfatul Popular, unde ȳeful de post ne spune că suntem aȳteptați la dispensar.

Dispensarul e un fost conac, bine ȳntreținut, cu un pogon de livadă ȳn jur. Preȳedintele Sfatului ȳi cel al Gospodăriei Agricole Colective aȳteaptă de la ora 10, cum au fost anunțați. „Bine aȳi venit la noi! Credeam că nu mai veniți!“ Bucuria este sinceră, deȳi oamenii au mai gustat câte un pahar ȳn timp ce aȳteptau. Apare ȳi secretarul Sfatului ȳi directorul ȳcolii. Urmează o masă sistem ospăȳ. aȳtie ȳeful de ce a mers ȳntâi aici... Se umplu paharele cu vin rubiniu ȳi se cinstete pentru medicii comunei.

După o oră ȳndrăznesc să-i amintesc ȳefului că poate ȳi pe ceilalți ne aȳteaptă oamenii de dimineașă. „Nici o grijă! Pe-ai voȳtri i-am anunțat pentru după masă, că ȳtiam că aici o să dureze mult...“

Pe la ora 17 ȳeful constată cu tristeșă că se ȳnserează prea repede ȳn noiembrie, ȳi ne ȳntoarcem la Podeni, cu moralul destul de ridicat. Ceilalți, ȳn frunte cu Dorina, nu par să aprecieze strădania noastră de a ne ȳntoarce atȳt de repede, nici mirosul de rubiniu pe care ȳl emanăm.

ȳn partea opusă Gălbioarei, după 5 kilometri de drum katanghez, dăm de comuna Plăvăneȳti, reȳedinșă mea ȳi a Dorinei pe cel pușin trei ani. La Sfatul Popular, unde este ȳi dispensarul, ne aȳteaptă un om de aproape 60 de ani, ȳncălșat cu opinci, cu o căciulă pușuiată ȳn mână. „Săru'mână!“ zice el, cu intenșia de a face chiar ce a zis. aȳeful ne lămurește că e vizitiul, Vovec Ion. Apare ȳi sanitarul - Chiper Ion - ȳnalt, slab ȳi aproape de pensie, precum ȳi Tina, femeia de serviciu. La Sfat e pustiu.

Uite, sunt zdraveni amȳndoi, să aveți grijă să nu-i ȳnnebuniți ȳi pe ei! Zice dr. Vintilă către sanitar. Chiper mormăie ceva că se aranjează, cu domniȳoa-

ra e mai greu... Drept care ȳeful pleacă mai departe cu ceilalți.

Mergem la „duduili“, unde voi locui eu. Sunt trei „dudui“, numite astfel fiindcă sunt fete de popă. Cea mai tânără are numai 65 de ani. Nu prea sunt amatoare de chiriaȳi, mai ales că ȳn camera liberă nu este sobă. Oricum, până găsesc ȳn altă parte... „Nu găsiți ȳn altă parte“, mă asigură sanitarul. Pe Dorina s-a oferit să o găzduiască vizitiul. O casă amărâtă, cu pământ pe jos, ȳn apropiere.

E frig ȳi a ȳnceput să ningă. Camera mea are temperatura mediului ambiant ȳi ȳmi amorșesc degetele scriind aceste rânduri.

4 noiembrie

M-am deȳteptat de la 5, din cauza frigului. La 7 sunt ȳn dispensar, aflat ȳntr-o clădire ȳn formă de U, ȳn care mai convieșuiesc: Sfatul Popular, Milișia, sediul Gospodăriei Colective, plus Căminul Cultural! Chiper este prezent, nu s-a mai dus acasă, stă peste dealuri, la 8 km pe poteci. Chiar s-a speriat când m-a văzut, zicea că a crezut că s-a ȳntâmpnat ceva. De fapt cred că m-a asociat cu medicul dinainte. Am aflat de la „dudui“ că era schizofrenic, se ȳncuia două-trei zile ȳn dispensar. Pe la 9 apare ȳi ȳefa, care-mi spune că sunt somnambul, plus că „o să se ȳnveșii lumea prost, o să creadă că aȳa avem programul.“

Aflând că există ȳi o „casă de naȳteri“ mergem să o vedem.. O singură cameră de 4/4 metri, reprezentând jumătate din locuinșă unor bătrâni. Pământ pe jos, trei paturi, o masă cu un cântar pentru sugari ȳi un dulap. Pe un pat este o lehușă cu doi gemeni prematuri, pe altul moaȳa Apreotesei, sfărăind zdravăn. Lângă pat se odihnește o sticlă de „ȳuică bătrână“.

Geamănul cel mic, de 1,800 kg., respiră greu ȳi are buzele cianotice. Pulmonar nu se aude nimic dar este bronhopneumonie clară. Sanitarul ne spune că au fost mutați aici cu trei zile mai ȳnainte, de la o clădire corespunzătoare, redată proprietarului ȳn urma unor daruri la raion.

– Bine că n-au mutat ȳi dispensarul, zic.

– Ba mai bine ȳl muta! Spune cu ȳndărjire Chiper. Dorina o zgălbăie bine pe moaȳă, care face ȳn sfârșit ochi ȳi se lămurește cu greu ce e cu noi. „M-am lungit oleacă, că mă doare burta“ Sunt curios: „Capul nu?!“ „Ba da...“

Am chemat salvarea ȳi am trimis gemenii la spital, la Podeni, deȳi mama nu prea e de acord: mai are trei copii, are multă treabă acasă, „ȳi dacă o avea zile scapă ei...“. Are telefon Sfatul. Se ȳnvârte o manivelă ȳi, dacă eȳti perseverent, ȳpi răspunde singura telefonistă din Podeni.

(Urmare ȳn pag. 24)

5 noiembrie

Tov. Lișoiu Gheorghe, președintele Sfatului, știe că l-am mai căutat dar a fost prins cu alte treburi (Ulterior aflu, de la dudui, că a zăcut două zile după un chef mare). Speră că treaba o să meargă bine și comuna o să fie mulțumită de noi. „Deocamdată nu sunt eu mulțumit de comună, pentru că mă lasă să dorm în frig.“ „Asta se aranjează. E un godin la ocoală care un e folosit.“

La prânz găsesc acasă un godin, care pare scăpat de la cutremur, în afară de faptul că nu are grătar și burlane. Destul de greu fac rost de respectivele accesorii, a căror vedere o îndispune vizibil pe doamna Brădescu, cea mai tânără dintre dudui. „Ascultă-mă pe mine, doctore, am văzut multe godine dar fierăraia asta nu seamănă a fi așa ceva. N-o să producă nici căldură...“

Doamna Brădescu e văduvă de ofițer și a colindat cu soțul ei prin toată țara, a văzut multe, ar trebui să o ascult, totuși mi-e frig... Ajutat de Vovec, vizitiul, duc godinul în cameră și-i pun burlanele. Aprind focul și în scurt timp mă conving că godinul meu ar putea fi folosit cu mult succes la afumarea Țuncilor. Doamna Brădescu deschide, preventiv, larg fereastra și ușa. Deci am răcorit camera.

6 noiembrie

Pe la ora 19 suntem chemați „urgent“ la Sfat. E întuneric și paznicul a venit cu felinarul. Ningea și e frig. În biroul președintelui e un reporter de la ziarul regional. Vrea să afle primele noastre impresii, cum am fost primiți etc. Nu prea ne repezim să vorbim și ne ajută președintele:

– Noi le-am creat condiții, le-am găsit gazde, Țau bine.

– Eu stau bine, numai că n-am sobă, precizez.

– Cum așa?! V-am trimis un godin!

– Cred că e o mică neînțelegere la mijloc: eu vroiam să mă încălzesc, nu să mă afum. L-am trimis înapoi directorului Țolii, însă nu vrea să audă de el, pe motiv că e scos de mult la reformă.

– Când ați sosit în comună, cine v-a întâmpinat din partea Sfatului Popular? (Ziaristul a văzut că treaba e încurcată și încearcă o schimbare de ritm.)

– Nimeni. Răspunsul îl dă într-un glas. Ziaristul nu disperă.

– Care a fost prima persoană pe care ați cunoscut-o?

– Moș Vovec, vizitiul.

– Cum arată? E un bătrân simpatic, sfătos? Ziaristul vrea cu orice chip să găsească ceva poezie plăvănească, ceva idilic.

– Mda... zice Dorina, e gazda mea, în altă parte nu am găsit.

– Da, e un om harnic, respectat de comună, ajută primarul. Explică apoi că mai sunt unele greutăți, dar că în curând, poate chiar la anul, de va construi un „dișansar“ mare, cu locuință pentru medici, chiar aici alături, „între Țfat și cooperativă“.

Omul vorbește cam sâșit, ori mai degrabă oșăit, aduce a Țarpe. Reporterul și-a notat câteva rânduri în carnețel și discuția se termină prin invitația de a merge să servească un vin bun. Ne conduce tot paznicul la nea Antohi, aproape. Așteptăm la poartă, îl auzim zicând omului: „M-o trimis tovarășu' președinte cu niște tovarăși dă la regiune și cu doctorii, să le dai dă băut.“ „Iar la mine? Acu' trei zile ai adus alpii.“

E un turburel destul de acru, pe care ziaristul și Țoferul îl găsesc bun. După două pahare: „Ce mi-ai povestit dumneata e pentru un cotidian, nu pentru un ziar de regiune. Și nu e tipic. În alte părți medicii au fost primiți foarte bine...“ După al patrulea pahar ajunge la poezia lui Nichita Stănescu, pe care nu o înțelege, poate cu timpul... „oricum, omul e mare, e un intelectual!“ Mă gândesc, noi ce dracu om fi, dar stăm într-un Țopron și e prea frig, nu e timp de poezie, așa că plecăm.

7 noiembrie

Îmi telefonează doctorișă Țandru, să mă anunșe „cu mult regret“ cel mai slab dintre gemeni a decedat noaptea trecută. „Păi mi s-a spus că e bine, acum vreo două zile“. „A fost destul de bine, dar nu Țtii cum sunt imaturii?! Mie nu-mi place să fac autopsii și nici nu am timp. Cred că e bine să veniți unul dintre voi s-o faceți.“ Țefa consideră că e foarte bine ca acela să fiu eu. Merg pe jos, autobuze sunt la ora 6 și pe la ora 18. Nu mi se pare prea în regulă treaba de a face eu, de la circă, autopsie la spital și trec întâi pe la dr. Chirișă, care tocmai alege soliȚtii pentru Pronosport.

– Fă-i măi tăticule, dacă te distrează, că nu te întreabă nimeni de ce i-ai făcut!

– Venisem să vă rog să-i faceți dumneavoastră, că aveți experiență.

– Ha, ha, Țtii că ai haz? Păi eu sunt chirurg, măi tăticule, nu medic legist.

– Tot faceți autopsie celor ce decedează în secșia dv.

– Să Țtii că la mine n-are voie să moară nimeni, măi tăticule! Dacă văd că are gânduri de ducă, îl trimit acasă, sau la spitalul raional. Nu mă plătește nimeni să fac pe legistul. Rar se întâmplă să moară vreunul, tăiat în vreo încăierare, dar vine legistul de la regiune, că e moarte violentă și el altă

(Urmare în pag. 25)

treabă n-are.

La secția de pediatrie sunt așteptat de o îngrijitoare, care a pregătit totul pentru autopsie. Dr. Andru e la consultații în policlinică unde are și sediul circumscripției, că tot stau cabinetele goale. Treaba merge repede, femeia mă ajută ca „mâna a doua” destul de bine, de unde se vede că aici se lucrează destul de intens. Ambii plămâni sunt plini de focare bronhopneumonice, încât e de mirare că a rezistat până acum. Căutând locul unde să trec examenul necroptic în foaia de observație, dau de tratamentul efectuat: plurisulvan și vitamina C, care se pot rezuma cu un singur cuvânt: vax! Parcă tot nu-mi vine să cred și întreb o soră: „Nu i-ai făcut nici un antibiotic decedatului?” „Nu i-a scris doamna doctor, că era bine. Nu făcea temperatură.” „Ai fratele lui tot așa de bine?” „Nu arată prea grozav, da' ăla face penicilină.” „De când?” „De azi.” Mă duc în salon să-l văd și mă apucă amețea: e cianotic și abia respiră. Îi spun sorei că ar trebui să-i dea oxigen, „de unde?” În timp ce plec o aud bombănind: „Ăsta abia o vinit dăna coală și o face pă efu!” (...)

14 noiembrie

Pe la trei noaptea, sanitarul m-a așteptat, extrem de agitat, că moare copilul femeii Chicior Maria. E una din cele care nu m-a primit săptămâna trecută. Cu copilul, un sugar de 5 luni, nu se mai putea încerca nimic, fiind destul de rece. „O suflat până aci la poartă.” Copilul avea trecut peste ombilic, peste umăr și peste torace, un fir de lână roșie. Doamna Brădescu mă lămurește că așa se face descântecul pentru junghi: se plimbă un gălbenuș de ou pe piept și unde se sparge, acolo este junghiul. Se leagă cu fir roșu pe deasupra locului și se descântă asociindu-se cu fum de la o bălegă uscată de vacă. „De ce n-ai spus măcar ieri că e bolnav?” „N-o bolit dăloc. Ieri după masă o vinit o cumnată care l-a deocheat. L-am dus la o babă de i-o cătat junghiu, l-o descântat și i-o trecut. O adormit. Când m-am trezit gema și se învinețise.”

Noua ispravă mi-a tăiat tot elanul și sunt convins că dr. Vintilă a sărit în sus, după ce am anunțat telefonic decesul la Secția Sanitară. Acum e obligația mea să fac autopsia. Instrucțiunile spun să se ceară consimțământul părinților în scris. Nimeni nu a făcut așa ceva vreodată, spune Chiper, și nici nu ar semna dacă i-am întreba. N-am ce face și explic mamei despre ce e vorba; în nici un caz nu vrea să îi tai copilul. „Atunci trebuie să te duci cu el la regiune să-i faci”, minte Chiper. Varianta nu-i surâde femeii, ea nu a fost niciodată mai departe de Podeni, ca majoritatea femeilor din comună. Așa că pune degetul mare de la mână dreaptă pe tuș și pe hârtie, în chip de semnătură.

Plămânul seamănă a pneumonie virotică, pete Tardieu pe pleura interlobară. Oricum, trimit probe la laboratorul de anatomie patologică de la Bacău. Mama se arată supărată nu atât pentru că i-a murit pruncul, ci mai mult pentru că a murit neîmpărtășit și fără lumânare.

15 noiembrie

Nu mai avem spirt medicinal și nu prea mai sunt medicamente în dulap, iar mamele nu sunt dispuse să meargă 5 km până la farmacia de la Podeni, să ridice medicamentele gratuite. Preferă să le cumpere de la Chiper. Sanitarul este ef peste o cameră numită magazie, în care țin și medicamentele punctului farmaceutic.

Sunt nevoit să merg și eu pe jos pentru aprovizionare. Farmacista mă dă pe mâna singurei asistente, care-mi alege medicamentele de pe listă. Rezultă o movilă, pe care o așez în trei saci - cu împrumut. Au rămas o mulțime de fonduri, că dacă nu a fost medic o jumătate de an...

Am noroc că „tăticu” îmi dă o salvare să transport materialele. Șeful pare să creadă că mă apuc de negustorie și îmi urează: „vânzare bună, măi tăticule!”

16 noiembrie

– Cred că ai stabilit un record național, cu cele trei decese sub un an în timp de o săptămână!

Dr. Vintilă a apărut de dimineață, foarte treaz și supărat. Cere fișele sugarilor și dintr-o privire decide că gemenii i-am trimis prea târziu la spital. Preferă să nu mă leg de spital și-i amintesc doar faptul că i-am internat în prima dimineață pe care am petrecut-o pe aceste minunate și primitoare coclauri ale Plăvăneștiului. Situația se limpezește, nu însă și cu cel decedat la domiciliu, pentru care zice că nu există scuze, deoarece orice deces la domiciliu presupune vinovăția medicului și a cadrelor medii. Nu contează că nu am avut când să aflu despre existența copilului.

Supărarea îi crește când află că nu am strâns mai nimic din restanța de cotizații la Crucea Roșie. Ne dă indicații s-o încasăm de la oameni, atunci când vin la consultații și tratamente, că așa se procedea-ză peste tot. Numai să nu spunem că ne-a învățat dânsul.

17 noiembrie

În ziarul regional a apărut azi articolul „Noua promoție de medici și farmaciști s-a prezentat la locurile de muncă”. Se arată cu lux de amănunte și înfloritori cum au fost primiți cu căldură de oficialități și de populație. Nicu un cuvânt despre Plăvănești. Dacă nu e tipic...

Lecția de zbor

După cei mai buni patru ani din activitatea cnaclului nostru a venit momentul în care bucuria și tristețea au devenit gemene: Anca Elisei, Andreea Aprodu, Ruxandra Dobre, Alice Gugu au plecat, după reușita la examenul de admitere în facultate, către orizonturile înalte ale împlinirii. Au plecat este un fel de a spune; pentru că, de fapt, la fel cum au făcut-o și cei de dinaintea lor (Alexandra Comă, Răzvan Costin Ionescu, Claudia Matache sau Carmen Zafiu), vor reveni, ori de câte ori vor avea prilejul, să-și ocupe locul printre noi, să citească, să

comenteze sau să-și povestească împlinirile și tristețile.

În locul lor alți adolescenți au să vină miercuri la „lecțiile de zbor” și, pe urmă, iar va veni un timp al despărțirii, un timp în care ne vom spune, zâmbind: „Adio, dar rămâi cu mine!”

Anca ELISEI

Clipa de zbor

Vă dau să citiți ceva;
o să ziceți că e poezie,
dar eu cred că e altceva:
clipa asta udată de lacrimă -
în care strălucesc timide
câteva răspunsuri,
când o privești
dintr-un anumit unghi,
ei, bine, clipa asta pe care o citiți

a zburat deja de aici și fâlfâitul de aripi
pe care l-ați auzit e singurul lucru
care contează...

Lumina

Norul vine mereu când dibui drumul
și mi se așează peste suflet.
E un nor greu ca de plumb,
mă obișnuisem să-l plâng până la capăt.

Dar am descoperit, într-o zi,
că dacă întind mâinile mai sus puțin
dau de lumină.

Lumi

Sunt multe lumi pe aici,
cu povestea lor,
cu ziua lor de mâine...
Câteodată se întâlnesc
și descoperă uimite
că soarele lor nu e singurul soare,
că până și orele pot merge
în și câte două...

Câteodată lumile
încearcă să comunice
și atunci scriu
cu degetele lor de nisip
fire de iarbă și nori și o mulțime
de alte lucruri nevăzute.

Peste lume

Câteodată pornesc de jos
și nici nu mai număr treptele
între bucurie și lacrimi,
între aproape și departe.
Sufletul mi se izbește
prea luminos de ceva...
Alteori încep de sus
dar mă trezesc curând singură,
inima îmi soarbe lăcomă sângele și mă tem:
E prea subțire scara asta ca să o urc
cărându-mă și pe mine în spate!

Andreea APRODU

Nedreptatea

M-ai legat la ochi să văd
ce vrei voi să văd. Îmi zugrăviți
în cuvinte un tablou fals ca să nu
pricep adevărul. Mă obligați să
învăp culoarea și gustul binelui
vostru. M-ai pus pe scenă și
m-ai pus să joc rolul unui străin.

Apoi mi-ai spus că asta e
libertatea și mi-ai sculptat ferici-
rea pe față. M-ai învățat să mă otrăvesc puțin câte
puțin, în fiecare clipă, în fiecare zi, până când am
uitat să mai fiu.

(Urmare în pag.27)

Dar am obosit să înfrunt ceea ce mă înghite imediat, am obosit să cred că umbrele se nasc din lumină. Sunt prea multe sensuri, prea multe măști, prea multă nedreptate. Nu mai vreau să fiu soldatul vostru, mercenarul bine plătit, ca să se ucidă pe sine. Azi m-am înviat și plec spre lumea mea, chiar dacă nu știu foarte bine unde este. Acolo am să-mi învăț limitele, iubirile și singurătățile imperiale. Acolo nu veți putea niciodată să mă învingeți.

Ruxandra DOBRE

Lumea din oglindă

„Mi-am pierdut simburile, mi le împrumuți pe ale tale?... măcar vâzul ca să pot să mă ridic și să merg...”

„Concentrează-te, Ruxandra, concentrează-te, doar nu ești un animal, ce dracu! Acum trebuie să ieși din camera asta fără să intri în perete! Uoa, Ruxandra, uoa nu peretele! Ce îți ziceam?

Vezi că nu ești în stare? Fă un efort, focalizează uoa, pune un pas în față și nu te repezi ca berbecul... aoa... uor. Fă niște pași, ca un bebeluș, hai că te ajut... ai făcut deja trei. Ce naiba cauți pe podea?! Deschide ochii și pregătește-te - că apusul o să vină repede - hai, Ruxandra, trebuie să ieșim afară, îmbracă-te! Mă întorc într-un minut... Să nu fugi!”

„Hei, ascultă, citește-mi ochii, atinge-mi părul, cântă-mi... ătiu că apusul ăsta e al meu, ai să vezi; deschid fereastra și zbor... ătiu că pot să zbor! Aaaa! pereții ăstia trebuie să vorbească pentru că numai Dumnezeu ătie că îi aud cântând”

„Te-ai picnit, Ruxandra, de ce dracu' stai pe covor și râzi?!”

Alice GUGU

Sunt un câpel

Sunt un câpel. Mama m-a crescut cu multă dragoste. Am fost ăapte frați. N-am avut o casă pentru că mama n-a avut un stăpân, ci mai mulți: oameni fel de fel, care ne dădeau mâncare, ne vorbeau blând, ba uneori chiar ne mângâiau. Săracii oameni, tare mai

sunt amărâți!: tot timpul aleargă, au griji, probleme, trebuie să meargă la serviciu, să strângă bani, să-și cumpere haine și fel de fel de lucruri... Eu îi înșeleg

și cred că și mama îi înșelea: ei nu pot alerga ca noi, desculți prin iarbă, nu pot sta tolăniți să-i mângâie aerul cerului atunci când vine mireasma dimineții, nu au căldură în ei și trebuie să le-o dea hainele și casele lor furătoare de libertate. Mama ne-a învățat să-i iubim pe oameni. Într-o zi un copil a aruncat cu o piatră în mama. A nimerit-o. A schelălăit foarte scurt, nu voia să o auzim, să ne sperie. A fugit la noi, a început să ne lingă, spunându-ne că trebuie să înșelegem copilul acela: nu învăța foarte bine la școală și nici părinții, nici colegii, nici prietenii lui nu erau încântați de ceea ce făcea. Așa că a trebuit să-o lovească pe mama, ca să le arate tuturor că este, totuși, în stare de ceva.

Am văzut odată un om fără casă, care avea multe haine pe el. Venea mai mult seara acolo, sub podul de peste apa unde aveam noi culcușul. Mama ne lua și ne ducea la el. Ne așezam în jurul lui, iar el își scootea multele buzunare și ne dădea de mâncare, apoi ne mângâia, bea dintr-o sticlă, scotea din ceva fum pe nas și pe gură, apoi cânta ca un scheunat al mamei când era lovită, iar apoi plângea. Da, asta zicea mama că face atunci când îi curgea apă din ochi. Era amărât și singur, nu ne avea decât pe noi.

O singură dată au venit alți oameni la el, atunci când a nins noaptea, iar dimineața nu s-a mai trezit să ne mângâie... a rămas acolo, nemișcat. Mama i-a lins mâinile și a scheunat ca atunci când a fost lovită cu piatra... Mai târziu au venit semenii lui în cutiile acelea mari, zgomotoase, care merg singure. S-au apropiat, l-au luat pe sus, l-au urcat într-o cutie și de-atunci nu l-am mai văzut. M-am bucurat pentru el: avea, de-acum încolo, oameni de-ai lui în jur.

Mama ne-a iubit mult, până când într-o zi a plecat și ne-a lăsat singurei. A plecat atunci când ne-am făcut mari și-am fi putut să-o ajutăm și noi: să o acoperim când plouă, să o lingem cu dragostea noastră și, de ce nu, să-i aducem de mâncare. Sunt sigur că a plecat ca să nu se întâmple toate astea. Nu dorea nimic pentru ea, vroia să ne fie nouă bine.

Într-o zi dulăul cel morocănos ne-a spus că mama noastră e la ăosea. Am alergat cu topii într-acolo. Mama era la marginea ăoselei, strivită rău și plină de sânge. Am crezut că e o ghidușie de-a ei, am lins-o, am mârâit, am tras chiar de ea... dar nu s-a mișcat. A rămas ca omul de sub pod după noaptea cu ninsoarea. În cele din urmă au venit oamenii și au dat cu pietre în noi. Am fugit cu topii. Oamenii au luat-o pe mama și-au pus-o într-o cutie mergătoare. Chiar dacă au mai dat cu pietre nu ne-am supărat, pentru că au multe necazuri și pentru că au dus-o, poate, pe mama la omul acela de sub pod, care e prietenul ei. Nu știu însă de ce, privind la cutia care se îndepărta, mi-a curs și mie apă din ochi și am fost mai trist ca niciodată.

Lucian MĂNĂILESCU

POEME

XXI

Deschid televizorul cu disperarea de a fi om:
Anestezia dinozaurilor e pe sfârșite, îmi pun
ochelarii orbului pe nas și silabisesc normele
Spațiului Schengen: nimic nou sub soare,
Doar sinuciderile pe internet și tăcerile
Celui de al treilea război mondial...

Lucruri ciudate

Și se întâmplă lucruri tot mai ciudate,
dimineți risipite în piețele publice,
soarele orb anesteziind întunericul,
legende și culori utopice,
profeții transcrise-n sanscrită și o mulțime
de întâmplări: răzi, imiși, exiți, apoi intri
într-o bodegă și ceri de băut
o otravă mai tare decât viața...

Memorie comunitară

Vine o primăvară de vorbe, vine amnezia
fulgilor de zăpadă care ne împușcă în tâmplă.

Vă mai amintiți cum teroriști trăgeau
din orice poziții: din castroanele cu colivă,
din adâncul găurit de pikamere?
*„Unde ne sunt teroriștii,
stimăți tovarăși cu fașă umană?”*

Acum, când ceasul de aur al nașunii
atârână în buzunarul fiului generalului de Securitate,
deaspre complicități vorbim numai de bine -
din gâtul de lebădă al spânzurătorilor
toate întâmplările și lucrurile se prăbușesc
în gaura neagră a memoriei comunitare.

Dimineață pierdută

Câte lucruri puteam să fac și n-am făcut!
Aș fi putut să rătăcesc prin piețele publice,
să îngân surzenia celorlalți ca pe o ploaie de vară...
N-am rătăcit nicăieri, mi-am oboșit moartea
bând aldămașuri întâmplătoare!
Puteam să mă nasc duminică,
să-l ătiu pe Dumnezeu răstălmăcindu-mă,
să cred cu disperare... și n-am crezut!
Acum e târziu și mirarea copilăriei

abia mai pălpăie printre atâtea stele mioape!
Câte lucruri puteam totuși să fac...
Aș fi putut fi fericit, într-o dimineață,
ascultând oaptele mării - și n-am fost!
Rânilor pașilor mei pe nisip le-au lins valurile,
degetele vântului mi-au trecut prin păr,
sau poate degetele tale - cine mai știe...
Aș fi putut fi fericit în dimineața aceea
și n-am fost!

Tăceri de toamnă (Tatălui meu)

Liniștii culorilor au prins toamna
în ghearele lor foșnitoare, zarea
se prelinge roșie peste păduri,
singurătatea stă la taifas, în livadă,
cu pomii zdrențăroși și nebuni...
Toate-s vechi, de când lumea,
timpul s-a oprit parcă în alt an,
coasa ruginită stă agățată de-o creangă
și așteaptă să apună ultimul măr ionatan.

Siaj cu îngeri

De parcă am fi conchistadorii
propriilor noastre neliniști,
așa călătorim pe mările timpului,
doar cu orizontul pustiu în fața
și în urmă cu spuma albă a siajului fericirii...
Bâjbăim prin ceață, cu vecele
fluturând în vântul singurătății,
improvizând singurătăți exotice
și amintiri dintr-un previzibil
Triumfi al Bermudeilor.

Hartă străină

Orașul cu iluziile lui aglomerate peste care
trece umbra unui soare îngenunchiat...
Orașul meu drag și al prietenului
meu migrator care l-a mutat
în ascunzătoarea unui cântec de greier...
Orașul meu, un punct
pe o hartă străină, unde supraviețuiesc
numai amintirile și melcii!

Luni

Nu mai e duminică în nici o zi, numai luni,
numai mâine, numai pendule rătăcite
printre aniversări și cortegii,
numai ieri, numai apeluri la numărul unic
și în loc de rugăciuni spre cer se înalță bisericile...
Nu mai e nici o duminică în calendar;
sâmbătă se face vineri iar zăpezile
deraiate în ce ăling cu rugină și zgură...

Gheorghe ISTRATE

Albastra simfonie a cuvintelor

(*Horváth Dezideriu*: - Spații și câmpuri / *L'espaces et les champs*", Editura „Anamarol”, 2008)

CRONICA LITERARĂ

Sunt uimitoare limbajul profetic și litania „vegetală” ale versurilor D-lui Horváth Dezideriu, prelungi ca firele de iarbă înalte cât pădurea; e impetuasă desfășurarea algebrică a versetelor acestui volum, așezând orizonturi peste orizonturi; e impunător verbiajul nervos și adăpat de sub-adâncuri de ape freatiche limpezite prin pleoapă și gest, o pletoară de fluxuri „cărnoase”, care adapă magma celestă a unei cărpi unice, în felul ei, în literatura română contemporană.

Așezarea în limba franceză a acestui vast poem, grație remarcabilei Doamne Paula Romanescu, e o minune. E o comuniune de spirite înalte, ca un poet maghiar de expresie română să scrie o excepțională „bucolică” și ca o preoteasă a limbii franceze s-o transpună pe portative potrivite pentru fiecare din noi.

De fapt, volumul *Spații și câmpuri* e un poem cosmic, e o simfonie a cuvintelor nefragmentate de nimic, lunecând în luminiul liric al unei întâmplări remarcabile. Poem amplu pe care autorul îl prefinalizează omagial: „*Cât de fermecător cântă ciocârliia românească!*”

Fără-ndoială, largul poem construit pe aproape o sută de decantări structurale, „cascadice”, are un acut substrat filosofic, înrămat într-o ascunsă dar și necuprinsă abstracțietate. E o poezie magmatică a elogiilor materiei, de la mineral, vegetal, acvatic, până la slăvile revărsate peste creștetul umanității, și până la atomismul contemporan.

Intrând în spațiul și câmpurile lirice ale D-lui Horváth Dezideriu, am păcătuit unele analogii involuntare cu Lucrețiu („*De rerum natura*”), cu Virgilius („*Bucolicele*” și „*Georgicele*”) și oarecum cu Buffon („*Istoria naturală*”). Dar toate acestea nu sunt decât niște inerente apropieri ale unor lecturi simetrice, dar și simpatetice.

Domnul Horváth Dezideriu are o forță înnăscută a cuvântului, a montajului metaforic, a intruziei metafizice, a euritmiei, a „*flămânderlor clipe doritoare de neant*”.

Citită mai cu simțire, poezia domnului Dezi

deriu semnifică o lirică a interiorului, a spațiului nelimitat nici de viață, nici de moarte, a paradisului convulsiv și neexprimat decât prin cuvânt, un spațiu secret al Poetului, care plutește imaterial și imemorial deasupra oricărei realități palpabile. Este un spațiu imaginar creat de el însuși, în care și Dumnezeu e invitat uneori, spațiu asupra căruia numai Poetul își pune pecetea autorității totale.

Pentru un poet de naștere maghiară, dar trăitor numai în România și în miezul ei cultural de peste 90 de ani, lirica acestui volum scris discret în românește omagiază potențele unei culturi înfrățite, deseori îngemănate, într-un Panteon al visului de aur.

Domnul Horváth Dezideriu a împlinit o vârstă augurală: 75!

La mulți ani-împărași!

Emil PRO^aCAN

Copacul din suflet

Nopți albe

În fiecare noapte încerc
să-mi împlânzesc visele.
Pe rând, în fiecare noapte...

Interior de iarnă

În camera mea
iarna e atât de frumoasă,
când ninge sufletul tău!

Trecere

Mă cert cu mine,
cu pa^oii mei,
cu prietenii pa^oilor mei.
Mă fac trecere,
zburătoare aproape...

Darul

Pentru tine mi-am
multiplicat tăcerile:
de dor, de pa^oi și de duminici.

Am vrut să-ți cumpăr
dintr-un târg
un zbor de fluturi și blândeșea
unui miel iertat de Pa^oti...

Dar n-am găsit decât iluzii
încrustate-n aur,
și alte sclipitoare mărunțuri.

Răsărit pe plajă

Umbrele valurilor
obosesc la țărm.
M-aplec să le ascult răcoarea
Care ascunde-n scoici
vuietul mării.
În barul de pe plajă un pian
improvizează mâini...
pe clape de-ntuneric,
pe clape de lumină!

Copacul din suflet (pentru Nichita)

Dacă ar fi să vorbim
sau, și mai bine, să tăcem
despre Nichita,
fiecare ne-am pomeni
cu un copac în suflet.

Dacă ar fi să vorbim
despre copacii
toamnelor din noi,
fiecare ne-am auzi
recitând cuvinte blonde

și Nichita ar privi
copacii din suflete
și s-ar întoarce cu fața
spre mare, să-i asculte.

Aisberg

Pluteam într-un munte de gheață,
așteptând Titanicul...

Altruism

Pentru că nu vreau
să-ți spun „Adio!”
renunț să te aflu...
Amintirea, cu buzunarele
pline de scoici,
învață să picteze
vuietul mării...

Botez

Oare ce cuvânt au rostit
prima dată oamenii?
Apă, dragoste, foc,

mamă, lacrimă?
Ploaie, suferință, floare,
zăpadă, tăcere?
și munții, stelele, apele, pa^oii
existau fără nume?
și soarele exista fără nume?

și ochii mângâiați de toate acestea
au învățat tăcerea
și oapta tăcerii?

Aidoma inima mea te caută,
să-ți dea un nume,
încă nenumito!

Rânduială

La ușa cuptorului de pâine,
bunica frământa aluatul bucuriei.
C-o mână în duminică
mă mângâia pe creștet...
A fost atunci, nu mai știu când -
și alergam prin cer
și tălpile-mi frigeau a pâine caldă.

Ereditate

Aș vrea să fiu profesor de mers!
Să învăț oamenii copaci
să meargă...
Să meargă, copăcel de trestie,
copăcel de nufăr,
copăcel de nu-mă-uita.
Merg singur...
Întind mâinile în jur,
spre mersul meu desulț și-ascult
un păr bălai
care foșnește vântul dimineții...

Vânt piezi^o din nord

Umbrele împart cu mine lumina
și vântul trece prin fotografia
zâmbetului tău
pe spatele căreia ai scris:
„Cu dragoste...”

Picătura de nemurare, lacrimă nestrivită

Geta STANCIU

...aî drumul primeşte paşii fiinţei scindate între sfârşire şi înţelegere, revoltă şi neîntinată bunătate. „Cel ales” este să aştepte un răspuns afectiv şi din câteva cuvinte le alege pe cele netezite, este că va pleca purtat de nădejdea unei dezlegări amare.

Ajuns în spaţiul nesfârşirii timpului trăieşte lumina răspunsurilor, visul înalt al îndemnului din tăcerile pietrei, ce-i este neliniştite. Cu nevinovăţie desăvârşită crede că pierderea cărării nu e în el, iar paşii căutării îl apropie de cei care nu pot dăruia renunţarea.

Printre gesturi întemeietoare prinde contur voinţa şi golul sufletului află oameni care îl aşază în calea luminată a nădejdi. Sfârşietoare căutări, atitudini răstăcitoare se dăruiesc pe cărarea de la „mâna care vede” spre „picătura de nemurare”. Spaima coboară în tăcere şi se înalţă în smerenia înţelegerilor trecute în speranţă. Golul sufletească te află descoperit, apoi trăieşti bucuria primirii paharului plin cu apă de izvor, pe care îl dăruieşti oamenilor – oameni dintr-un spaţiu în care reînveţi să-ţi asumi minunile mirărilor totale, „picătură cu picătură”.

Când dimensiunile „picăturii-lacrimă” devălorizează, omul-medic **Cristina Ianculescu Oanţă**, nemăsurându-şi timpul, limpezeşte întunericul fiinţei şi capătul nu poate fi rupere. În curgerea-i pe acest pământ omul îi strigă în oaptă suferinţa, îi răsucesce sufletul spre Dumnezeu. Din lacrimi şi murmur de rugă apar chipuri ce-ţi arată drumul înapoi spre casă, chipuri necontaminate moral care au învăţat să nu-l alunge pe Dumnezeu din timpul lor, din timpul nostru, din „picătura de nemurare”.

În sfânta lor intimitate oamenii „spaţiului alb” au păreri de rău, şi cer iertare creştină când „cel cumplit” învinge. În spaţiul suferinţei medicul vede verticala, cuvântul lui de căpătâi e credinţa, medicul e chipul omului în om. Timpul distrus şi clipea umilită îi aduc amarul neîmplinirii. Păseşte cu demnitate pe punţi de lacrimi, alături de cei acopeţi de răul răului.

Vocaţie ce domină, energie ce nu se istoveşte, veghe în timp neîncăput, atitudine morală împo-

vărată de griji încercate, omul-medic **Cristina Ianculescu Oanţă** deschide cuvântul spre cei ce este să-l primească.

Cu fiecare „picătură” îi creşte preţuirea, reconstruind vieţi şi dăruind lumină echilibrului fragil ce nu se frânge. Energia valorică, dominatoare „a mâinii care vede” consonează cu dăruirea nemăsurată a celei care are puterea de a căra trudnic punctul spre virgulă „picătură cu picătură” primenind vieţi.

Paşii sunt purtaţi prin aplecare dedicată, din noaptea primejdiei la lumina în care „picătura nemuririi” sparge înveliul nefastului. În spaţiul alb al tristelor tresăriri fiecare gest al omului-doctor, care nu vrea să-şi vadă numele aureolat, alcătuieşte viaţă.

Căderea în deznădejde, întunericul din suflet, viaţa devenită neadăpostită, sunt preschimbate în valori de grup: **Alexandru Blidaru, Cristina Ianculescu Oanţă, Laura Petca, Liliana Mihai, Mihaela Ilie**. Când timpul nu mai are o tihnă a lui, când „răul” sfârşie, destinele se definesc îngemănându-se în lumina „mâinii care vede” şi a curgerii „picăturii de nemurare”.

Limitele înzestrării sunt sparte, incertitudinea emoţională şi evazivul atitudinii nu au loc. Din tăriile cerului vin afectele sistematizate şi iubirea reflexivă aşezate cu grijă în suflete răscutate în nădejdi. Când se aşază neliniştea în soarta neştiută „mâna care vede” şi „picătura – lacrimă de nemurare” sunt o palmă pe obrazul evazivului.

Pentru clipele, zilele, anii când omul nu-şi poate împodobi tristeţea, când se simte golit, străin, confuz, căutând sensuri, când toate se micşorează în jurul său, există prezenţa devotată în chip absolut a doctorului. Standardul de valori, explicaţiile pentru inexplicabil, modelele ce nu stânenesc au substanţă semantică: **Alexandru Blidaru, Cristina Ianculescu Oanţă**.

Firesc şi profund, cu sufletul în faţa acestor toamne, printr-o reverenţă adâncă, vă mulţumesc domnilor doctori-oameni.

Interviurile revistei „Fereastră“

Lucian Mănăilescu în dialog cu Efim Tarlapan

Banul decide

Lucian Mănăilescu: *Stimate domnule Efim Tarlapan, să începem cu... începutul. Așadar, v-ați născut la 17 mai 1944, în localitatea Măgurele (Bălți - Basarabia). Ce amintiri vă leagă de acele timpuri și locuri?*

Efim Tarlapan: La tot omul, porțiunea de timp dintre momentul nașterii și primii ani de viață este fără amintiri personale. Îmi amintesc alții cum te-ai născut, în ce condiții, cum ai fost botezat, câți martori ai avut la apariția pe lume... Nașterile de azi prin maternități sunt uniforme, monotone, cu doar câțiva martori oculari. Or, eu am fost născut în zi de plin război mondial, în timp ce satul Măgurele, situat pe prima linie a frontului și evacuat din această cauză, făcea primul popas în lunga lui bejenie. Aici intervine prima amintire a consătenilor, ei despre mine, martori, cu câpel și cu purcel, la chinurile facerii... Popasul s-a făcut, zic ei, din cauza nașterii mele, fapt care a provocat primele înjurături la adresa mea din partea „nacealnicilor” responsabili de deplasarea cât mai rapidă a taberei... Despre alte amintiri ale măgurenilor, martori la nașterea și la frageda mea copilărie, sper, o să mă pronunț în paginile unor viitoare „Memorii”.

L.M.: *Cum a început „aventura” dumneavoastră literară? și ce a însemnat pentru absolventul Facultății de Litere a Universității de Stat din R.S.S.M. (1970) și al Cursurilor Superioare de Literatură din Moscova (1987) patima roșirii, în vremuri în care era bine să vorbești... în gând?*

E.T.: A fost un debut curat satiric! Elev fiind prin clasa a 9-a, am vizat în prima mea „poezie” calitățile etice și morale negative ale unui coleg de clasă. Pînta criticilor mele s-a dovedit a fi mai voinică decât mine, din care cauză m-am ales și cu o primă critică pentru scris... cu pumni și cu înjurături. Ulterior, „în vremuri în care era bine să vorbești... în gând”, pîntele mele satirice și-au schimbat tactica. Pumnii și înjurăturile au fost înlocuite cu darea afară din serviciu, cu blocarea totală a surselor mele de existență...

L.M.: *„Emigrând” în România, după „cotitura” din 1989, explicați într-o manieră epigramatică, modul în care ați reușit să vă impuneți, să vă „integrați” în lumea literară românească, devenind unul dintre cei mai populari satirici: „Cum am reușit să ies cu / Epigrame? Păi, nu-s mutul! / Le-am strigat ca Antonescu: „Treceți Prutul!” (Unui curios care vrea să afle „cum am reușit să ies cu epigrame în România”). A fost o „revanșă” față de tăcerile adunate în timpul regimului comunist? Când întreb asta, mă gândesc la epigramele, devenite antologice, în care atenționăm asupra riscurilor pe care ni le asumăm, noi românii, prin acceptarea fatalistă a meandrelor istoriei. Iată un singur exemplu: „Atefan strigă la supuși: / - Nu-nchinăți para la ruși! / și s-aude-un glas din spate: / - Da... la găgăuzi se poate?” (Atefan Vodă în Parlamentul Republicii Moldova).*

E.T.: Miniatura cu „Treceți Prutul” a fost compusă prin 1989 și, dimpreună cu alte minisatire și satire mai întinse, m-a învrednicit de premiul și medalia Doctor Umoris Causa la Festivalul Internațional de Satiră și Umor „Constantin Tănase” din Vaslui. Îmi amintesc de acel moment nu într-o mă lăuda. Motivul e altul. După festivitate, televiziunea ne-a solicitat (mie și lui Efim Bivol) să improvizăm fulger o telegramă

(urmăre în pag.31)

gramă epigramatică „a premianșilor basarabeni” către compatrioții noștri de la Chișinău. Într-o clipă improvizația a fost gata. Suna astfel: „*Ce mai fac laureații / La Vaslui, mai sus de Huși? / Se unesc un pic cu frații / Și se odihnesc de... ruși!*”. Eram prezentați de camerele de filmare „în direct”. Cei prezenți la acel „spectacol” și chiar operatorii televiziunii au primit cu aplauze „telegrama”... Telespectatorilor însă (veste pe care am aflat-o îndată după emisiune) li s-a prezentat, în loc de imaginile și vocile noastre, o floare... Atunci am înșelea că pentru unii oficiali din România, Basarabia, cu toate problemele ei legate de înstrăinare, este și va rămâne... copilul din flori al patriei-mame...

L.M.: *În efortul de a impune genul epigramatic, ignorat în mare măsură, oți că pledați pentru traducerea epigramei românești în limbile de largă circulație. Nu cumva acest demers e prematur? Sau, altfel spus, există mijloacele necesare pentru transpunerea în practică a unui asemenea proiect?*

E.T.: O traducere excelentă a unui text epigramatic nu se va înscrie niciodată la capitolul „demers prematur”. Și nici „mijloacele necesare” nu se înscriu la acest capitol. Sunt convins că, din rândul epigramiștilor contemporani, s-ar putea recruta unii în rândul traducătorilor buni. Cu regret, însă, problema aceasta nu s-a pus în mod serios de Uniunea Epigramiștilor din România (nu arunc piatra numai în grădina președintelui U.E.R. Sunt atâția care profită de roadele acestei grădini, fără a-i da o mână de ajutor „grădinarului”...)

L.M.: *Cum vedeți, de la Cluj-Napoca, realitatea literaturii de peste Prut. Păstrați legătura cu scriitorii de la Chișinău, atât de nemeritat marginalizați în patria-mamă?*

E.T.: Cu profund regret, Bucureștiul literar (alias România) de azi a moștenit metoda turco-fanariotă de numire și înscăunare a „geniilor”... E bine văzut, încurajat și sprijinit cel care plătește marele tribut exprimat în temeneli... Iar Cluj-Napoca e un București literar mai mic. Dacă numele unui Grigore Vieru, al unui Ion Drușă și - de ce nu? - al unui Paul Goma, basarabean și el, devin tabu în revistele bucureștene automat sunt tabu și în revistele literare clujene... Mi-e scump și drag tot ce s-a scris valoros în literatura dintre Prut și Nistru, începând cu Alecu Russo, unul din primii clasici ai literaturii române, „răsplătit” pentru aceasta de Pară cu închisoarea de la Soveja, și terminând cu Leonida Lari, mare patriotă și poetă, aprigă unionistă, „remunerată” de gura scabroasă a Pării cu cele mai jignitoare calificative... Iar dovada concludentă că și în la acest scris sunt numeroasele mele antologii prin intermediul cărora cititorul român din dreapta Prutului se familiarizează, cât de cât, cu o literatură ignorată de a noastră elită literară dâmbovițeană.

L.M.: *O antologie cronologică a aforismului românesc de pretutindeni (Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2005), în care sunt cuprinși 96 de autori, era comentată astfel de Al. Florin Bene: „...o antologie a înșelepciunii românești. Tocmai această înșelepciune o studiază, o «catalografiază», o selectează Efim Tarlapan, de la Dimitrie Cantemir, la Garabet Ibrăileanu, Tudor Arghezi, la Petre Pușea, reunind mințile cele mai strălucite din «Patria Limbii Române»”. Există o legătură intrinsecă între epigramă și aforism?*

E.T.: Aforismul este tot o epigramă. O epigramă în proză. Aici, am în vedere aforismul ironic, umoristic sau satiric. În îndelungata muncă de antologare a epigramei, am dat și de unele aforisme celebre, îmbrăcate în haina strâmtă a versului rimat. În legătură cu acest fenomen, vreau să menționez un lucru: cu cât aforismul este mai profund, cu atât se simte mai „neliber” în „cătușele” rimei. Pentru el, rima constituie un fel de cămașă de... forță.

L.M.: *Ce este bine și ce este mai puțin bine în lumea epigramei românești actuale? Se vorbește tot mai des despre o „inflație” a cârșilor proaste, despre o oarecare „senectute” biologică a autorilor, de o „lume” închisă și fără suficientă rezonanță printre cititori. Care ar fi soluțiile de a conferi epigramei alt statut, în locul acelei de „strănut literar”?*

E.T.: Cu permisiunea domniei tale, domnule Lucian Mănăilescu, citez să mă autocitez: „*atîpi de ce ni-i viața sumbră? / Fi'ndcă, de la mic la mare, / Cei care lucrează-n soare / Sunt conduși de cei din... umbră!*”. Uniunea Epigramiștilor din România are un președinte, epigramist notoriu, strălucit exeget al epigramei, organizator priceput. Cu toate acestea, avalanșa scrierilor epigramatice, publicate în presă sau editate, sufocă epigrama valoroasă și îi încurajează pe noii veniți în rândul celor care continuă s-o numească „strănut literar”. Care o fi cauza acestei deplorable situații?

Domnul președinte, George Corbu, este în criză de... echipă (zi-i consiliu, comitet, „soviet suprem”!) care să-i ajute să traducă în fapte bunele idei și intenții. O echipă mereu la îndemână, departe de a fi formată din „senectute” biologică! O echipă mereu reînnoită, în așa fel încât în jurul și în interiorul ei, sub ea și deasupra ei să nu apară „sforari”, „fini”, „nepoși”, „cumetri” etc., văduși de talent epigramatic, dar înzestrați cu „har” în aranjamente...

L.M.: *Iată ce spune, într-un interviu realizat de d-l. George Corbu, scriitorul Viorel Cacoveanu:*

(urmăre în pag.32)

„Culmea ironiei: se organizează numeroase concursuri pe teme date. Ele seamănă una cu alta, adică sunt derizorii și închid, ca într-o celulă, imaginația, inspirația celui ce scrie. Cum ar fi în proză, să declarăm anul prozei despre părâni, apoi despre haiduci sau intelectuali?! Paradoxal, se înghesuie mulți la astfel de concursuri și epigramele ies pe bandă...” Cât de exact vi se pare acest „diagnostic” pus concursurilor de epigramă?

E.T.: M-am pronunțat și eu, de multe ori, contra temelor date. Iar în 1977, fiind dirigitorul primului Festival Național de Epigramă din Chișinău, am insistat ca tradiționalul concurs de epigramă să aibă numai temă liberă. Tema liberă dă posibilitate imaginației să „zburde”, să vizeze orice pîntă. Rezultatul acelui concurs chișinăuan: zeci de epigrame valoroase, care, timp de peste un deceniu, se tot includ în diverse antologii „netematice”!

L.M.: Să vorbim despre cele două valoroase antologii, pe care le-ați editat în 2005, la Ed. Stadiform, Zalău (**„Cu poante pre moarte călcând... Epigrame clasice”** și **„Epigrama daco-romană contemporană”**). Ele pun la dispoziția cititorului câteva noutăți de abordare în materie. Glumind puțin, se poate spune că ați aplicat principiul: „Morții cu morții și vii cu... viile!”. Nu despre asta este însă vorba, ci despre un mod serios de abordare a orizontului epigramatic: prezentarea, făcută în ordine cronologică, a dat și criteriul (important) al localizării autorilor și scrierilor lor în „epocă”; este apoi de apreciat minuțiozitatea criteriilor de selecție, care au urmărit nu „celebritatea” numelor ci validitatea operei. Puteau lucrurile să meargă și mai departe, până la o antologie a epigramei... antologice?

E.T.: Cu toate că de la apariția acestor „valoroase” antologii au trecut deja trei ani, ești primul confrate care-și exprimă opinia despre ele tocmai... în câteva fraze! Am subliniat tocmai, pentru că nici revista „Epigrama”, nici alte reviste de gen din România n-au scos un cuvânt despre ele. Cum s-a tăcut și se tăce mîlc despre **„Marea antologie a epigramei românești”**, cu o prefață de academician **Mihai Cîmpoi** (Ed. Prut Internațional, Chișinău, 2005) și nu se suflă nici o vorbă despre **„Antologia de epigramă românească și străină”** (Ed. Stadiform, 2007). Ambele aceste selecții pot fi numite, la modul cel mai serios, „antologii ale epigramei... antologice”. Și dacă nici dumneata, scriitor liric satiric și epigramist, colaborator la presa satirică și literară, încă n-ai aflat de existența lor, ce să mai spunem de simplul „consumator” de epigramă?...

L.M.: Aici trebuie să fac două amendamente - primul: chiar dacă nu a semnalat antologiile, revista „Epigrama” s-a înfruptat din plin din ele și al doilea: de doi ani de zile m-am ferit de „gripă” ca dracul de tîmâie, lăsându-i pe alții să strînute... literar. Ce părere ai despre difuzarea publicațiilor umoristice care odinioară se vindeau „ca pâinea caldă”? Azi „ni-o” lor în presa românească este tot mai restrînsă. Să fie de vină doar greutățile de difuzare sau, pur și simplu, românii și-au pierdut simțul umorului?

E.T.: Cu acest „odinioară” te referi, probabil, la „epocile de aur” ale revistelor „Urzica” (București), „Chipăruș” (Chișinău), „Krokodil” (Moscova) și altele, apărute în perioada socialism-comunismului. Și aici, ca mai în toate domeniile, „capitalismul sălbatic” de după 1989 a distrus, cu mîna ex-nomenclaturii, „democratizări” peste noapte, fără să dureze-fondeze altceva mai bun în locul celor demolate... Revistele mai sus menționate erau subvenționate de stat. Redactorii erau remunerați și colaboratorii „onorați” tot de stat. În fruntea redacțiilor erau numiți profesioniști, iar aceștia, firește, angajau tot profesioniști. „Capitalismul” românesc a înscăunat pretutindeni amatorismul, nepotismul. Peste tot banul decide, banul dictează. Banul „ciordit” peste noapte de „băieții deștepti”, „descurcări”... „De ce publici, dragă frate și confrate, gogomăniile astea, pe care oții, din start, că n-o să le citească nimeni?” I-am întrebat pe mai marele unei reviste de gen. „Pentru că autorii lor îmi sponsorizează publicația...” Deci, banul decide! Să nu te miri dacă într-o bună zi un magnat ca Gigi Becali sau un Dinu Patriciu vor fi declarați, mâine-poimîne, cei mai mari umoriști români contemporani!

L.M.: Trăim într-o țară a clasamentelor cu primii zece: scriitori, fotbaliști, oameni politici sau români pur și simplu. Nefiind adeptul acestor „ierarhizări” am să vă rog să enumerați - în dezordine - scriitorii cei mai apropiați de sufletul lui Efim Tarlapan...

E.T.: Ia, dacă ai de unde (pentru că tirajul s-a vîndut, vorba ta, „ca pâinea caldă”), **„Marea antologie a epigramei românești, de la bijuterii folclorice la performanțe clasice”** sau **„O antologie cronologică a aforismului...”**, deschide-le la sumar. Treci cu privirea peste cele câteva sute de nume de autori de epigramă și aforism, majoritatea clasici ai satirei și umorului național. Aceștia îmi sunt cei mai apropiați de suflet. Pe ei i-am cuprins, cu profunda dragoste de cititor și antologator.

L.M.: Cluburile de epigramă - „Satiricon”-ul clujean fiind printre cele mai puternice, au un rol important în evoluția și propășirea epigramei. Nu vi se pare însă că liantul dintre ele nu prea există și că regionalizarea tinde să „producă” epigramiști de... Cluj, de Iași, de București o.a.m.d.?

(urmare în pag.33)

E.T.: Un „club“ ideal ar trebui să semene cu o unitate de învățământ, alcătuită din profesori, studenți, elevi... Or, la noi, grupurile epigramatice aduc mai mult a liste de partid... E un mare noroc dacă în fruntea clubului se află un as al epigramei. Și rar noroc, deoarece o mare parte din cenacluri, cluburi, academii chiar, sunt în criză de atare noroc... Lucrul acesta se aruncă în ochi pe la festivaluri, la care sunt invitați, de regulă, nu epigramiști de forță, ci, în mod obligatoriu „efii“, chiar dacă producțiile literare ale unora lasă mult de dorit.

L.M.: S-a pus în discuție, în ultimii ani, afilierea UER la Uniunea Scriitorilor din România. Considerați că această tentativă are șanse de reușită?

E.T.: Nici o șansă! Ne-o vedeți presa literară din țară care, de mai multe decenii, ignoră marii creatori de epigramă, ca să nu mai vorbim de restul...

L.M.: Ce proiecte literare aveți în „atelier“ pentru anul acesta și în perspectivă?

E.T.: Încerc să-ți răspund cu o parabolă. Fiind gazetar în regimul comunist, am intenționat să scriu un articol despre un gospodar harnic, dintr-un sat. Omul, aflând intenția mea, mi-a zis: „Să nu scrii! Că despre unul ca mine, din satul vecin, s-a scris, iar după ce a apărut gazeta, hoșii, într-o noapte, i-au furat tot din gospodărie...“ Permite-mi, așadar, să nu-mi... desecretizez proiectele!

Alexandru STRATULAT

DEBUT

Iertare pentru ochi

Spania

Umbra scutierului
trece prin arșița scundă
și oamenii râd și timpul
și învârtite morile de vânt.

Aceasta e Spania!

Vapoarele pleacă și vin,
cum altădată corăbiile
dispăreau dincolo de orizont
încărcate de mirodenii și oapte.

O, tu, mare oacheșă,
cum te foiești dimineața
sub cerul verde
și cum stârnești
depărtarea molipsitoare
în tavernele din porturi.

Aceasta e Spania!
Simplă și tragică
ca lama unui pumnal...
Neliniștită și mândră
precum încâpăpânarea memoriei.

Cochiliile

Un copil își vânează tandreșea
prin prundișuri de cer;
sufletul lui se răsuște
precum capul unei

jucării stricate
și nu ție ce să facă
cu lucrurile de demult...
Se împiedică de umbre și râde
olefuind perle de apă sărată
în cochiliile ochilor...

Zborul pietrei

Gândul pietrei de
a deveni pasăre
durează milioane de ani...
și pe urmă o aripă
de nisip și una de apă
se aază pe umeri nopții
și gândul pietrei zboară...
Nu se ție unde.

Iertare pentru ochi

Iertați-i ochiului meu drept
îndrăzneala de a vedea
oameni zburători și inocența
de a se deda amurgului
și singurătatea lui
triunghiulară, de duminică!

Iertați ochiului meu stâng
felul de-a fi o apă curgătoare
ce trădează fluturi și culori!

Iertați-le, vă rog, ochilor mei
orbirea în culori,

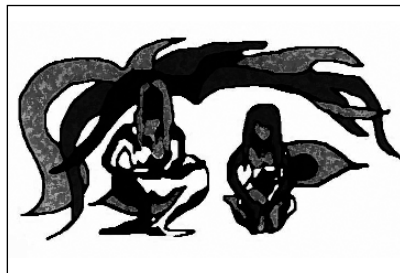
tristeșea oaptelor
și harul de a auzi lumina

Poezia

lei un cuvânt, îi pui aripi
și îl lași să se înalțe
sus, tot mai sus,
până când nu se mai văd
decât norii...
Pe urmă
îi tai brusc aripile
și te uimești de cât de frumos
începe să ningă.

Mica plajă

Doi metri de plajă
atât măsoară uneori fericirea
după aceea e marea
cu pescărușii mâinilor tale
plutind pe albastrele
valurilor din cer.

Nichita DANILOV

Însemnări de lectură de Victor STEROM

- Nichita Danilov - Ecoul urmelor atenuate

„Între parabolă și notație, între confesiune și oracularitate, între descripție și profecție, Nichita Danilov se mișcă nonșalant, unind angoasa cu grația, cotidianitatea cu himericul și ironia cu o certă ispită de magician. El practică, într-un fel de armonie a exasperărilor, discursuri ce ar trebui să se excludă unul pe altul ori măcar să se denunțe ca incompatibile”. (Al Cistelecă - pe coperta a patra a volumului de poezie **Centura de castitate**, București, 2007)

Prezența poetului ieșean Nichita Danilov (născut la 4 aprilie 1952 în satul Climăuți, comuna Mușenița, județul Suceava) în peisajul liric românesc nu ține într-un tot de generația sa. Doar unele accente cât de cât ludice, întâlnite mai ales în volumele de început: **Fântâni carteziane** - 1980, sau **Câmp negru** - 1982, ar putea sugera apropierea. Criticul literar Eugen Simion îl considera mai aproape de Philippide și de romantici, adept al marilor teme, spunând că el întoarce poezia tânără în miturile Poeziei și implicit la temele ei eterne. Îl regăsim, în fine, într-o viziune romantic-expresionistă... Iirisul acesta este uor auster, metaforic, obsedat de apocalipsuri și de proliferarea sau reverberația semnelor profetice.

Aadar, poezia marca Nichita Danilov dezvăluie o personalitate secundarizată pentru simbolistica și parabola cunoașterii creștine.

Radu G. Beposu îl considera unul dintre puținii noștri poeți cu vibrație metaforică adevărată, aflat mereu în disputa dintre trăire și cunoaștere. Fantezia e la el o formă a viziunii, iar ineditul imagisticii, un mod de a traduce criza interiorității. Aș putea completa portretul liric al lui Danilov spunând că el îl continuă în timp și îl completează fericit - ca viziune - pe Daniel Turcea, alt poet de esențe mistice. Însă, Nichita Danilov păstrează elementele expresioniste ale golului existențial și ale viziunii crepusculare, încercând să găsească punctul de spri-

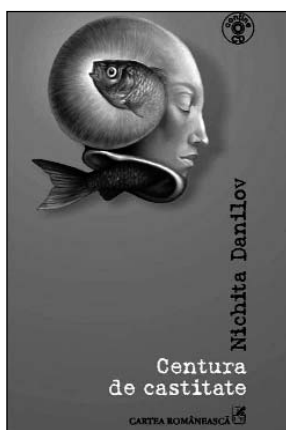
jin al unui echilibru necesar deopotrivă pentru poezie și pentru autor.

Centura de castitate pare a fi - dacă nu chiar este - ecoul unor urme atenuate într-o imagine spiritualizată, în spatele căreia înfloresc asceza, parabola ori paradigma mântuitoare, calmul evanescenței. „De la fereastra părului tău / mă aplec peste / cea mai înaltă margine / a tuturor lumilor... / Groapă adâncă / adânc din sufletul cel mai adânc / din care urcă / îngeri cu capul de lemn / pe treptele strălucind de lumină... / și cortina de purpură a înserării / se lasă peste orașul / în care un Dumnezeu orb / leagă trecătorii la ochi / cu urme de cenușă...” (**De la fereastră** - p. 22)

Două impresii se accentuează pe măsura pătrunderii în universul liric danilovian: aceea că te afli în fața unei opere complexe și aceea că, oricât ai releva despre ea, ceva rămâne intraductibil și nepus. Singura posibilitate ar fi aceea a fixării unui unghi din care să privești opera; un asemenea unghi ar fi cel al spiritului întemeietor care-i guvernează creația. Acest spirit inefabil ar putea pleca de la o recomandare a sintagmei așezată sub formă de titlu nu atât în plan tematic, cât în planul expresiei artistice. „În timp ce nisipul / se scurge timpul / din clepsidră ține un discurs: / el e călăul, judecătorul și victima / precum și mulțimea nerăbdătoare / să audă din gura / condamnatului / ultimul cuvânt. Condamnatul e însă mut / și în locul lui călăul / sărută crucea asfințitului / care se rostogolește / pe străzi închizându-și / și deschizându-și brahiile / asemenea unui pește / aruncat de flux sau reflux pe uscat. / Da, suntem aici, fără scăpare...” (**Crucea asfințitului** - p. 75).

Cuvântul capătă valențe, virtute și valoare semantică. Logosul pare a fi investit cu puteri demiurgice în poezia lui Danilov. Traversarea cuvintelor sublimite ideatic prin materie către sursa sau

(Urmare în pag.35)

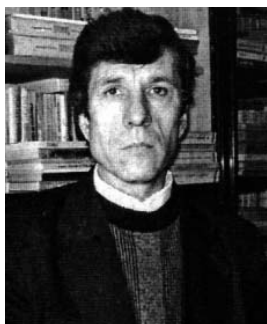

zona inițială se poate numi chiar poezie. Astfel spus, cuvântul rămâne axul existențial, acesta înnobilându-se constructiv pentru a fi spus, apoi, unui proces de sacralizare. Vorba lui Nichita Stănescu: „*Dacă materia are timp, cuvântul are eternitate*”. Să-l parafrăzăm: materia este si-multană cu secunda iar cuvântul este simultan cu totul.

Adaug în încheierea notei mele de lectură, faptul că Nichita Danilov posedă - structural - cultul Ți deliciile cuvântului rar, perfect ales, credibil, încorporat textual într-o slujire a ideii poetice.

„*Bătrâna măicușă Fevronia / care în tinereșile ei / liniștite nu îndrăznise / nici măcar în timpul somnului / să se atingă de un trup / fie el de bărbat / de copil, de bătrân sau femeie, / ci visa doar / arhangheli, arhangheli / heruvimi Ți serafimi ce plutesc în înaltul cerului, / trecând de cea de-a treia treaptă a tinereșii / în fiecare an când / se sfârșea Postul Mare, în ultima zi a Săptămânii Patimilor / Ți pilea cu migală unghiile / zugrăvind pe fiecare din ele câte un chip de apostol / astfel încât împreunând / mâinile una de cealaltă / în timpul rugăciunii / încerca să reconstituie Cina cea de Taină: / atunci lângă fiecare al cincilea deget / îi creștea la fiecare mână / un al Țaselea, / iar uneori, în timpul slujbei de înviere / la dreapta, / sau la stânga, apărea Ți un al Țaptelea / strălucitor, viu, / îndreptat spre cel de al nouălea / dar nu Ți ultimul, cer...*” (Fevronia - p. 32)

Marin IFRIM

Însemnări de lectură

Cei trei magi

Adrian Botez publică, la Editura „Rafet” un masiv volum (400 de pagini) intitulat: **Cei trei magi ai prozei românești** (Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu, Mircea Eliade) - Ți **Epoca Mihaelică**. Pe copertă poate fi citită precizarea: „*pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor lui Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu Ți Mircea Eliade*”.

DeȚi selectivă, bibliografia cărșii este impresionantă, încadrându-se perfect uriașei cantități de energie degajată de autor în acest demers cărturresc de nivel academic. O lucrare apărută sub forma unui Premiu de Excelenșă dat de editura mai sus-menșionată, sprijinită financiar de Direcșia de Cultură Vrancea. O autentică investișie în cultura română profundă.

Încercând să prezentăm acest op, am face deserviciu cărșii Ți autorului, spașii tipografic nepermășându-ne să evidenșiem aici nici măcar sumedenia de unșiuri din care cercetătorul Adrian Botez privește operele celor trei mari clasici ai literaturii noastre. Ne limităm la acest modest semnal editorial, asigurându-i pe cititori că este vorba despre o aparișie monumentală, produs al unui intelectual inconfundabil în peisajul literar românesc de după 1989.

Cartea zădărniceii

AȚa Ți intitulează **Liviu Ioan Stoiciu** volumul de peste 450 de pagini, rod al unor „*convorbiri de sfârșit cu Al.DeȚliu & «inspirășii» de început*”. Jurnal, „convorbiri relaxate”, proză scurtă, poezii etc. O carte cuprinzătoare reflectând toate fașetele cunoscutului scriitor Ți publicist, apărută la Editura „Pallas” Focșani. În final, câteva fotografii de familie sau ale autorului, în diferite perioade de timp.

Am putea zice că e vorba despre o carte totală sau de o parte copleșitoare de material pentru o viitoare monografie a unuia din liderii literaturii române din ultimele decenii.

Un pic histrionic, autorul nu se dezmințe, cartea nu e deloc una a zădărniceii. Dimpotrivă. Meritul regretatului publicist **Al.DeȚliu**, fost director al revistei Pro Saeculum este acela că ideia cărșii îi aparșine, ca Ți tenacitatea de a o pune în practică. Iar Liviu Ioan Stoiciu ne încântă încă o dată prin exhaustivismul său proverbial, nu lasă să-i scape nimic din „miezul energetic” al începuturilor sale literare.

Grupări literar-artistice

Clubul Artelor „SOLTERIS” Mangalia

Grafica acestor pagini este realizată de membri clubului: **Gabriel Balasz, Karl Robert Perko, Aglaia Lungu** și **Marcela Dabu**

S-au împlinit opt ani de la înființarea Clubului Artelor "Solteris", la țărm de mare, la Mangalia. Cei care vor să ne cunoască o pot face doar cu sufletul și mintea. Noi, creatorii de cultură și artă de la "Solteris" trăim în acord cu eternitatea, căci am înțeles că viața este cel mai prețios dar divin. Am învățat împreună renașterea prin noi înșine în artă. Am cunoscut gustul dureros al disperării, al lipsei de înțelegere al profesorului la el acasă dar și șansa extraordinară de a fi prețuiți, în marea lume a culturii.

Totul este să fii lumină. Poezii, prozatorii, pictorii, muzicienii, actorii, toți suntem făclii strălucind și arătând, fiecare în felul său, o cale spre cunoaștere și evoluție.

Președintele Clubului Artelor „Solteris”
Elena Dabu

Ana ARDELEANU

Lacrimă biografică

Sub sigilii și reguli
Sămânța iubirii e
condamnată la tăcere
Ca un magnat gândul meu
o cumpără
În mănoasa viață
măcinând-o

Am vârsta când femeile
Nu-și mai declară nopțile
Când zilele se codifică
Ating colacul salvării
și mușc dintr-o lacrimă biografică
Invocându-l tandru pe Dumnezeu
Cel ce și-a luat frumusețea înapoi

Vorbesc despre mine
Ca și când literele trupului ar fi arse
și-n mine n-ar mai scrie nimic
Doar celulele prea nervoase s-ar boieri
Ochii ard, flăcările fac exerciții de noapte
Iar poemul acesta nu-l scriu ci-l strig

Una mă apără

Dintre atâtea păsări
Una mi-alungă somnul -
Cea cu penele unse cu mir

Dintre atâtea toamne
Una urcă pe corabia cu mirodenii
Ducându-mi portretul pe umeri
Printre umbrele femeilor-soare

Dintre atâtea legi
Una mă apără ca o fiică
De trufia timpului

(Urmare în pag.37)

Pr. Ioan Aurel BOLDA

**Ioan Dură - preot, teolog, istoric, redactor,
editor, publicist și profesor
(Fragment)**

Ioan Dură s-a născut la Râmnicu Vâlcea - Fedeleoioi, la 9 august 1945, împreună cu fratele său geamăn - Nicolae - din părinții Maria și Vasile Dură. A absolvit ca premiant Seminarul Teologic din Craiova (1960 - 1965), apoi Institutul Teologic Universitar București (1965 - 1969), urmând cursurile de doctorat (secția istorică) în perioada 1969 - 1972, la același institut.

Este *Doctor în Teologie al Universității din Atena, Facultatea de Teologie* (1977, cu calificativul excepțional, profesor coordonator al doctoratului fiind Vlassios Fidas.

1985 - *Doctor în științe teologice și religioase al Universității Catolice Pontificale din Louvain - Belgia*, fiind primul teolog ortodox român, căruia i s-a acordat doctoratul în cele opeste cinci secole de existență a acesteia.

Solicitat de televiziunea națională belgiană francofonă a comentat, în direct, desfășurarea ceremoniei religioase de la București, cu ocazia vizitei Papei Ioan Paul al II-lea, din ziua de 7 mai 1999. Și la 14 mai 1999, conducerea televiziunii belgiene îi adresa astfel de mulțumiri: „*Cunoașterea subiectului de către dumneavoastră a permis desigur publicului să aprecieze frumusețea și importanța acestei ceremonii în prezența Papei.*”

Din 1981, de când este preot în Olanda - și din 1993 în Belgia - și până în prezent, a oficiat, regulat, slujba de Te Deum de Ziua Națională a României.

A săvârșit Slujba Parastasului pentru ostașii români eroi din cimitirele Olandei și Franței.

Ion Dură e autorul a cinci cărți, peste o sută de studii și articole și a zeci de npte, comentarii, reportaje, recenzii, omilii și traduceri, publicate în România și în Occident, în limbile: română, greacă, franceză și engleză.

Mihaela BURLACU

**Rugați-vă pentru
îngerii ascunși
(Fragment)**

Simpea că făcuse o mare greșală venind la acea emisiune, însă nu se gândi nici o secundă că se pot întâmpla și astfel de lucruri. Și tocmai ei! Era îngrozită de ce urma să apară a doua zi, pe prima pagină a ziarelor, referitor la acest scandal, la ce va spune Iulian, socrii ei, colegii de serviciu.

Mergea pe jos fără pîntă, rugându-se să se întâmple un miracol salvator. Instinctiv pașii o duseseră spre scobitura de mal în care bucăpica ei de plajă era scăldată de mare. Se descălță de pantofi și păși curajoasă în valuri. Nu simpea decât o mare și imensă durere în fiecare celulă a corpului.

Apa aceea rece, care deja o cuprindea până la genunchi, parcă o calma... Tocmai vroia să pășească mai departe când a auzit soneria telefonului mobil, lăsat în poșetă pe mal. A ezitat, o clipă, privind razelor de soare reflectate în oglinda valurilor. „O să mai stau puțin, să admir minunăția asta...că doar n-o fi foc!” - își aminti Casiana vorba preferată a domnului Nicolae. Nu realiza de cât timp stătea acolo, în apă, când se auzi strigată de undeva, de pe plajă: „Casiana! Casiana!” Se întoarse, ca un robot, în direcția aceea. Era Cristi. Îl privea mirată, ca pe cineva care intra într-un templu, fără voia celui ce oficiază acolo.

- Tu? Ce cauți tu aici? Îl întrebă uimită.

- Casiana, totul o să fie bine... o să vezi. Nu ești singură. Acum vino pe mal, că o să te îmbolnăvești.

- De ce să vin? Mi-e tare bine aici!

- Ești destul de puternică să treci și peste asta... Numai lașii renunță să lupte cu viața. Tu nu ești laș... Gândește-te ce i-ai făcut consilierului de la minister... Gândește-te la copilul tău... La Tom și Jerry!...

- Ai înnebunit de-a binelea? Cum să mă gâdesc la Tom și Jerry? zise Casiana întorcându-se spre el și zâmbind.

(Urmare în pag.38)

- Păi asta e esența vieții. Întotdeauna va exista un motan încercând să înhațe un °oricel care fuge °i nu se lasă prins.

- De data asta nu te mai las să te la°i prinsă.

- °i ce dacă nu vrei tu; pleacă °i lasă-mă în pace! E locul meu aici, eu l-am găsit °i încă nu ți l-am dat mo°tenire. Nu încă...

Casiana îi întoarse spatele °i pă°i hotărâtă spre larg. În câteva secunde se trezi ridicată pe sus de brațele lui Cristi. O aduse pe mal °i se opri pentru câteva clipe pe nisip, înainte de a urca cele câteva trepte ce duceau spre alee. O conduse apoi spre ma°ină °i o a°eză pe scaunul din față:

- Unde te duc?

- Acasă...

Emilia Dabu

Libertatea zborului dintâi

E dincolo de orice zbor

- iubirea -

Mireasă fără zestre ori palat

Pe fruntea ei stelar

nemărginirea

S-a a°ternut colindă-n

colindat

De vei veni de dincolo de moarte

De vei veni de dincolo de zei

Prime°te în plecările-ți păcate

Robire fără lanțuri, anii mei.

E dincolo de floare o-nflorire

O teamă, o absență ne-ncetat

Toamna despică-n două o iubire

Prin care amândoi ne-am înălțat.

Revin la cerul ce m-a pribegit

Spre cele patru puncte călătoare

În timp ce m-ai iubit °i te-am iubit

Viața sculpta din noi abecedare.

Pa°ii primilor zori

Zăpezile cădeau u°or în zori

Cădeau încet pe trecerea

fragilă

Zăpezi amare, aspre, reci

Strângând în albul lor

negre poteci

Îmbrăpi°ând înfrigurate căi

Zăpezile căzând din ochii tăi

Înalte, viforoase-ngândurate

Acoperind înaltul supărate

Smulgeau de dor din

rădăcini târzii

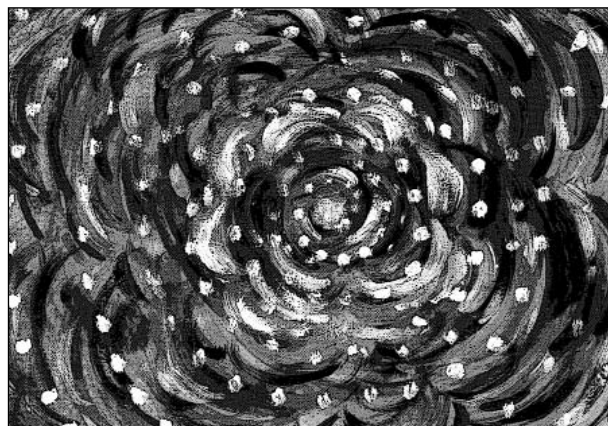

Speranțele c-ai fi putut să vii

Când s-au pornit cuvintele să cadă

Pe trupul meu de tânără zăpadă...

Marcela DABU

Bătrânul o conduse până în fața porții, o poartă imensă, albastră sculptată în andezit, pe care strălucea un soare încrustat în aur, cu o inimă în mijloc iradiind în miile de culori ale nestematelor. Totul părea ireal °i totu°i lumea în care pă°ea era atât de reală. Privea fascinată poarta °i însemnele de pe ea °i auzea ca în vis cuvintele bătrânului paznic al timpului:

- Aceasta-i alegerea pe care ai făcut-o, Armoni, te afli în fața porții stelare, care se va închide după ce vei pă°i în labirint. Să nu-ți fie teamă, să ai încredere în tine, în ființa °i spiritul tău! Tot ce va fi dincolo de poartă depinde de tine, de cine e°ti °i de cum e°ti cu adevărat...

Ai încredere în tine, Armoni, întoarce-te la tine, caută ie°irea din labirint °i vino în lumină. Eu te a°tept în inima ta, acolo voi fi mereu, voi fi cu tine în toate încercările prin care vei trece °i o să te ajut, dar alegerea îți va aparține, mereu, numai ție. Ea face parte din, din cunoa°terea °i evoluția ta.

Tu vei decide cine e°ti °i ce cauți. Caută lumina din ființa °i spiritul tău, Armoni, °i dăruie°te-o tuturor. Ea este izvorul nesecat °i infinit al vieții.

Armoni privi adânc în ochii bătrânului său prieten °i învăpător °i din lumina lor calmă înțelese că a sosit timpul să treacă dincolo de poartă, să intre în labirint °i să pornească pe calea cunoa°terii de sine °i a adevărului, pe care pupini au reu°it s-o străbată până la capăt. Armoni înțelese că tot ceea ce a învățat până acum va trebui să-°i reamintească. Toată cunoa°terea °i înțelepciunea învăpătorului o vor însuși până la capăt, până la ie°irea din labirint, atunci când va deveni ceea ce a ales să fie: un spirit de lumină. Întinse mâna °i împinse u°or poarta albastră, pă°ind dincolo, cu teamă °i uimire.

Carmen MINCULESCU

Despre vorbirea tăcerii

Tăcerea, ca dorință de întoarcere spre sine, este un mod superior de a înțelege lumea și tainele acestui univers. O incursiune în realitatea tăcerii, ca spațiu ce se opune vorbirii concrete, poate constitui o adevărată aventură a spiritului.

În **Învăpăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Theodosie**, tăcerea este principiul de la care se pleacă pentru a putea ajunge, printr-o purificare de ordin interior, la iubire, la vorbirea cu îngerii și, în final, la apropierea de Dumnezeu. Așadar, tăcerea capătă în viziunea voievodului muntean o funcție înălțătoare: „... mai întâi de toate este tăcerea, iar tăcerea face oprire, oprirea face umilință și plângere, iar plângerea face frică, și frica face smerenie, smerenia face socoteală de cele ce vor să fie, iar acea socoteală face dragoste și dragostea face sufletele să vorbească cu îngerii. Atuncea va pricepe omul că nu este departe de Dumnezeu.”

Tăcerea este una din căile de a atinge desăvârșirea și, ca regulă monastică, nu înseamnă „a nu vorbi”. Atunci când tace pentru a se ruga omul de fapt vorbește cu Dumnezeu. Poate de aceea ființa umană nu are nevoie să se roage cu voce tare pentru că vorbirea îl împiedică de fapt să se exprime, îi încetinește gândurile și distruge acea legătură tainică pe care o are cu divinitatea.

Deși Dumnezeu este **Cuvântul** sau **Logosul**, oamenii nu-l aud vorbind efectiv. Tăcerea Creatorului este adesea un motiv al răzvrătirii noastre, pentru că noi, oamenii, nu putem crede decât în ceea ce e perceptibil prin simțuri. De aceea îi cerem adesea Marelui Anonim să ne răspundă, iar El vorbește oamenilor, însă vorbirea sa nu este una concretă. **Kierkegaard** gândea că adevărata comunicare cu

Dumnezeu nu este atunci când acesta aude rugăciunea omului, ci atunci când omul aude voia Lui.

Dar ce este tăcerea?

Despre filozofia ei se vorbește într-unul din dialogurile lui **Platon (Euthydemus)**, mai exact despre existența unei vorbiri a tăcerii și a unei tăceri a vorbirii. Tăcerea, prin ea însăși, exprimă ceva tot așa cum dincolo de vorbire există acel ce pentru care nu se poate găsi expresie. Tăcerea vorbirii este neînțelesul, nepătrunsul, nedefinitul, inefabilul. Și cum orice vorbire este și un cod care constrânge, limitează, o posibilitate prin care omul se poate dezamărgini este tăcerea.

Pentru **Lucia Blaga**, tăcerea reprezintă modul absolut al vorbirii, revelație și mod de a stăpâni misterele lumii. Limba deplină a omului este unică, este aceea pe care toți oamenii o vorbesc și o înțeleg (la fel ca muzica), este limba tăcerii: „*Limba nu e vorba ce o faci. / Singura limbă, limba ta deplină, / Stăpână peste taine și lumină, / E-aceea-n care ții să taci*” (**Catren**).

Tăcerea este o bucurie interioară și permanentă, un refugiu mereu sigur atunci când e impusă de propria voință a individului. Tăcerea deschide calea unei meditații, ordonând lucrurile nerostite.

Tăcerea înlocuiește limitarea spațiului cu nelimitarea spiritului uman. **Așa că să taci** devine mai important decât a ști să taci. Uneori, a răspunde unei provocări, unei ostilități, oferă individului certitudinea superiorității sale. E greu să vorbești, însă e și mai greu să taci. Omul tace adesea în decursul vieții sale - fie că acest lucru i se impune, fie că tăcerea vine din interiorul ființei sale.

(Urmare în pag.40)

Tăcerea este starea obligatorie a omului singur, iar omul care nu se plictisește tăcând, este omul care descoperă mereu în profunzimea gândurilor miracolul existenței, bucuria cunoașterii și a autocunoașterii. Această capacitate a omului de a nu se plictisi niciodată în compania sinelui denotă perseverența ființei în explorarea propriului univers. Frumusețea tăcerii vine din nesfârșirea care există în fiecare dintre noi, căci omul nu se poate cunoaște pe sine niciodată la modul total, ființa umană fiind o sursă inepuizabilă de cercetare și găsire, de întrebări și răspunsuri.

Tăcerea, ca neputință fiziologică de a vorbi, ne ajută să-i înțelegem mai bine pe ceilalți și să privim spectacolul lumii în general, ne face să realizăm importanța cuvântului și ne trezește dorința de a vorbi cu chibzuială. Astfel, numai după o lungă tăcere omul realizează că vorbirea este un lucru minunat al existenței sale. Ce va spune el atunci?

Dacă tăcerea dă curs gândirii și dacă a gândi înseamnă - conform filozofiei carteziene - a exista, înțelegem că omul se încredințează și prin tăcere că există.

Tăcerea celor din jur poate copleși. Suferința, atunci când nu se manifestă, când rămâne în tăcere, poate înspăimânta mai mult decât atunci când este exprimată.

Tăcerea acoperă totul, acoperă evenimente din istorie sau din viața noastră, mai importante sau mai puțin importante. Ceea ce este trecut sub tăcere rămâne o enigmă și orice existență își are enigmele sale.

Tăcerea înseamnă respect atunci când omul realizează insignifianta sa în raport cu un lucru mare. Și omul tace de multe ori... tace în fața operei de artă, tace în fața naturii, tace în fața divinității. De exemplu „pierderea cuvintelor” în fața unui tablou celebru reprezintă cea dintâi și cea mai firească reacție de exprimare a admirației pe care omul o are în fața operei de artă nemuritoare prin valoarea ei.

Tăcerea poate fi tot atât de mult o trădare a propriei conștiințe ca și cuvântul. Din dorința de a nu-și dezvălui prin tăcere temerile, sentimentele sau speranțele, omul are momente în viață când preferă să vorbească, chiar dacă în realitate nu are nimic de spus.

O tăcere cu adevărat magică o au cârpile. Sentimentul pe care îl trăim atunci când facem o carte să vorbească este unic. Cârpile intră în viața noastră discret și numai noi hotărâm când au ele dreptul să vorbească.

Gabriel Liiceanu în finalul **Declarației de iubire**, asociază „rugămintea nerostită” a cârpilei de a fi deschise, de „a începe să fie” cu sfiala tinerilor

din romanul tolstoian **Război și pace** ce așteptau să fie invitate la dans. Și alegerea unei cărți din bibliotecă este ca și invitația făcută Natașei de prințul Andrei, iar citirea ei este un dans - căci o carte există numai atâta timp cât cineva dansează cu ea, urmând ca apoi, când e așezată la loc pe raft, să se întoarcă la existența virtuală, la tăcere.

A citi înseamnă a transforma o carte dintr-un obiect într-un fapt care vorbește și tăcerea de mai înainte se transformă în cuvânt datorită voinței cititorului. Totuși, nu toți oamenii cunosc plăcerea de a întrerupe liniștea cârpilei.

Tăcerea poate fi analizată în sens pozitiv numai atunci când dincolo de ea există ceva, pentru că sunt și oameni al căror univers din spatele tăcerii este aproape inexistent sau obscur chiar și pentru ei înșiși.

Nu mulți sunt cei care profită de avantajele tăcerii, pentru că și ea, ca orice experiență, se învâșcă. Tăcerea este de aur dacă e folosită când trebuie și ca tăcerea sunt și oamenii.

ARCADE LIRICE

Cornel DIACONU

Azur

Cu azurul plăsmuit în vis
Pașii tăi sunt pășăii de cer,
Când absenței tale, sub cais
Melcii-i pun cochilii la rever.

Prea departe ești și prea demult
Dar și-acum pe buze-ți simt fiorii...
Toate trec! Și-al zilelor tumult,
Și tăcerea nopților și norii.

Ploaia

Trece pe drum, desculță, ploaia de vară.
- Bună ziua, îi zic.
- Bună ziua, îmi răspunde
Trecând grăbită
Pe ulița copilăriei.

Cu capul în nori

- Dudule!... Mă!...
- Ce-i?
- Mă, vezi tu cerul?
De ce l-o fi făcut, mă, Dumnezeu
Așa, ca o strechină?
- Da prost mai ești, mă, Culae!
Ca să se scurgă ploaia, de-aia!...
Și ca să nu stăm, toată ziua, cu capul în nori...

Elia DAVID

De-a pururi, efemerul...

1. *Omniprezență*

Oriunde-ntorc privirea, ești Tu, Cel Ce privești!

2. *Început*

Putea să fie Versul, și totuși fu... Cuvântul

3. *Copaci*

Renasc din amintirea întâii primăveri

4. *Primăvara*

Doar gerul îi mai ține în frâu grăbiții muguri

5. *Naștere*

Din noapte-a fost creată, acum un vis, o Zi

6. *Decor de iarnă*

Steluțe căzătoare... Pe flori de gheață, fluturi

7. *Nămeți*

Tristețea creatoare a fulgului vremelnic

8. *Iezer*

Adâncă-i frumusețe i-ascunsă...de-o oglindă

9. *Troiene*

Pe ține-nzăpezite, spre nicăieri, alt tren

10. *Ecou*

Cât de adânc tăcerea îți scaldă-n sunet glasul !

11. *Stea*

Căzând sub greutatea prea tristului renume

12. *Iarna*

Trezind, cu flori de nea, din sterpul vis, copacii

13. *Primul pîpîț*

C-un ciripit apare pe lume dimineața

14. *Terra*

O noapte - flori de Cosmos au invadat pământul

15. *Nocturnă*

Luminile din sat se pierd în constelații

16. *Primăvară*

Grădina îți cârpește iar rochia-nflorată

17. *Creștie*

Broboane de sudoare chiar și pe-un fir de iarbă

18. *Prisaca*

În zumzetul grădinii, o râvnă pe bondari

19. *Vrăbiușa*

La geamul meu - de unde o și că m-am mutat?

20. *Macul*

Din vena lui, culoare îți trage asfințitul

21. *Bruma*

Albind ultimul fir din părul lung al ierbii

22. *Must*

Tot sângele din struguri azi gălgăie-n pahare

23. *Nocturnă*

Pe pat de ape, luna se-ntinde iarăși - goală

24. *Perspectivă*

Trecutul ? Nu-i decât o lungă așteptare

25. *Senzație*

Se gădilă și drumul când trece buburuza

26. *Gândăcelul*

Ajuns în vârful ierbii, s-a pus pe tremurat

27. *Orizont*

Cu-n pieptene-azuriu, prin părul ierbii, vântul

28. *Acatist*

Pe lemnul unei cruci și-a scris copacul ruga

29. *Lalea*

Se ține strâns de viață c-o singură petală

31. *Spaimă*

Cu lanuri grele-n spate, cum fug, de trenuri, macii

32. *Drum*

M-opresc - să se-odihnească un pic și-această umbră

33. *Părm*

Tăceri, tăceri, tăceri și nimeni să le-asculte

34. *Habitat*

Obișnuite-n ceruri, se-ncurcă-n alge, stele

(Urmare în pag.42)

35. *Stele*

Senin - marea  i cerul stau iar  i ochi în ochi

36. *Gre eli*

De nu le-ar  terge valul, azi mi-a  călca pe urme

37. *Nostalgie*

Un dor ce dă culoare oricărui asfin it

38. *Corăbii*

Un vis secret au toate, în larg - să se scufunde

39. *Gura sobei*

Pove ti; bu tenii-n sobă mint încă de trosnesc

40. *Copac*

Durerea lui, ad nc , e-acolo,-n rădăcini

41. *Cimitir*

 nal i munți de-ntuneric din noi scoate groparul

42. *Fiori*

Cum răscolesc pământul m run ii pa i ai ploii

43. *Călătorie*

Din floare-n floare, fluturi fugind de efemer

44. *Naufragiu*

Apus de soare - umbra, surprinsă-n larg, se-neac 

45. *Nad *

Pescari cu barca plină, mom i de asfin it

46. *V n toare*

S lbaticile ra e... migr nd spre libertate

47. *Frunze*

Nelini tite aripi în preajma unui zbor

48. *M r*

Ispita nu cu fructul începe, ci c-o floare

49. *Dor*

Un plic spre o adresă tot mai necunoscută

50. *Istorie*

Singurătatea lumii e plină de-amintiri

51. *Poezie*

 n lipsa ei, c t e de  tears  frumuse ea !

54. *V ntul*

Plătit scump, în petale, să scutute cire ii

52. * nviere*

Sf r itul lumii sigur va fi-ntr-o primăvară

53. *Gr din rit*

Cum să repari un gard, c-o m n ...de zorele

54. *Exerci iu*

Natura color nd, în cartea-i, anotimpuri

55. *Zi liber *

La umbra unui tei, o bancă se-odihne te

56. *Flori de tei*

Sticlu a cu parfum le-o varsă,-n treacăt, v ntul

57. *Marea*

Oric t de calmă, valul tot fuge de acasă

58. *Clipă*

Oglinda ve niciei...  ntreag -i  i-ntr-un ciob

59. *Toamnă*

O fi sf r itul lumii? Copacii sar în aer

60. *Frunze*

Discrete invita ii la moarte-ating pământul

64. *Greierul*

Măcar el se va stinge c nt nd pe săturate

61. *Am gire*

 n lampa ve niciei, un duh părelnic, Timpul

62. *Ascez *

Cu lacrima căinței   i stinge setea sf ntul

63. * mp rt  ire*

Zugravul de biserici... la Cina Cea de Taină

64. *Via  *

Nimic etern în graba aceasta...de A FI

65. *Clipe*

 irag e, de m t nii, pentru-un călugăr, timpul

66. *Cuv nt*

 ncredin  nd tăcerii ad ncu-i   peles

67. *Stropi*

Ai ploii, limpezi muguri, chiar  i pe crengi uscate

68. *Vinov  ie*

Zadarnic neteze ti sub tălpi iarba zburlită !

69. *Stele*

Ivite de niciunde din marea de-ntuneric !

70. *S m n a*

Des v r it de moarte, poemul unei vie i

71. *Copac*

E trist, sub farduri frunza iubită-mb tr ne te

72. *F nt n *

Sec nd de doru-acelui prim suflet însetat

73. *Fotografia*

 i astăzi, ochii mamei, privind-o, strălucesc

74. *Pregătiri*

La rochia miresei, lucrează, cu spor, molii

75. *Candela*

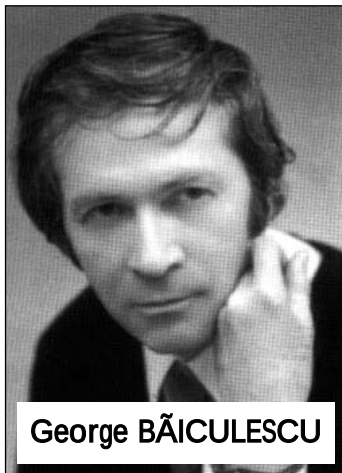
Icoană-nsufle it  de focul rugăciunii

80. *Lum nare*

Fierbin i lacrimi de ceară  ngheap -n al ei cearcă

Prozatori buzoieni

George BĂICULESCU

Visul

(Fragment din nuvela „Tatăl și fiul“)

Publicistul și prozatorul George Băiculescu (născut în 1933) a împlinit, iată, 75 de ani. Cuvintele sunt prea sărace pentru a trece, așa cum se cuvine, evenimentul pe răbojul vremii și, credem noi, care îi suntem datori cu sufletul scriitorului nehoian, nimic nu-l poate omagia mai adevărat decât propriile sale cuvinte.
L.M.

Bărbatul tre-sări, trezit pe neașteptate ca dintr-un somn adânc și neliniștitor. Așipise, în adevăr? Visase? Sau, ce se întâmplase? Că se întâmplase ceva.

Se făcea că era soare și era lumină, multă lumină, și el trecea cu Ea printr-un câmp întins de iarbă grasă și afânată, încărcat de maci sălbatici, mulți maci sălbatici, de culoare roșie-roșie, ca niște inimi deschise. Erau tineri, toată lumea era a lor, și se țineau de mână. Câmpul ăsta, ce părea că nu se mai sfârșește, se afla la marginea unei păduri de mesteceni și strălucea amețitor în soarele de argint al dimineții. Mângâiași de o pală de vânt, bătrânii mesteceni fremătau într-un foșnet tremurat, un fel de veselie ușoară și plăcută, aidoma unui susur de izvoare care curg din mai multe pârpi ca jos, la poalele muntelui, să se adune într-un pârâu pornind într-o nouă curgere, mai frumoasă, mai atrăgătoare. Mergeau ținându-se de mână, călcând și strivind nepăsători, fără milă, iarba și macii sălbatici, roșii-roșii, ca niște inimi deschise; striviți, în urma lor, macii scânceau într-un plânset amar și tănguitor, ca venit dintr-un străfund de munte, sau dintr-un trunchi de arbore bolnav, iar apoi, ca și când nu se întâmplase nimic, să se ridica și - minune! - să se transforme printr-o metamorfoză secretă în garoafe, multe garoafe - câmp întreg cu garoafe, și toate roșii-roșii, cu trupuri zvelte, tremurătoare, desfăcându-și vesele florile - mari inimi deschise - pătând în roșu aprins verdele crud al ierbii.

Depart, în spatele lor, sub cerul albastru, rămăsese marea, marea cea mare și cea îndepărtată. Dar nu se uitaseră la mare, nu-i văzuseră apele albastre-albastre, cu pietre de safir scânteind pe întinsul lor, îi simțiseră doar prezența, unduirea bolnavă de albastru, mângâindu-le spatele, primenind aerul într-o răcoare plăcută, încărcată de arome și miresme de alge și pește sărat, și de mesteacăn crud, zemos, proaspăt spintecat cu cuțitul - ciudate arome, ciudate miresme! Era liniște, liniște și pace de început de poveste - începea parcă povestea lor de dragoste;

începuse de fapt, lumina venea din acel început de poveste, acum pierdut. Povestea se sfârșise sau, măcar, așa părea; că se sfârșise! Sau că, în fapt, trebuia odată și odată sfârșită - începutul ei rămăsese în urmă, mult în urma lor și a timpului, plutind ca un fum ușor, irizat în apele unduitoare ale mării - amintire vagă și îndepărtată.

În marginea pădurii se deschideau drumurile, se răsfirau ca degetele unei mâini - care încotro; spre ce lume? Spre ce viață? Aveau să-și aleagă drumul lor, pe care nu-l știau încă, nu știau încotro - s-apuce, pe care dintre ele s-o pornească, spre ce destin să-și îndrepte pașii. Toate drumurile erau inundate de lumini, miriade de lumini - albastrii, roșii, galbene... Încotro, băiete? Încotro, Tina? Hei, voi doi, încotro? - și ea se opri nehotărâtă, cu chipul palid și ochii deschiși larg, nedumeriți, neștiind spre care drum să-și îndrepte pașii; se opri și se întoarse spre el ridicându-și gâtul subțire, alb, delicat, de câprioară; se sărutaseră apăsător, avid, fierbinte - sărutul era fierbinte, de foc parcă, și simții buzele arse de fierbințeala sărutului, o simți și pe ea în brațe, tremurătoare - trestie înaltă, mlădie, fremătând tânără, neastâmpărată, dornică de iubire.

O trambă uriașă de nori grei - dihanie furioasă și nesătulă, rânjindu-și colpii mari și ascuțiți - se repezi dinspre pădurea de mesteceni într-un vârtej amețitor. Zarea se întunecă; dincolo de ei, marea cea mare se involbură, furioasă și rea. Bătrânii mesteceni fură smulși din rădăcini, aruncați unii peste alții, luați apoi de vârtejul amețitor. Câmpul de iarbă afânată, cu garoafe roșii-roșii - mari inimi deschise - se răsturnă, ca zvârlit în aer de o puternică explozie subterană.

Furtuna o smulse pe Tina: îi văzu, pentru o clipă, în străfulgerarea unei lumini de foc ochii fierți, reci, acuzatori - de ce? De ce, Andrei, mă lași? - ca, în clipa următoare, să piară, înghițită de vârtejul amețitor. Încercă un gest de salvare; picioarele îi erau ținute locului; greutatea de plumb i-atârnavă de ele, imobilizându-le. Îi auzi doar strigătul, grav și disperat, înghițit apoi și el de vârtej...

Dumitru Dănăilă

DESTINE LA INDIGO (fragmente)

Romanului „Destine la indigo”, scris de unul dintre veteranii presei buzoiene, Dumitru Dănăilă, ochează prin construcția sa impecabilă, printr-o psihologie aparte, de prozator de clasă, care te cucerește pagină cu pagină, te face „complice”, te implică în viața cuvintelor, a cărpii ca entitate.

Prin acest roman, autorul intră în categoria celor mai buni prozatori buzoieni. E cartea vieții sale! Tenta autobiografică e de bun simț, nu are nimic strident. Secretul cărților bune îl ȳtiu numai cititorii adevărați. Sună ca o reclamă, însă acesta e adevărul. Scriitorii buni te consideră partenerul lor. Te respectă prin ceea ce ȳți oferă. Dumitru Dănăilă ȳți onorează cititorul, nu umblă cu trucuri caracteristice grafomanilor, celor avizi de glorie literară. Scrisul său transmite ceva din cultura ȳi robusteșea unui intelectual de elită.

Marin Ifrim

S-au adunat multe pe capul meu, în ultima vreme. A plecat, pentru totdeauna, coana mare, a plecat ȳi Bătrȳnu pe drumul fȳrȳ ȳntoarcere, ȳna suferȳ cumplit pe patul de spital. Nu mȳ plȳng. Mai pot duce ȳn spate, dacȳ o vrea Domnul sȳ-mi mai punȳ, numai ȳna sȳ se facȳ bine, nu de tot, nu sunt absurd, ȳtiu cȳ de tot nu se poate, mȳcar sȳ rȳmȳnȳ pe picioare ȳi sȳ nu suferȳ atȳt. Poate o fi mai bine dupȳ operaȳie... Acum face raze, urmeazȳ cobaltoterapia, apoi... cuȳitul. Apoi... Doar n-oi avea soarta lui Bȳtrȳnu, sȳ rȳmȳn singur, cum a rȳmas el fȳrȳ ȳoana, plecatȳ la ceruri la numai patruzeci de ani! Doar n-oi fi eu, cum mai gȳndeam odatȳ, a doua copie a originalului, sȳ mi se ȳntȳmple mie ce i s-a ȳntȳmplat lui Bȳtrȳnu, care a urmat, aproape fȳrȳ abatere, cursul vieȳii tatȳlui sȳu! ȳncȳlcitȳ ȳnchipuirea asta! Dacȳ e dificil chiar ȳi sȳ o aȳtern pe hȳrtie, cum sȳ cred cȳ e posibil sȳ se ȳntȳmple aȳa ȳn realitate? Sper cȳ n-am luat-o razna... E a doua oarȳ cȳnd mȳ urmȳreȳte, nebun, gȳndul ȳsta. Mai bine mȳ gȳndesc la ȳna. Mȳine mȳ duc la ea, la spital. Am timp sȳ fac niȳte chiftele. Au fost la mare cȳutare data trecutȳ, m-au lȳudat femeile din salon. Era ȳi ȳna bucuroasȳ, n-o mai vȳzusem aȳa de cȳnd a aflat ce catastrofȳ se abȳtuse asupra ei.

Se bucurȳ ȳi acum, cȳnd vede strugurii perlȳ, de la Pietroasele. Mi i-a adus Mȳchȳpȳ, special, pentru ea, pe piaȳȳ nici nu au apȳrut.

S-a mai obiȳnuit, ȳntrucȳtva, cu situaȳia de pedepsitȳ a sorȳii. Vorbim. E un pas ȳnainte faȳ de ȳnchistarea ei de pȳnȳ acum. Vorbim despre orice, nu ȳi despre ce va fi cu ea, ce va fi cu noi.

– Ieri ȳmi venise ȳn gȳnd sȳ fac pȳpuȳi, zice, pe hol, unde ieȳisem la aer. Dacȳ n-am avut cȳnd eram micȳ... Nu-i nevoie decȳt de ceva imaginaȳie ȳi de mult suflet. De suflet n-aȳ duce lipsȳ.

– Nici cu imaginaȳia nu stai rȳu. Te ȳi vȳd la prima expoziȳie a creaȳiilor tale. Cum vii acasȳ, demarȳm „ȳȳiunea pȳpuȳa”. Mai e doar puȳin pȳnȳ atunci.

– Puȳin... Sȳ vedem ce e cu operaȳia, atunci se alege. ȳi chiar de-ar fi sȳ mȳ ȳntorc, dureazȳ secole, fiecare zi aici e un an. Un an-luminȳ, dacȳ mȳ gȳndesc la distanȳa care mȳ separȳ de lume. Bine cȳ vii tu, vin rudele, colegele. Colegele vin pe rȳnd, nu le e greu, au permis pe cefere. Au zis cȳ vor sȳ vinȳ ȳi ȳefii, ei au liberȳ circulaȳie. Sȳ nu-i prind, spune-le cȳ nu vreau sȳ mȳ vadȳ aȳa, sȳ rȳmȳnȳ cu imaginea pe care o au.

– De-asta nu vrei sȳ vinȳ nici copiii...

– Mi se sfȳȳie inima de dorul lor, pupȳ-i din parte mea. De ce sȳ vadȳ ei ce e aici? A, mi-am adus aminte: vezi cȳ am reclamaȳii de pe la prietenii noȳtri. Mi s-au plȳns, mai ales cucoanele, cȳ nu te-au mai vȳzut, ȳn ultima vreme. De ce sȳ te ȳnchizi ȳn casȳ, nu-i de ajuns cȳ sunt eu ȳnchisȳ? ȳi sȳ-mi mai aduci cȳrȳi. De dragoste. Doar aȳa sȳ mai ȳtiu ȳi eu...

Niciodatȳ nu discutȳm serios. Nu s-a ȳntrebat ce va urma dacȳ..., ce va fi cu mine, ce vor face copiii. Nici eu nu aduc vorba despre aȳa ceva. Poate sperȳ, precum coana mare, cȳ totul va fi bine.

Se mulȳumeȳte cu puȳin ȳna. Dupȳ ea, n-ar trebui sȳ facem nicio cheltuialȳ. Chiar ȳi aȳa, rezervele noastre s-au epuizat, am ȳnceput sȳ ȳntindem de banii din salarii, sȳ ajungȳ pe o lunȳ. Nu ȳtiu cum sȳ-i spun cȳ am hotȳrȳt, cu Nicu, sȳ vindem „gara”, casa ascunsȳ de viȳini, am lua ceva bani pe ea, e bine plasatȳ. I-am spus, pȳnȳ la urmȳ, de posibilitatea asta, deȳ gȳndeam cȳ orice cuvȳnt poate cȳdea ca trȳsnelul. Oricum ar fi, modestȳ sau palat, casa omului e

(Urmare ȳn pag. 45)

loc sfânt. Despărțirea de ea e un sacrilegiu. ^atiu ce dureros a fost pentru Bătrânu...

– ^ai leagănul meu? a făcut Ina. Va să zică, rămân ^oi fără copilărie... ^ai fără tinerețe. Nu-i nimic. O vindem, vindem „gara“, dacă ajută la ceva.

A ajutat. Parcă eram un pic mai puternici. Cu siguranță, eram mai goi sufletește. Eu, mai puțin. De Ina, ce să mai zic? S-o îmbenez, cumva, i-am luat un inel din aur.

– „Gară“ o să-l cheme, a decis într-o clipă. Bine că tot mi-a rămas ceva din casa acoperită de vișini.

A fost greu pentru Ina în perioada când a făcut raze, dar la cobaltoterapie a fost cumplit. A^oa spuneau femeile din salon, dând amănunte despre suferințele din încăperea unde a stat, izolată, două zile, fără să se miște, ca în sicriu. Ea n-a spus nimic despre ce a îndurat, nu s-a plâns. Acum a^oteaptă operația. A^otept ^oi eu să aud spunându-mi, înainte de călătoria în necunoscut, din care nimeni nu e sigur că se întoarce, măcar un gând, să ^otiu dacă se teme, se îndoiește, speră. Înșeleg, a rămas fără busolă, nu ^otie încotro se îndreaptă, nu ^otie ce va fi. Dar de ce nu spune nimic? Orice, numai să spună ce e în sufletul ei înainte de crunta încercare. A zis, totuși. I s-a părut că eram îmbrăcat ceva mai sport ^oi a zis:

– Tu îți înțelegi ^oi eu...

Ce să-i răspund? Avea pică, probabil, pe toată lumea sănătoasă, pe toți cei care trăiesc după voia lor, iubesc după voia lor, se bucură de frumos ^oi de bun, de viață, nu se află pe multe de cupit, ca ea. Ei nu i-a rămas decât salonul de spital, în care e, cum ziceau colegele de suferință, cea mai frumoasă. ^ai cea mai tânără. ^ai cea mai căinată. Bine, cel puțin, că poate să privească strada. Vede o fărâmă din inima Bucureștilor. Siluete mișcându-se haotic, mășini grăbite. Face mari ochii verzi-albastrii. Degeaba. Colțul ei de lume nu se mărește. Măine, cine ^otie? poate nu mai e nici un mâine. Poate nu mai e nimic...

A trecut de operație, s-a întors din călătoria în necunoscut. Trei ore le-au trebuit doctorilor să-^oi facă meseria. Ei spun că ^oi-au făcut-o bine, că totul este în regulă, deși boala evoluase neașteptat de repede. Bine că a scăpat din încercarea asta grea, ca de plumb, din parolă la loterie a vieții, la care a ^oi câștigat dar a ^oi pierdut. Nu ^otiu dacă trebuie să mă bucur. Cum să nu, dacă e în viață? ^ai cât de mare să fie bucuria, dacă nu mai e femeie? Trăiește, asta contează. Da, dar are abia trei zeci ^oi oase de ani...

A trecut în fugă timpul, s-au strecurat hoșește pe lângă noi, nici nu ne-am dat seama, fiindcă nu mai aveam bucurii memorabile, să dorim oprirea lui în loc. Viața părea să fie, totuși, cea dinainte. Ina ieșise la pensie de invaliditate, avea, cu ajutorul

meu, grijă de copii ^oi de gospodărie. De flori (făcuse o adevărată seră pe balcon) se ocupa singură, numai lor cred că le spunea ce are pe suflet. S-a gândit, până la urmă, că e mai bine să se ocupe de flori decât de păpuși, erau vii. Eu îmi vedeam de serviciu. Ne reluasem legăturile cu prietenii, mai ieșeam în lume, uneori. Trăiam. Bifam zilele. Cât erau de incolore... Ar fi avut ^oi culoare ^oi viață, atât cât se putea, dacă n-a^o fi ^otiut că trebuia să vină, odată ^oi odată, ziua de care se temea matadorul: „Azi ai învins. Dar data viitoare?“ ^atiam că va veni cândva. Mă întrebam: când? Cum se întreba Bătrânu înainte de a cădea printre blocuri. În cazul lui era doar o previziune, care putea sau nu să se adevărească. În cazul Inei era o certitudine. Sfârșitul urma să bată, implacabil, la ușă. Era doar o chestiune de timp. ^ai Ina ^otia asta. Ea nu era coana mare, să treacă nonalantă pe lângă obstacolele vieții.

Cu tot tratamentul postoperatoriu, boala ^oi-a făcut veacul, a săpat mai adânc în trupul firav, împușinat. Era iar cazul de internare. Oricât de mult ura Ina spitalul, nu se putea altfel. Din nou, la „Colpea“. Reușeam încă să o duc la fereastră. Privea lumea ^oi nu spunea nimic. Apoi n-a mai putut să vadă nici colțul acela de lume. Se uita, dusă, doar în tavan. Într-o sâmbătă, seara, m-a rugat să rămân peste noapte cu ea, să dorm lângă ea.

– Stai cu mine în noaptea asta, a zis încet, aproape plângând, îmi e teamă să dorm singură.

– Bine, dar sunt femei în salon...

– Înșeleg ele, înșeleg tot, nu trebuie să te jenezi.

Credeam că atunci, strângându-mă în brațele ei fără vlagă, îmi va spune ce am de făcut după...

– Am adormit, îmi pare rău, au fost cuvintele ei, dimineață, când parcă se înviorase.

Au fost ultimele cuvinte. De atunci, n-a mai putut să scoată un sunet, să deschidă ochii, să înghiță o picătură de apă. Medicii mi-au spus că nu mai e nimic de făcut, nu-mi rămâne decât să o iau acasă, nu e cazul să aștept sfârșitul, vine în câteva ore. Altminteri, ar fi mai greu să o scot din spital.

Cum am intrat pe artera principală a Buzăului, a deschis ochii. „Minune, mi-am spus, minune, acum, când am intrat în oraș, când suntem aproape de casă. Probabil, a auzit conversația din mașină, ^otie unde suntem. Oare s-ar putea să...“ I-am strigat, în oaptă, apoi mai tare, numele. Nimic. Poate mi s-a părut. Acasă, iar a deschis ochii. Văzusem toți că i-a deschis, nu era o părere. Treceam, pe rând, prin fața ei, să ne vadă, în caz că în trupul slăbit, de necunoscut, mai pălpăia o fărâmă de viață. ^ai pălpăia. Altfel, de ce tresărea, abia perceptibil, dar sigur tresărea, când suna telefonul? După câțiva timp, a venit ^oi

(Urmare în pag. 46)

absentul motivat, Iulian, abia plecat la armată, undeva, nu departe de Buzău. S-a așezat în genunchi, lângă patul ei, i-a sărutat mâna, apoi obrații. După ce s-a îndepărtat plângând, i-am auzit, nu doar eu, eram atâția în cameră, rostit stins, abia perceptibil, numele: „Iuli...an...”

Am sunat, bineînțeles, la spital, cu un firicel de speranță în gând. Nu mi-a fost încurajată firava iluzie. Din punctul de vedere al medicilor, totul se terminase. Ina a avut alt punct de vedere. Nu pot să-mi imaginez de unde a găsit, atunci, după depășirea liniei dintre viață și neînvie, atâta putere încât a întors capul spre perete. A rămas așa o săptămână. Respira încă. Probabil, dacă mai gândea, nu voia să o vedem așa, schimbată de focul prin care trecuse, ci cum era în fotografia înrămată din fața ei: stea, aprinsă pentru a lumina sufletul, susur de izvor pentru încântarea lui. S-a stins încet și a iscat alte valuri de suferință, ca și cum cele de până atunci nu erau de ajuns.

Mi-am păstrat cumpătul până au venit Nucu, Tomiș, Atefania, ceilalți din neamul Alioanei. Apoi n-am mai știut nimic, până când a început să cânte fanfara ceferiștilor.

Mergeam în urma sicriului. Deși septembrie, era o căldură toropitoare. Din senin, au apărut nori gri. A căzut o ploaie scurtă, supărată, la fel ca atunci când o înmormântam pe coana mare. I-a părut rău înei că pleacă, ziceau femeile, așa cum ziceau când groapa nu voia să o înghită pe aceea care îi fusese mamă. Cum să nu-i pară rău, dacă a avut aceeași soartă? Doar că a plecat mult mai devreme, nu împlinise treizeci și opt de ani. Iubirea nu a putut opri cursul potrivnic al vieții. Nimeni nu știe de ce era nevoie de Ina în ceruri, când era atâta nevoie de ea pe pământ.

Doamne, cum e și viața asta... Ce uluitoare coincidențe! Simt că și eu voi avea destinul lui Bătrănu, care nu s-a abătut neam de la destinul tatălui său. Aști, barem, la ce să mă aștept. Aș, se pare, nu va fi așa de rău, ar urma să ajung octogenar.

Până atunci, eu ce fac? Asta ar fi vrut să-mi spună Ina în vreme ce în trupul ei mai exista o farmă de viață: ce mă fac eu fără ea? „Te descurci tu, ții să faci de toate, dar ești cam răsfățat. Nu-ți face însă iluzii, nu te las eu pe mâna admiratoarelor”, zicea în glumă. Mă descurc... Totul s-a sfârșit și totul a început odată cu plecarea înei. Eu sunt numai o părere, nu am nicio vlagă. Nu dorm, nu mănânc, sunt o umbră care trebuie să se ducă la serviciu, să vină acasă și să aibă grijă de gospodărie, de copii, ca și Bătrănu, când o pierduse pe Ioana. Aș totuși, umbra va redeveni om. În caz că analogia cu soarta lui Bătrănu va sta în picioare și nu va fi răsturnată, imprevizibil, de viață.

Aurel GANEA

Cineva îmi udă nisipul din clepsidră

Mie îmi udă cineva nisipul din clepsidră sunt sigur că o face după ce adorm.

Dimineața găsesc pe gresia din bucătărie urme de apă mi-e teamă că timpul meu curge înapoi când la mine e marți în oraș este vineri.

Am primit ieri o carte: **Arta timpului trecut** am reținut doar atât: „*și ieri va fi o zi*”.

Groparul meu îmi spune că și pământul cimitirului e ud uneori, de parcă l-ar plânge cineva...

Trecuse de miezul nopții m-am trezit și am deschis puțin ochii Luna îmi picta pereții cu umbre neînțelese.

și atunci l-am văzut - era un înger umbla atent să nu răstoarne cu aripile vreo vază se oprea lângă clepsidră și tot turna.

Își demonta apoi aripile le ducea în cadă să le spele - erau murdare de lume.

În fiecare noapte lângă înger apare un diavol joacă barbut pe sufletul meu.

Când se plictisesc de atâția „*ase-ase*” îngerul adoarme îi simt lângă mine făptura de aer.

Diavolul întinde mâna și ia din bibliotecă **Maestrul și Margareta** trebuie că Scarașchi i-a trimis pe draci la reciclare.

Cifrele din calendar au devenit niște semne ciudate într-o dimineață am surprins limbile ceasului rotindu-se amețitor înapoi.

Acum m-am obișnuit nisipul din clepsidră se usuca spre seară celulele mi se zvârcolesc neliniștite.

Primesc în vis din ce în ce mai des scrisori de la Dumnezeu pe care nu apuc să le citesc se topesc în apa dimineții.

Azi am găsit un fulg în **Maestrul...** alb argintiu ca un fluture de cer am vrut să-l pun la microscop.

și atunci a venit groparul meu să se vaite că piatra cenușie a cimitirului devenise marmură

Proză scurtă

de

Valentin COJOCARU

Marx

Plouase toată noaptea de vineri. De treabă pe afară mai era dar te înămoalea și mai mare paguba, așă că, muncă la ordin, la interior. La ordin pentru că soacra tot soacră rămâne oricât de blândă ar fi. La pus să aranjeze niște cutii undeva într-o magazie. Plictiseală, dar mai ales praf.

De sub o cutie a răsărit în lumina ce nu mai trecuse pe acolo de ani buni un titlu de articol de ziar. „**Comunismul visul de aur al omenirii**”.

Ohoo! Credeam că am scăpat de el, și-a spus Nelu. Comunismul, visul de aur al omenirii?! Uite că acum am ce face (pe lângă ...). Visul cuiva despre comunism înainte de 1917, cu visul altcuiva despre comunism prin anii '70-'80 or fi avut ceva comun? Unul fiind idealist al mișcării socialiste, celălalt trăitor al socialismului. Iar eu nu știu unde să pun secera asta. Un cui era bun. A rezolvat secera... cu ciocanul și un cui. Hai că s-a potrivit, a zâmbit Nelu.

Cu ani buni în urmă când citea din Marx sau Engels, și-a adus aminte, trăia cu impresia că citind, de fapt, se uita pe stradă și se uimea de exactitatea celor prevăzute de cei doi filozofi. Cum, domnule, or fi zbârcit-o ei cu finalul. Nelu, iar a zâmbit încântat de forma pe care a luat-o gândul lui despre cele întâmplate în lume în preajma și în anul 1989.

Dar chiar să fie finalul? Bărboșii spuneau (ia uite domnule ce îmi aduc eu acu' aminte?!) că germenii comunismului vor apare mai întâi în țările cele mai dezvoltate economic. Și când colo a pleznit la ruși. Și, culmea, pentru a o drege, ideologii noii orânduiri spuneau că aici au greșit clasicii.

Și dacă totuși nu au greșit!

Prin geam a pătruns o rază de soare care l-a făcut să sperie că dacă se va zvânta un pic o să fie trimis la o muncă mai plăcută.

Semnul puterii

În comuna Bărușu, în fapt un sat nu prea mare de câmpie, se întorc militarii de pe front. Nu toți dintre cei ce au plecat de acasă pentru că unii au murit și au fost înmormântați în pământuri străine, iar alții au mai rămas că mai aveau de treabă prin pădurile și minele de dincolo de Urali.

Tot pe atunci a început instalarea puterii

populare.

Mai pe scurt a fost cam așa. Plecați voi că venim noi. Nu vă faceți probleme că vreo 20 de ani vă asigurăm noi „cazarea și programul”.

Ca primar a fost instalat Surdu Vasile, un bărbat de 35 de ani, înalt, bine legat, temut în sat pentru mâna lui grea. De felul lui era pașnic dar când era vorba că se greșea cu o brazdă la arat nu era bine să-i stai pe aproape. Și deși tot omul avea acolo o bucată de pământ era considerat unul dintre săracii satului.

Cine și cui l-a propus ca primar nu e treaba noastră acum, important este că a ajuns pe funcție și că de la județ cineva l-a instruit în fugă cu ce avea de făcut pentru început și că i-a dat o ștampilă.

– O vezi? Acesta este semnul puterii tale. Nu o dai la nimeni, o pui numai pe actele emise în primărie și să nu o pierzi.

Pentru că toată lumea trebuia să știe cine are puterea acum a dat o gaură în mânerul ștampilei de unde a legat niște zale de briceag pe care apoi și le-a atârnat de curea, la brâu. Era mândru când trecea prin sat și simțea cum îl bate pe burtă „semnul puterii” a cărui legănare atrăgea privirile celor din jur. Câte un pic, câte un pic s-a învățat și pe ce documente să o aplice.

Până într-o zi când secretarul primăriei a observat că în locul unde a fost aplicată ștampa nu se mai distingea nimic. S-a dus la primar și s-au uitat la ștampilă. Atunci au băgat de seamă că nu mai avea cauciucul imprimat cu însemnele primăriei. Cine știe pe unde căzuse ameșit de atâta legănat?

– Ce te faci acum tovarășe primar?

Vasile s-a speriat la început. Se uita pe geamul biroului în praful de pe drum căutând parcă acolo petecul de cauciuc. Se gândea. Începuse să-i placă funcția și cum să o piardă așa de ușor. Nu a avut nicio problemă când umblase noaptea prin sat după unul și după altul ca să-i urce în dubă și să se sperie acum?

– Măi Ghișă, în definitiv, când au venit ăia de la județ mie asta mi-au dat, arătând piesa din lemn, nu cauciucul.

A rotit de manivela telefonului și a cerut cu judeșeana la tovarășul Mardare căruia i-a spus scurt. Tovarășe Mardare să-mi trimiteți o ștampilă nouă că asta s-a tocit!

Hăis?

Era un decembrie alb pe la colțuri. La colțul gardurilor, a grajdurilor, la colțurile caselor și acareturilor mai rămăsese câte un pic din zăpada căzută într-una din nopți. Nu a fost cald, zăpada a fost puși-

(Urmare în pag. 48)

nă. Vasile era supărat din cauza asta.

– O să se strice grâul, pe acolo pe unde o mai fi cultivat!

– A^oa-i. De la revoluție se cultivă din ce în ce mai puțin! I-a pinut isonul Nicu^oor socrului său la care venise să mai facă una, alta prin curte.

– Se înserează. Du-te cu boii la nentu Badea! Pe ulișă, Nicu^oor, zorind cei doi boi mari, frumoși i-a sărit în minte expresia „Marea Revoluție din Octombrie”. La noi a fost în decembrie. De ce nu i-am zice și noi „Marea...” . Da o fi fost revoluție? Cum vine luna decembrie cum o dăm iar la întors, la sucit, la învârtit și mare lucru tot nu aflăm.

– Oooo! Ce aveți de nu mai mergeți?

Boii s-au oprit când au ajuns în Țosea. Ce au mai omule? s-a întrebat Nicu^oor. Aia-i. Așteaptă comanda. La stânga, sau la dreapta. A^oa i-a învățat tata-socru. El nu-i lovea cu biciul decât foarte rar. Rezolvă problema Nicu^oorule acum. Care-i „cea” și care-i „hăis”? Toată viața a auzit de cuvintele astea două dar nu și-a pus problema să le și înțeleagă semnificația exactă. Stai în frig acum. Nu-și luase nici bășcă cu el că i-a spus socrul său că boii merg singuri. Îi era frică să dea o comandă greșită. Cum îi mai întorcea din drum pe urmă?

Norocul lui că a trecut cineva pe Țosea.

– Bre nene, cu toată rușinea, ce comandă le dau boilor ca să o ia la dreapta?

Omul a rămas desființat, blocat. A^oa din vedere Ția cine este că l-a mai văzut prin sat și Țiindu-l de om așezat și-a revenit repede și a zis scurt „cea” și și-a văzut de drum. Nici nu s-a mai uitat înapoi să vadă ce se mai întâmplă decât la capul podului. Dar, Nicu^oor plecase. Și-a zis că trebuie să țină minte întâmplarea asta.

Pe drum, Nicu^oor, mergând în coada boilor, trăia cu impresia că trecătorii, rari e adevărat, se uitau după el compătimentându-i nepriceperea. Totul pornea de la faptul că în copilărie nu a avut acasă

decât capre, iar cai nu erau decât la C.A.P. În satul lui natal nu era nici un bou, iar vacile le numărai pe degete. !Cea, boală! și „Hăis boală!” nu comandase decât haragului pe care-l călărea în joacă, luând-o, însă, în direcția în care voia el.

La întoarcere a început să ningă. Zăpada îi intra în ochi și în gură și atunci a observat că fulgii vin dinspre apus. I s-a părut curios lucrul acesta, dar și-a zis că dacă tot vin acum atât de multe dinspre apus, de ce nu ar veni și zăpada de acolo? A mai uitat de rușinea cu „cârnitul boilor” gândindu-se la altele, ba chiar a și zămbit când a ajuns în locul cu pricina și, aducându-și aminte de discuția avută cu socrul său despre revoluție, s-a întrebat:

– Domnule! revoluția noastră din decembrie oare unde o fi luat-o, în „hăis” sau în „cea”?

Vis colorat

Bun traseul ăsta de dus și de întors de la serviciu, direct, fără trafic mare, dar la ora după amiezii, vara, e prea expus la soare. Nu sunt copaci prin grădinile oamenilor. Sau dacă sunt și lasă umbra prin curți. Dar Tili nu renunța la traseu. Pe bulevard, deși e umbră, e și zgomot, te mai întâlnești cu vreo cunoștință și ție cum ție foame...

Ar fi vrut să se gândească la schema logică ce dădea bătaie de cap la un program pe calculator, dar nu avea chef. Poate mâine îi vine a^oa dintr-o dată vreo idee și rezolvă problema, cum i s-a mai întâmplat. În plus, dintr-o curte au ajuns la el acordurile unei melodii și versul „Cine te-a mai visat ca mine în culori?”

Extraordinar. De câte ori am ascultat eu melodia asta și nu am realizat până acum că asta e una din cele mai frumoase declarații de dragoste, s-a încălzit Tili. Poate-i de la soare și-a spus el toropit, privind prin ochii mijici la denivelările din asfaltul de pe trotuar.

Planuri

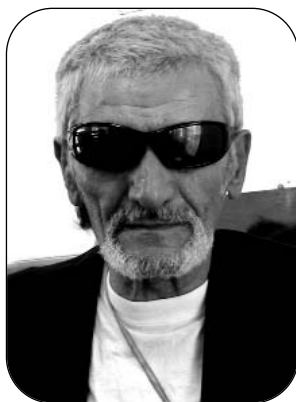
Când visezi cu ochii deschiși poți aduce argumentul că nu ai pierdut timpul degeaba, spunând că îți faci planuri pentru viitor. Și argumentul e valabil toată viața. Andu a deschis un caiet de notițe și a notat ce gândise un pic mai înainte. I s-a părut interesant. S-a grăbit să scrie ca să nu-și uite și acum zâmbea că lângă schișă pentru cotețul puilor și lansase către lume cugetarea.

Ei, na! Alpii au împărțit lumea pe un petec de Țervețel din hârtie și nu s-au mai închisit!

Apoi a renunțat cu totul la momentul filosofic și s-a apucat să modifice schișă mutând porțișă cotețului mai la dreapta ca să poată încăpea și cu^oca pentru câine.

Însemnări despre un conflict mondial

Ion Nicolescu vinde tristeți în manuscris. Stăm la o terasă, sub ploaia zilei de ieri, el cu un pahar de apă minerală în fața, eu cu o sticlă de bere amară. Tăcem ce tăcem, fiecare despre ale lui, până când Ion începe să recite: „noi nu tratăm teme - noi suntem tratați / cu noaptea divină din Munții Carpați / cu cea mai nocturnă mare frumoasă / marea lui

Publius Ovidius zis Naso“... și pe urmă: „mai mori ți tu dacă eu mor / mai strânge marmură sub tine / nu fierbe sânge de actor / în eprubete bizantine / ți-a ta e para ți cuvântul / tot neamul meu e-n cimitir / pe toți i-a cumpărat pământul / la târgul negru din Izmir...“ (De unde să ție oamenii, care trec grăbiți pe lângă noi, că recitatorul deșirat, ca un cavaler al tristei figuri, este poetul Ion Nicolescu?)

Eu mă mir, ca de obicei, de versurile levantine ți îl întreb dacă n-are la el un manuscris de 3 lei, că atât mai găsisem în buzunarul stâng de la piept. Scoate o hârtie galbenă, acoperită cu un scris dezordonat, ți mi-o întinde. Ci-tesc: „**nu mă interesează, am lansare, / cârpile mele vor fi traduse, / voi avea opere, operete, fanfare...**“

Prin versurile tocite de sintaxa oboselii se dau de-a dura rimele desperecheate ale pașilor de pe trotuar.

Vede că nu aplaud în gând ți râde ți ret, recitându-se: „râd, ce-ai vrea să plâng / prea multe drama / bani n-am să-i strâng / ninge cu lame / ninge peste omenire / flori de tei / catalepsii / te inspiră scrie mă / poezi“

Cineva, un „milostiv“ că-ruia i-am tehnoredactat o carte, se prefacă că mă plătește cu un fo-net, oricum, de ajuns pentru încă o bere, o apă minerală ți-un manuscris. Cuvinte prelungi, ca niște ți erpi, unduind aproape indescifrabil: „**De ți nu-s vremuri lirice deloc / voi pune continentul iar pe foc**“... pe urmă vorbele se aud picurând din ochi.

Mi se pare că am fost trădat ți îi cer Poetului, de rest, să recite poezia pe care am învățat-o, adolescent fiind, în somn: „**mă cunoașteți lume / ăla-s care scrie / ăla ce-ndulcește / lemnul de sicrie / ăla ca deșteptul / ți ca arabescul / suflet de câmilă / ion-nicolescu / fac negoț cu moartea / ochii mei sunt hoții / care fură fluturi / din neantul nopții / ăla spânzuratul / teatrul de paiațe / de-un simbol de paie /**

gata să se-agăbe / ăla cu iluzii / trist antropofag / sunt sâțul de oameni / ți mă cam retrag / mi-am trăit mumia / ți cred că-i firesc / cu o crizantemă / să vă mulțumesc / am iubit odată / marea ți marea / m-am ales cu sarea / ți cu de aceea / scriu aceste rânduri / ți vă las cu bine / nu țiu ce-o să faceți / însă fără mine / fără ca deșertul / ți ca arabescul / suflet de câmilă / ionnicolescu“

După ce-ți pune cuvintele la loc, în memorie, mă vede că mă uit la cer, ca ți când aș avea un gând sinucigaș. Ca să mă împace, scoate din mapă o coală de hârtie. Se apucă de scris. Încheie repede ți semnează. „Asta nu te costă nimic; ți-o dăruiesc!“:

La marile spirite

Îmi înțeleg lucrările artistice, îmi este greu să modific, uneori, având o vârstă îngrată, mă scutește de compromisuri, de elanuri primitive, ne adresăm prezentului, ne adresăm generațiilor viitoare, vrem să fim buni, vrem să învingem, fiecare are un conflict mondial, dacă ai încredere în tine te realizezi, poți aprecia valori diferite, te aperi pe tine, pentru că trebuie apărată lumea.

ION NICOLESCU

„29.07.2008

La marile spirite

Îmi înțeleg lucrările artistice, îmi este greu să modific, uneori, având o vârstă îngrată, mă scutește de compromisuri, de elanuri primitive, ne adresăm prezentului, ne adresăm generațiilor viitoare, vrem să fim buni, vrem să învingem, fiecare are un conflict mondial, dacă ai încredere în tine te realizezi, poți aprecia valori diferite, te aperi pe tine, pentru că trebuie apărată lumea.

Ion Nicolescu“

Ni se face târziu cât pentru o antichitate... Cum ai prevestit, Poete, pe vremea gloriei tale cenzurate: „a fost așă să ne lovească / cu mâna sa dumnezească / o clipă-n care ne-am uitat / în dumnezeu adevărat / în bietul trăgător de sfori / care ne-aruncă tuturor / un vis mai mare sau mai mic / din tolba sa cu mult nimic“...

Lucian Mănăilescu

Vitralii lirice

Carmen FOC^aA

Ce-ar fi

Ce-ar fi să se mai facă
 încă odată iarnă
 Cu ninsoro grăbite
 să mă învețe să plâng
 Un flutur cu aripi desfăcute
 să-mi adune lumea
 Pe umăril stâng.

Să-mi tracă pe-alături,
 în devălmă^oie
 Păduri cu miresme ^oi fiare
 Să fiu eu însămi numai ninsoare
 Printre copacii în insomnie.

Prețioasa nefericire

Vorbim ca-n filmele mute
 În care muzica ține loc de cuvinte
 - Poți crede orice, din gesturile
 De prețioasă nefericire,
^ai asta-i oricum prea mult,
 Căci nu-mi îngădui Nebunia
 Câtă vreme ^otiu că nimeni
 nu mă reazimă
 În încercarea de a opri
 partea mea de cer
 Să se prăbu^oească.

George TUTCALĂU

De ce mi-a rămas poezia

Poate mi-a rămas poezia
 de la sufletul meu de copil,
 care a plâns ^oi în casă ^oi afară
^oi nimeni nu i-a găsit leacul.
 Mi-a rămas poezia
 fiindcă pământul acestei câmpii
 are un troscot de aur
 cel puțin câteva dimineți.
 Poezia mi-a rămas
 de la nelini^otea plecării de-acasă
 sau de la fata care a trecut strada.
 De ce mi-a rămas poezia?
 Pentru că mă rotesc
 în jurul copilului ^oi mi^ocare
 mi-e tot mai neuniformă

Constantin BUCUR

Să nu adoarmă ve^onicia

eu scriu să nu adoarmă ve^onicia
 palma mea-i oglindă
 în care melcul ^oi probează casa
 oglindă-i steaua mea în care
 cuvântul ^oi probează poezia
 dat cu var e sângele meu
 în care ^oi probează
 pârâna Dumnezeu

Unica gară

iubirea
 unica gară din care se poate
 călători spre alte epoci
 cu pa^oii pierduți
 țin praful ^oinelor de lut.

Nicolae TEOHARIE

Complicitate

Dacă stai într-un jilp ^oi cite^oti
 despre tehnologia fericirii,
 dacă brusc te opre^oti din citit
^oi prive^oti pe fereastră,
 dacă ții ochii lipiți pe pipățul scos,
 vei vedea patru demoni
 cu copite de pap,
 cârând pe targă trupul
 muribund al unui cap.

A fost găsit vinovat, ars pe rug
 în Piața Gurilor Căscate
 colț cu Televiziunea prin cablu.

Ampretele privirii lui
 au fost găsite pe stelele furate
 de ochii adolescenților.

Nedumeriri

Prin gunoaie, un pantof ro^ou,
 de dans.
 Dansatoarea unde o fi?
 Pe asfalt, o pană de vultur
 strivită de camioane.
 Unde o fi pasărea?
 Sunt fericit să văd cum
^oi ia zborul o gărgăriță.
 Norocul cui l-a ratat?

O inimă frântă pe patul
 unui hotel.

Unde îmi este pistolul?

George SAVU

Poem patriotic

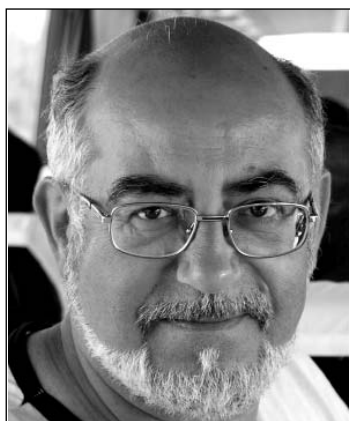
Am vocația poemelor patriotice,
 cum carabinele balcanice
 reculul pe țeavă;
 - dară când veni Lisimah,
 Darius, Traian, Soliman
^oi alpii de la nord:
 întotdeauna eu am fost un erou,
 cu propriu-mi cap la picioare.

-mi-am plătit haraciul la timp,
 dajdia de oaste,
 de umilință;

- astfel căftănit-m-am,
 urcat pe-o columnă,
 într-o țeapă, sau măcar
 pe-un scaun, de unde să-mi scuipe
 importanța ^oi morga.

- câteodată, eram trimis
 pe la colțuri,
 unde stăteam ce stăteam,
^oi apoi cu mâna stângă
 (cea netăiată pentru hoție),
 trăgeam hangerul din teacă
 în bezna răcoroasă,
 ce atenua, oarecum,
 gloria mea de-o clipă.

am văzut deodată,
 intrarea în manualul de istorie,
 în timp ce institutorul
 fariseic ^oi ciubucar,
 sădea în miile de inimi tinere
 vremurile glorioase
 ale nimicniciei...

Dan NOREA

RAIUL

Eram în rai de un timp nedefinit. De fapt, a^oa cum mi-a explicat un filozof, în rai timpul nu se poate măsura, în momentul morții are loc o ieșire din timp. ^ai din spațiu, dar asta e altă poveste.

Începusem să mă cam plictisesc. La început totul era roz. În aer pluteau arome îmbătătoare. Se auzea în surdina o muzică divină de Bach. De fapt, pentru mine era Bach. Raienii cu care am discutat se pare că auzeau fiecare altceva: Beatles, Gerswin, Nightwish...

Mâncarea și băutura erau la discreție. E adevărat, senzațiile de foame și de sete nu existau. Dar nici senzația de sățietate, puteai mânca oricâte feluri și în orice ordine. În afara satisfacției, efectul băuturilor era inexistent, starea de euforie era oricum prezentă în permanență.

Când îmi doream să joc o^ah apărea din nimic o tablă cu piesele aranjate, se apropia un alt raian și începea partida. Câtigam întotdeauna, satisfacția era garantată. Numai că odată am comentat partida cu raianul partener. ^ai el câțigase!

Interesante erau Muzele. Erau mai multe, specializate pe discipline artistice, domenii, subdomenii, curente. Dacă voiai să compui un sonet petrarchian, venea muza potrivită. ^ai nu o^tiu cum, fără să îți dicteze, sonetul îți venea în minte fluent, fără poticneli. Cu un conținut dens și o prozodie perfectă. Când îl terminai constatai că în jurul tău se găsesc câpiva zeci de raieni care îți aclamau măiestria. ^ai pe cer se mai aprindeau câteva stele în onoare ta.

Un Editor mi-a o^optit că o constelație întreagă, Ursa Mare, apăruse în urma unei tragico-medii scrise de Shakespeare.

Din loc în loc erau instalate ecrane uriașe unde vedeai tot ce se întâmplă pe Pământ. Evident, raienii alegeau stadioanele, ringurile de box, cursele de formula 1... Când murea un pilot era întâmpinat în rai cu aclamații.

Raienele preferau dramele sentimentale. Aveau gusturi diferite, dar pe Pământ găseai de toa-

te, de la idile suave între adolescenți până la telenovele sângeroase. Am urmărit-o odată pe o raiană, o suspectam că alege cu predilecție scenele porno. M-am interesat, nu cumva ajunsese în rai din greșală? Nu, se pare că pe Pământ fusese o sfântă, murise fecioară, acum avea dreptul să vadă ce a pierdut.

Nu aveai o libertate totală. Nu era propriu-zis o cenzură, dar din când în când era necesar să ceri aprobare de la un Editor. De exemplu dacă simpeai nevoia să călărești un inorog. În cazuri extrem de rare se apela la Administrator, binecuvântat fie numele Lui.

Ideile despre Pământ mi s-au schimbat pe măsură ce îmi creștea nivelul și aflam noi informații. La sosirea în rai eram convinși că Pământul e centrul Universului, scopul tuturor lucrurilor. A urmat ceea ce pe moment am numit-o revelație. Pământul a fost creat pentru raieni, ca o imensă scenă de teatru.

Mult mai târziu am fost avansat din stadiul de spectator. Abia atunci, când am câpătat dreptul de a interveni în destinele muritorilor, am realizat adevărul. Pământenii erau păpuși, iar raienii de nivel înalt erau păpușari. Tot ce se întâmpla pe Pământ era rezultatul unor scenarii. În funcție de nivel, aveai dreptul să controlezi destinul unui singur individ sau să provoci calamități pe scară largă, cu milioane de morți.

Cum spuneam, începusem să mă cam plictisesc. Aveam nivel maxim, deja scrisesem câteva mii de volume de poezii, provocasem câteva războaie mondiale în care mă luptasem cu un raian concurent. Evident câțigasem amândoi, numărul de morți era egal în ambele tabere.

^ai deodată...

Scena se schimbă instantaneu. Aparent peisajul era același. Dar în aer mirosea a pucioasă. Muzica de Bach dispăruse, în locul ei niște zgomote de rotopercutor îți bubuiau în urechi. Se pare că, nu se o^tie din ce motiv, fusesem transferat în iad. Pe rând constatai că mâncarea și băutura aveau un gust

(Urmare în pag. 52)

infect. Nu te îmbătați, dar aveai în permanență o senzație de cap mare, iar în gură aveai un gust de leșie.

Senzație de durere propriu-zisă nu exista, dar indiferent ce făceai, urmarea era o umilință mai mare decât precedentă. Am jucat câteva partide de șah. Cu niște deschideri pe care nu le mai văzusem, pierdeam în permanență în două mutări.

Am scris un sonet. E adevărat, fără muză, dar eram mulțumit. Au apărut imediat câpiva care au început prin a-mi demonstra că e cel mai prost sonet scris vreodată. Ritmul Țchioapătă, rimele sunt facile, ideile sunt incoerente. Au sfârșit prin a-mi declara că de fapt nu era un sonet, nici măcar o poezie, erau niște lături bune de aruncat la porci. Totul s-a încheiat cu niște hohote disprețuitoare.

Unul din ei a rânjit și a arătat spre cer. O stea micuță, prima mea stea pe care o promisem în rai pentru un poem într-un vers, dispăruse.

Puteai și aici să manipulezi oameni. Dar numai câte un copil. Și în absolut toate ocaziile, apăreau câpiva mai mari care îl snopeau pe al tău. Am aflat că după ce îți crește nivelul poeziei controla mai mulți copii, poezii să organizezi bande. Un singur tip a avut nivelul atât de înalt încât a reușit să organizeze Cruciada copiilor.

După o perioadă nedefinită... de fapt e impropriu spus, iadul e ieșit din timp. Și din spațiu. Dar mă rog, după un timp, s-a schimbat iar peisajul.

Urechile îmi puiiau de atâtea liniște, dispăruse rotopercutorul și reapăruse Bach. Și mai apăruse cineva, un Editor căruia zâmbetul i se lăpea de la o ureche la alta.

– Bine ai re-venit ! mi se adresă.

– Îmi spune cineva ce se întâmplă? A fost o pedeapsă temporară, am greșit cu ceva?

– Nu, dar începusei să te plictisești. Administratorul, binecuvântat fie numele Lui, a prevăzut și acest lucru. Și a inventat perioada de recuperare. Fără termen de comparație, fericirea nu există.

Mi-am dat seama de marea înșelăciune a Administratorului, binecuvântat fie numele Lui, peste câteva momente. De fapt, în rai e impropriu spus momente ... Pe când constatam, plin de satisfacție, că prima mea steluză reapăruse pe cer, îl văd lângă mine pe rivalul meu de pe Pământ, cel care îmi împrăști cu noroi poemele. Îl întreb:

– Ce e cu tine, nu te-am mai văzut pe aici?

– Păi nici n-aveai cum, până acum am fost în iad. Dar, probabil pentru bună purtare, m-au transferat...

„Bună purtare ? S-o crezi tu ! Probabil te obișnuiești prea tare cu umilințele și acum ești în perioada de recuperare inversă” rânjesc eu în minte. Și cu o satisfacție neîntâlnită până atunci nici măcar în rai, îi spun binevoitor:

– Păi hai să îți arăt împrejurimile.

Clubul Umoriștilor „Ion Ionescu-Quintus” - Ploiești

Florina DINESCU

Certificatul de naștere al Clubului Umoriștilor „Ion Ionescu Quintus” din Ploiești a fost semnat la 20 aprilie 1981, apariția fiind declarată de cel care a fost **Georgescu Lunică**, renumit caricaturist.

Pe vremea aceea trăiau împreună evenimentul artistic atât caricaturiști, cât și umoriști condeieri în versuri sau proză. Clubul s-a mândrit cu nume sonore ca **Mircea Ionescu Quintus**, **Vasile Tacu**, **Ion Grigore**, **Leonida Secreșeanu**, **Ghiocel Constantinescu** etc.

Din păcate vremea nu iartă, mulți autori s-au reunit în Țedințe dincolo de Stix, alții (mai puțini) și-au mutat sediile până s-au pierdut, așa că cei rămași se spetesc să facă față interminabilei noastre tranziții prin terapia de răs.

Ca realizări notabile ale clubului aș aminti tipărirea unui volum de epigrame, **Mușchetarii prahoveni** (1996) și a altor două culegeri de umor. (1998 și 2002). Vă lăsăm să faceți cunoștință cu câteva din creațiile celor al căror

Ion IONESCU-QUINTUS

O dorință

Fete fără zestre sunt
Câte vreți pe-acest pământ.
Dar aș vrea să am odată
și o zestre fără fată.

Ion GRIGORE

Bieții strămoși

Beau, în traiul lor amar
Prăpăditul de Cotnar,
Căci, spre nenorocul lor,
N-aveau „VIN SUPERIOR”!

Leonida SECREȘEANU

Sacrificiu

La spital s-a dus s-o vadă
și ea geme: - Mor, Marine!
Lui nu-i vine să o creadă:
- Faci tu asta pentru mine ?

CLUBUL UMORI^aTIILOR...

Vasile TACU

Epitaf la un soț incinerat

Stă cenu^a-ntr-un borcan;
Soaşa-i, ca vădanele,
N-a lăsat să trecă-un an
a-i-a-ncurcat borcanele.

Ghiocel CONSTANTINESCU

Epitaful nimănui

Nici un ins aici nu zace,
Că părinții dumisale
Întrebuințau mijloace
Anticoncepționale.

Mircea IONESCU-QUINTUS

Ale tinereții valuri

Stau pe plajă-ntin^oi la soare
Un flăcău ^oi-o fată mare;
Cum lăsatu-s-a-nserarea
Mare mai era doar marea...

Nemuritorul

S-a învolburat văzduhul
a-i din morți un bard se scoală;
Moartea fuse să-i ia duhul
a-i-a plecat cu mâna goală.

Dorința de pe urmă

La locuința mea de veci
Tot mai aștept să vie-o fată,
Că nu e nimeni pe poteci
a-i am intrare separată.

Florina DINESCU

Din analele istoriei

Istoria dovezi ne-aduce,
Chiar ^oi din anii mai recenți,
Că pro^otii n-au putut conduce
Decât pe cei inteligenți.

Am întâlnit ^oi români fericiți

Românii de invidiat,
Cu traiul bun ^oi-asigurat,
Sunt doar acei din pu^ocărie
a-i cei ce-ar trebui să fie.

Rugăciune

O, Doamne bun ^oi iertător,
Cu pro^otii fi îndurător
a-i dă-le pâine câtă vor,
Dar nu le da cușitul lor!

Edificate

Acum am înșeles deplin
Esența unei vechi zicale,
Că "adevărul-i doar în vin"
a-i nicidecum în tribunale!

Adevărul istoric

Istoricii au datoria
De a despica în patru părul,
Lăsând apoi ca adevărul
Să-l afle areheologia.

Mircea C. DINESCU

Scădere

Chiar de-ar fi să dăm cu tunul,
Tot ne pa^ote nenorocul:
Din doi pro^oti, de piere unul,
Celălalt îi ține locul.

Nostalgie

În seri târzii, la braș pe-alei,
Noi ne plimbam sub ploți ^oi tei
a-i am fi mers la nesfârșit...
De nu ne-am fi căsătorit.

*Rigurile învățământului
particular*

Cât îi fuse lui de greu
Să ia diploma-ntr-o vară,
a-tie numai Dumnezeu,
Rectorul ^oi-o secretară.

Hieroglife

Stă scris de veacuri pe-o tăblie,
Că într-o țară înșelepții
Au pus o taxă pe prostie
a-i au plătit-o doar de^otepții.

Ceau^oescu redivivus

Precum în Scoția,-n castele,
Sunt ^oi stafii ^oi duhuri rele,
Pe plaiul nostru mioritic
Colindă spectrul lui ...politic.

Europa ^oi noi

Ne-a iubit, de bună seamă,
Ca o-adevărată mamă!
S-a-ngrijit s-avem de toate:
a-i războaie... ^oi dictate...

Libertate

Turcii,-avarii, ru^oii, hunii
Ne-au furat pe rând cu toții.
Azi ne răzbunăm străbunii,
Ne alegem singuri hoții.

Petru BĂNE^aTI

Rondelul beției a doua

Vedeți c-a evadat iar o beție
Încarcerată-n struguri de cu vară,
Mai mult a^oa, să facă de ocară
Poezii îmbătăți de poezie.

S-a instalat solid în cârciumioară
Sorbind până la gât o butelie,
Vedeți c-a evadat iar o beție
Încarcerată-n struguri de cu vară,

Sinistre forme, vin sau razachie
Metafora încet o-mpresurată,
Pe veci în bezna colii-o aruncară
Să urle cel ce n-a văzut o vie...

Vedeți c-a evadat iar o beție.

Regret

Maimuța a sărit din pom
Decisă să ajungă om;
Ajunsă astăzi găgăușă
Regretă că n-a stat maimușă.

Virgil PETCU

Edilitară

Pe stradă merg adesea
îngândurat,
a-i dau în gropi ^oi eu, ca ^oi
primarul;
Norocul e - a^oa cum am aflat,
Că fetele fac zilnic trotuarul!

Filozofia lene^oului

Tolănit pe patul moale,
Mângâindu-se pe piept,
Zise-n gândurile sale:
- Prost a^o fi să mă de^otept!

Silvia PLATH

În românește de
Mădălina - Teodora DOGARU

Căpune amăru

Întreaga dimineață, printre tufele de căpune
au vorbit despre ruși.
Îngenunchiați printre rânduri am ascultat.
Am auzit supraveghetoria zicând:
„atergeți-i cu o bombă de pe hartă.”

Tăunii bâzâiau, se opreau și înșepau iar
gustul capunelor
Deveni pregnant și acru. Mary spuse
încetor:
„Am un drăguș destul de mare ca să plecăm
de s-o întâmpla ceva...”

Cerul era înalt și albastru. Doi copii râdeau
jucând leapă în iarba înaltă,
Sărind ciudat și cu pași mari de-a latul drumului
brăzdat de roți.
Câmpurile erau pline de bărbăți bronzăți
ce săpau salata, pliveau pelina.

„A trecut căruța”, spuse femeia „Ar fi trebuit
să-i bombardăm acum mult timp.”
„Nu”, stăruia fetița cu coșe blonde.

Ochii ei albaștri erau înecați în teroarea
nedeslușită.
Ea a adăugat bosumflată „Nu înșeleg de ce
vorbești mereu astfel...”
„Oh, nu-ți mai face griji, Nelda” spuse repede
și cu asprime femeia.
Stătea în picioare, o siluetă subțire poruncitoare
În salopetă decolorată de stambă. Pe un ton
expeditiv ea ne-a întrebat:
„Cât ați cules?” A notat totalul în carnet
și ne-am întors la treabă.

Îngenunchind peste rânduri, ne-am întins
peste frunze
Cu mâini rapide și exersate, protector luând fructa
în podul palmei înainte
De a rupe tulpina între degetul mare și cel arătător.

Cântec de iubire al unei fete nebune

Închid ochii și întreaga lume cade moartă;
Ridic pleoapele și totul este renăscut.
(Cred că în mintea mea te-am plăsmuit.)

Stelele încep să valseze în albastru și roșu,
și întinericul arbitrar dă buzna:
Închid ochii și întreaga lume cade moartă.

Am visat că m-ai fermecat către pat
și mi-ai cântat îndrăgostit, m-ai sărutat
chiar nebunește.
(Cred că în mintea mea te-am plăsmuit.)

Dumnezeu se prăvălește din cer, focurile iadului
se sting:

Ies serafimii și oamenii Satanei
Închid ochii și întreaga lume cade moartă.

Mi-am imaginat că te vei întoarce așa cum ai spus,
Dar îmbătrânesc și numele ți-l uit
(Cred că în mintea mea te-am plăsmuit.)

Ar fi trebuit să iubesc o pasăre a tunetului în loc,
Cel puțin când vine primăvara asemenea
păsări răspund.
Închid ochii și întreaga lume cade moartă.
(Cred că în mintea mea te-am plăsmuit.)

Cimitir de Noiembrie

Tabloul rămâne refractar: copacii zgârciți
strâng frunzele anului trecut,
Nu vor să jelească, să poarte pânză de sac, sau
să se întoarcă
Spre triade elegiace, și iarba încâpăpanată păzește
al său smarald fără inimă
Oricât ar putea disprețui mintea grandilocventă
asemenea sărăcie.
Fără plânsetele morșilor.

Flori de nu-mă-uita printre pietrele
pavând pământul acestui mormânt.
Iată putreziciunea curată. pentru a descoase inima,
pentru a curăța osul
De nervura fictivă.
Când un schelet șteapăn se mărește de-a binelea,
Toate limbile sfinșilor amușesc: muștele nu veghează
reînvieri în lumina zilei.

La peisajul esențial se uită pîntă, se uită pîntă,
până când
Ochii tăi văd o priveliște uluitoare în aer pierdute
fantome strălucesc
Damnate, urlând în giulgiurile lor peste landă
delirează
Dincolo de frâul minții înfometate care umple
spațiul
Pustiu, golul, nelocuitul aer.

Revista Fereastră

Publicație editată de:

Asociația Culturală

„Agatha Grigorescu Bacovia”

Cod fiscal: 23032460

Cod IBAN:

RO60RZBR0000060010080523

deschis la „Raiffeizen Bank” - filiala Mizil

Str. Agatha Grigorescu Bacovia, nr. 13 A

Telefoane:

0244251144; 0728989264; 0722653808.

E-mail: lucian_manaiescu@yahoo.com

sau

fereastraluc@gmail.com

REDACȚIA

Director: *Emil PRO^aCAN*

Redactor șef: *Lucian MĂNĂILESCU*

Redactori: *Sorin MATEI, Constantin MUNTEANU*

Abonamente se pot face la adresa
redacției (inclusiv prin mandat poștal) și
se expediază prin poștă

Prețul unui abonament: 3 luni - 10 lei,
6 luni - 20 lei, 12 luni - 40 lei.

Prețul acestui număr: 4 lei

I.S.S.N. 1844 - 2749

În numele libertății de exprimare, autorii materialelor publicate sub semnătură proprie răspund în mod direct de conținutul acestora

Agatha Gregorescu Bacoviu